

BOLŞEVİK PARTİZAN

**15-16 HAZİRAN
BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİ
İŞÇİ SINIFININ
MÜCADELESİNDE YAŞIYOR!**

- T"K"P
- "SAÇAK"
- M. ÇAYAN + DEV-YOL
- KURTULUŞ
- SOSYALİST İŞÇİ
- PKK
- EMEĞİN SESİ
- DHB/İLERİ(KÖK)
- PARTİZAN'IN

**15/16 HAZİRAN DİRENİŞİNİ
VE BUGÜNKÜ
İŞÇİ SINIFI HAREKETİNİ
DEĞERLENDİRMESİ
ÜZERİNE**

15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin
17. Yıldönümünde
DEVİRİMDE ÖNDER: İŞÇİ SINIFI!
İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU
KENDİ GÜÇLÜ ELLERİNDEDİR!
Türkiye'nin çeşitli milliyetlerinden işçi sınıfı
devrimde önderlik rolünü
Bolşevik Partisi önderliğinde birleşerek
gerçekleştirecektir!

Marksizm-Leninizm adına konuşan
çeşitli örgütlerin 15/16 Haziran direnişini
ve bugünkü işçi sınıfı hareketini
değerlendirmesi üzerine

İÇİNDEKİLER

15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin 17. Yıldönümünde... DEVİRİMDE ÖNDER: İŞÇİ SINIFI! İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ GÜÇLÜ ELLERİNDEDİR! Türkiye'nin çeşitli milliyetlerinden işçi sınıfı devrimde önderlik rolünü Bolşevik Partisi önderliğinde birleşerek gerçekleştirecektir.....	s.1
Marksizm-Leninizm adına konuşan çeşitli örgütlerin 15/16 Haziran direnişini ve bugünkü işçi sınıfı hareketini değerlendirmesi üzerine:	
o T"K"P odağı	s.51
o "Saçak" ve "Legal Marksizm" odakları	s.68
o Mahir Çayan/THKP-C ve THKP-C kökenli örgütlerden Dev-Yol	s.73
o Kurtuluş	s.77
o Sosyalist İşçi	s.82
o PKK	s.86
o Emegın Sesi	s.88
o DHB/İLERİ(KÖK)	s.96
o Partizan	s.101

BOLŞEVİK PARTİZAN YAYINLARI, Haziran 1987

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin 17. yıldönümünde...

DEVİRİMDE ÖNDER: İŞÇİ SINIFI !

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ GÜÇLÜ ELLERİNDEDİR !

Türkiye'nin çeşitli milliyetlerinden işçi sınıfı devrimde önderlik rolünü Bolşevik Partisi önderliğinde birleşerek gerçekleştirecektir !

Bu yıl, Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde çok önemli bir yeri olan 15/16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİ'nin 17. yıldönümüdür.

Gün öyle bir gün ki, Türkiye tarihinde en koyu askeri faşist diktatörlük dönemlerinden biri olan 12 Eylül döneminin Türkiye'de yaratmaya çalıştığı mezar sessizliği parçalanmış durumda.

Türkiye Kürdistanı'nda (Kuzey Kürdistan'da) özellikle PKK'nın örgütlü güçlerinin faşist devlet güçleri ile savaşı, bütün şiddeti ile sürüyor. Türk faşist devleti elindeki tüm araçlarla, Kürt ulusunun ulusal uyanışını durdurmaya; ve örgütlenerek mücadeleye atılmasını engellemeye çalışıyor. Bunun için PKK, ve bölgede çalışma yürüten devrimci örgütler faşist devlet güçlerinin ilk saldırı hedefleri oluyor. Bu savaşta faşist devlet güçlerinden yana açık tavır takınmayan tüm işçiler, köylüler, emekçiler saldırı hedefleri içinde yer alıyor. Sürek avları, katliamlar, bombalamalar yanında, şimdi de zoraki göç planları, Türkiye Kürdistanı'nda Türk faşistlerinin "devletin toprağı ve milleti ile bölünmezliği" ırkçı-faşist iddiasını ayakta tutmakta iyice zorlandıklarını, ve bu zorlanmanın giderek daha büyük boyutlara varacağını gösteriyor.

Türkiye Kürdistanı'nda, Türk faşistlerinin 12 Eylül 1980 sonrası önemli ölçüde sağladıklarını sandıkları "huzur ve sükun" bozulmuştur. Ve hiçbir katliam, soykırım plan ve uygulamaları, Kürt ulusunun ulusal uyanış ve direnişini tümünden bastırmaya yetmeyecektir.

* * *

Ama 12 Eylül sonrasında tesis edildiği ile övünülen sömürü "huzur ve sükunu"nun bozulduğu tek alan, Türkiye Kürdistanı değildir. Türkiye'nin bütün sahalarında —Kürdistan'da gelişen milli hareketin yanında — İŞÇİ SINIFININ sınıf hareketinde de önemli gelişmeler yaşanmaktadır.

12 Eylül 1980 sonrasında hemen hemen sıfıra indirilen işçi sınıfının kendiliğinden hareketleri, 1985'den itibaren yeniden başladı. İşçi sınıfının "24 Ocak Kararları" denen talan-vurgun kararları temelinde —(her türlü devrimci örgütlenmenin ağır darbeler aldığı, hemen hemen yıkıma uğradığı şartlarda)— gerçekleştirilen sınır tanımaz sömürü sonucu uğradığı sürekli gerçek ücret düşüşü; mücadele içinde elde edilmiş ve pratikte mücadele ile ve içinde kullanılmış olan bir dizi demokratik hakkın, süngü zoru ile geri alınmış olmasına karşı duyduğu tepkiler giderek artan şikayetlerle dile gelmeye başladı. Öyle ki, 12 Eylül döneminde askeri faşist cuntanın kurduğu sivil hükümete çalışma bakanı verme şerefsizliği de alınmış sürülmüş olan; ve sarı sendika olduğunu bir kez daha ispatlayan Türk-İş bile mücadelecilik tavırlar takınmak, yapılan Temsilciler Meclisi toplantısında ve daha sonra Genel Kurulunda tabandan gelen "genel Grev" şiarları karşısında mitingler, eylemler düzenleme kararı almak zorunda kaldı.

1985'de yeniden gelişmeye başladığının ilk işaretlerini veren işçi sınıfı hareketi, 1986'da ve 1987'de, Türk-İş önderliğinde gerçekleştirilen büyük kitle katılımlı mitinglerinde; üç aydan fazla süren NETAŞ grevinde, Dora, Derby, İETT grev ve direnişlerin-

de; toplu sözleşme arifesinde girişilen ve 300 bin işçiyi kapsayan grev hazırlıklarında, gelişmeye devam ettiğini gösterdi.

Yani şimdi 15/16 Haziran'ın 17. yıldönümünde, Türkiye işçi sınıfı yavaş yavaş hareketlenen; şimdilik ekonomik ağırlıklı taleplerle de olsa yine kitleler halinde sınıf mücadelesinde sesini giderek daha gür bir sesle yükselten bir işçi sınıfı.

* * *

Toplumun diğer sınıf ve tabakalarından da sesler yükseliyor. Bunlar içinde öğrenci gençliğin faşist YÖK uygulamalarına karşı yürüttüğü yürüyüşler; yemek ve oturma boykotları, miting, açlık grevi gibi eylemleri dikkat çekiyor.

İstanbul kısa süre önce 12 Eylül sonrasının —aslında ondan önce de kuraldışı olan— ilk kadın yürüyüşüne şahit oldu. Dayağa, kadınlara —cinsiyetlerinden ötürü— baskılara karşı bu eylem de ezilenler içinde "en ezilenler" olanların sessizliği yırtmaya başladıklarının işaretidir.

İşçi sınıfının demokratik devrimdeki temel müttefiki köylülük; Türkiye Kürdistanı'nda milli mücadele şiarları etrafında hareketlenmeye başlama eğilimi gösterirken; en azından Bağımsız Kürdistan şiarı ile yola çıkan örgütlere belli ölçülerde destek verirken; diğer bölgelerde şimdilik seçim meydanlarında taleplerini yüksek sesle dile getiriyor. Özellikle küçük üreticiler arasında hoşnutsuzluk giderek daha fazla yüksek sesle seslendirilmeye başlanıyor.

Yani geline yerde 12 Eylül askeri faşist rejiminin kurmayı düşlediği; sömürüye karşı susturulmuş, sessiz bir Türkiye hayali parçalanmış durumda. Ve 12 Eylül askeri faşist rejimine karşı direniş, yalnızca örgütlü devrimci silahlı güçlerin savunma ve saldırı eylemlerinde; ve yalnızca "aydınların dilekçelerinde", faşizmin zindanlarında savaş esirlerinin yiğit mücadelelerinde değil; ezilen sınıf ve tabakaların yeniden canlanan kendi hareketlerinde, herşeyden önce ve hepsinden önemlisi de İŞÇİ SINIFININ kendiliğinden hareketinde dile geliyor.

* * *

Emperyalizmin uşağı hakim sınıfların siyasi temsilcilerinin, askeri faşist cunta dışı, ve onun bugünkü "sivil" Özal-ANAP hükümeti dışı kesimleri, bu ortamda gelişen ve henüz düzen çerçevesi içinde olan kitle hareketlerini, kendi iktidar dalaşlarında bir kaldıraç olarak kullanabilmek, ve aynı zamanda onların

düzen çerçevesi dışına taşmasını da önlemek için; güya demokrasi savunucuları olarak ortaya çıkıyorlar.

15/16 Haziran 1970'in başbakanı, işçi sınıfının düşmanı FAŞİST Demirel, şimdi demokrasi havarisi pozlarında, ANAP hükümetine karşı güya işçi sınıfının haklarını da savunma pozlarında ortaya çıkıyor! Demokrasi dışında bir gayesi varsa "namert" olduğunu söylüyor. Bu namert! faşistin gayesi olduğunu ilan ettiği demokrasinin ne menem bir demokrasi olduğunu, 15/16 Haziran'ı Demirel Hükümetinin planlarına karşı yaratmış olan Türkiye işçi sınıfı, herşeyden önce de onun sınıf bilinçli kesimleri çok iyi bilir.

Sınıf bilinçli Türkiyeli işçiler; Demirel faşistinin şimdi güya uğrunda mücadele ettiği "konuşan" Türkiye'nin, gerçekte yalnızca halk düşmanlarına sınırsız konuşma hakkı tanınan bir Türkiye olduğunu; "yasaksız" Türkiye'nin de, yalnızca Demirel, Ecevit gibilerinin cunta tarafından konmuş yasaklarının kaldırıldığı bir Türkiye olduğunu iyi bilir.

Demirel'in istediği Anayasayı 1982'de askeri faşist cunta gerçek haline getirmiştir. Bir farkla ki, bu Anayasaya geçici bir madde konarak, Demirel, Ecevit, Erbakan, Türkeş gibi sivil siyasetçilere de sınırlı yasaklar getirilmiştir. İşte Demirel faşistinin mücadelesi buna karşıdır.

Şimdi, MSP'nin devamı RP; MHP'nin devamı MÇP gibi partiler, güya işçi haklarını, güya demokrasiyi savunma pozlarında da ortaya çıkıyorlar. Bunların demokrasisinin ne menem bir demokrasi olduğu, MC hükümetlerinin faşist uygulamaları ile, MHP'nin açık ırkçı-faşist ideolojisi, ve yüzlerce devrimcinin kanı ile; MSP'nin dinci-faşist ideolojisi ile, dinci faşizmin uygulamadaki örnekleri ile bellidir. Ramazanda oruç tutmayanların, "dini bütün" fanatiklerce katledilmesi 1987 Türkiye'sinin somut gerçeklerinden; dinci faşistlerin demokrasisinin nasıl bir demokrasi olduğunun açık örneklerinden biridir.

Şimdi CHP'nin mirası üzerinde yükselen SHP ve DSP adlı partiler; sol adına, sosyal-demokrasi, demokratik sol adına, demokrasi savunucusu görünümünde ortaya çıkıyor, kitle hareketini, özellikle de işçi sınıfı hareketini kendi kuyruklarına takmaya çalışıyorlar. Bunların 'solcu'luğunun, demokralığı'nın sınırı mesela Kürt ulusal hareketine karşı takındıkları tavırda bellidir. En 'ilerici' görünümlü Ecevit'in uygulayacağına ne olacağı, 1974-1976 ve 1978-1979'da hükümet iken uyguladığından bellidir. Birinci dönem: "Kıbrıs fatihliği", yani Kıbrıs'ın kuzeyinin faşist Türk ordusunca işgali; ikinci dönem: Sıkıyönetim... ve onun genişletilmesi... İşte Ecevit'in demokrasisi de budur.

○ Bunların hepsi, evet hepsi faşist Türk devleti-
○ nin koruyucusu, savunucusudur. Tümü, emperya-
○ lizme bağımlı Türk hakim sınıflarının temsilcisidir.
○ Tümünün uygulayacağı ve şimdiye dek iktidarla-
○ rında da uyguladıkları, faşizmin çeşitli tonları ol-
○ muştur, olacaktır. Türkiye'de kullanılan demokra-
○ tik hakların sınırını-genişliğini ise hakim sınıfların
○ bu temsilcileri değil; işçi sınıfının ve tüm milliyet-
○ lerden ezilen halkların mücadeleleri belirleyecektir.

İşte 15/16 Haziran'ın 17. yıldönümüne girerken böyle bir ortam sözkonusudur.

Böyle bir ortamda, 15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişinden doğru dersler çıkarmak büyük önem taşımaktadır.

15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişinden doğru dersler çıkararak, bunları bugünkü ve yarınki pratiğe ışık tutacak biçimde kullanmak, yarını şekillendirebilmek için dünden öğrenmek, kuşkusuz 15/16 Haziran gibi bir olayı anmanın Marksist-Leninist yoludur.

Biz 1986 yılında 15/16 Haziran'ın 16. yıldönümü ile ilgili olarak yazdığımız bir makalede, 15/16 Haziran'la ilgili olarak sorunun bizce açık olan bazı yönlerini şöylece ortaya koymuştuk:

15/16 Haziran'da işçi sınıfı polis ve ordu barikatlarını tepeleyerek geçti!

15/16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİ NEDİR? NASIL GELİŞTİ?

1970 yılı, ülkemizde tüm ezilenlerin ezenlere, faşist düzene karşı kendiliğinden mücadelesinin büyük boyutlara ulaştığı bir yıldır.

Özellikle gençliğin —öncelikle yüksek öğrenim gençliğinin— öncelikle Amerikan emperyalizminin Türkiye'de varlığına yönelen anti-emperyalist kitle gösterileri büyük boyutlara varmıştı. Amerikan 6. Filosunun İstanbul - İzmir limanlarına her gelişi büyük anti-emperyalist gösterilerle karşılanıyor; onbinler "Yankee Go Home", "6. Filo Defol" şiarları altında birleşiyordu. "Morrison Süleyman, Yolculuk Ne Zaman?" şiarı altında, o zamanın Demirel hükümeti hedef alınıyordu. Hakim sınıfların "konuk"ları Amerika Birleşik Devletleri denizcileri karaya ayak bastırılmıyor; yer yer limanlarda denize atılıyordu. Anti-emperyalist gösterilerde yer yer polisle çatışmalar oluyor; yükselen devrimci mücadele ilk şehitlerini (Vedat Demircioğlu) veriyordu.

Devrimci mücadelenin boyutlarının yükselmesi, Karşı-Devrimi de "demokrasi" sahte maskesini gidecek bir kenara koymaya itiyor; anti-emperyalist kitle gösterilerinin üzerine kitlesel saldırılar düzenleniyor, devrim şehitlerine yenileri katılıyordu (Kanlı Pazar, Şubat 1969). Devrimci şiddet sorunu bu gelişmeler karşısında kendini en acil sorun olarak devrimcilere getirip dayatıyor, ve en önemli ayırım çizgisi haline geliyordu.

Kendiliğinden mücadelenin hızla yükseldiği şartlarda; "legallliğini korumak" kendisi için herşey olan, "parlamenter yolla" iktidara gelmeyi düşleyen Türkiye İşçi Partisi (TİP)'nin revizyonist yöneticileri, "uslu durulmasını"; "kurallara uyulmasını" öneriyorlar ve özellikle gençlik içinde tecrit oluyordular.

Gençlik hareketi içinde devlet konusunda bir sürü anti-Marksist düşünce kol geziyordu. Faşist devletin en temel kurumu olan ordu "anti-emperyalist"; "ile-rici" görülüyor; "Ordu-Gençlik Elele" şiarları ile darbecilik körükleniyor, "Halk-Ordu-Gençlik Devrim Yapacak, Bize Amerika, Bize Amerika Selam Duracak" türküleri söyleniyordu. Darbeci revizyonistlerin yaydığı görüşe göre, "anti-emperyalist geleneğe sahip" olduğu palavraları atılan Türk ordusu, "Amerikancı Demirel Hükümeti"ni bir darbe ile devirecek, yerine "Asker-Sivil-Aydın Zümrenin" temsilcilerinden oluşan bir yönetim kurulacaktı. Bu görüş sahipleri darbe ortamı yaratmak için, gençliğin anti-emperyalist eylemlerini ve ezilen kitlelerin sınıf mücadelelerini bir kaldıraç olarak kullanmak istiyordu. Bunlar bu yüzden gençlik hareketinin önderlerinin sırtını sıvazlıyordu. TİP'in pasifist, legalist, parlamentarist revizyonizmine karşı tepki; darbeciliğe duyulan sempatiye dönüştürülmeye çalışılıyordu.

Yine TİP'in pasifizmine duyulan tepki, gençlik önderlerinin bir kesimini "aktif eylem" adına fokoculuğa, öncü savaş teorilerine yaklaşıyor; bu sempati daha sonra Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO), Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (THKP-C) gibi örgütlerde cisimleşiyordu.

Aynı dönemde kendini gerek TİP'ten, gerekse diğer gruplardan en azından sözde ayıran Proleter Devrimci Aydınlar (PDA); Çin'de Büyük Proleter Kültür Devrimine ve Mao Zedung'a sahip çıkıyor; Türkiye'de Çin'deki biçimi ile Halk Savaşı yolunun propagandasını ucundan-kıyısından yapmaya çalışıyordu.

Gençlik içinde TİP'e karşı olan gruplar etkinliğini sürdürürken; işçi sınıfı içinde önemli ölçüde TİP'in kontrolünde olan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (DİSK) etkinliği vardı. Ve bu etkinlik artmaktaydı. Gençlik hareketinin çeşitli kesimleri işçi sınıfı ve diğer ezilen emekçi sınıflar ile bağ kurmaya çalıştı. Ve bunda belli başarılar elde edil-

di. Ama yine de, özellikle sendikal alanda TİP'in ve onun önemli ölçüde etki ve denetiminde olan DİSK'in etkinliği kırılmadı.

İBRAHİM KAYPAKKAYA'NIN

TÜRK-İŞ VE DİSK'i DEĞERLENDİRMESİ

Türkiye'deki sendikalara ve bunların işçi hareketlerindeki rollerine gelince: Bugün ülkemizde işçilerimizin büyük çoğunluğunu içinde toplayan iki büyük konfederasyon vardır: TÜRK-İŞ ve DİSK. TÜRK-İŞ, işçi sınıfının kendiliğinden-geçme mücadelesini emperyalizmin menfaatlerine kanallıze etme görevini yerine getiren bir örgüttür. TÜRK-İŞ, emperyalizmin beslediği ve işçi saflarına soktuğu "Truva atı" dır. TÜRK-İŞ, sermaye ile emek arasındaki günlük, küçük çapta mücadelelerde bile, sermayenin safındadır. "İşçilerin safındaki dağınıklığı gidermek, rekabeti ortadan kaldırmak yahut kısmak ... işçileri hiç olmazsa basit köleler durumunun üstüne yük seltecek mukaveleye dayanan iş şartları koparmak" için değil, tersine, işçilerin dağınıklığını muhafaza etmek, işçiler arasındaki rekabeti devam ettirmek ve işçileri basit köleler durumunda tutmak için yaratılmıştır ve bu nedenlerle Batı'da doğan sendikalardan farklıdır. İşçi sınıfının kendiliğinden ulaştığı sendikacılığı değil, işçi sınıfına finans kapitalin zorla kabul ettirdiği sendikacılığı temsil etmektedir ve işçi sınıfının sırf kendi çabasıyla ulaştığı sendikacılığın ilerici niteliğinden de yoksundur. "Emperyalizm, gelişen ekonomik mücadele

bilincini kontrolü altında tutmak için, **sahte demokrasicilik** gibi, **sahte sendikacılığı** da ihraç etmiş ve işçi sınıfının ekonomik mücadele örgütlerinin yoz bir biçimle ortaya çıkmasını sağlamıştır" (108).

İşçilerin kendisinden kopma ihtimali belirdiği zaman işçi haklarına, o da işçilerin baskısıyla, kısmen eğilen TÜRK-İŞ'in işçi hareketlerindeki esas fonksiyonu boz gunculuktur; grev kırıcılığı yapmak, işgal ve boykotları engellemek, toplu sözleşme masalarında işçilerin menfaatlarını satmaktır. TÜRK-İŞ kendiliğinden-gelme işçi hareketlerinde "sınıf mücadelesinin fi lizlenmesine" dahi karşıdır. "Partiler üstü kalma" sloganı gerçekte, finanskapital taraftarlarının maskelenmiş adıdır. Besbelli ki, böyle bir örgüt proleter devrimci düşüncenin zerresinin bile işçi saflarına sokulmasına karşı duracaktır ve durmaktadır. Ankara'da yapılan "Büyük İşçi Mitingi"nde İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinin, işçilerin eline geçmemesi için, mitingin kordon altında yürütölmeye çalışılması bunun açık delilidir. Fakat gelişen işçi hareketleri karşısında TÜRK-İŞ, gittikçe gerilemektedir. Özetlediğimiz işçi mücadelelerinin bir kısmı TÜRK-İŞ'e rağmen, çoğuda TÜRK-İŞ'e karşı verilmiştir. Derby, Finfinis Branda Fabrikası, Magirus, Singer, Demir Döküm, Horoz Çivi, Yarımca Seramik, Kartal Ege Sanayii ve Gamak'taki işçi hareketleri böyledir.

İşçi sınıfımızın bilinçli mücadeleye, bi-

linçli yaşantıya doğru kendiliğinden uyanışı Amerikan emperyalizminin ihraç ettiği sendikacılığı yıkmakta ve işçiler **ona göre** daha ileri olan ve kendiliğinden-gelmeliği temsil eden DİSK'e doğru kaymak tadırlar.

DİSK, işçi sınıfımızın kendiliğinden-gelme örgütlenmesini temsil eder. İşçilerin iş verenlere ve hükumete karşı ekonomik-demokratik mücadelesinin aracıdır; günlük mücadelelerinde genel olarak işçilerin yanındadır. Bu yönüyle TÜRK-İŞ'e göre ileridir ve ondan ayrılır. Fakat öte yandan **DİSK**; işçi sınıfımızın mücadelesini, onun nihai kurtuluşunu hiç bir zaman sağlamayacak olan, onu ideolojik bakımdan burjuvaziye köle kılacak olan, burjuvazinin de kabul ettiği ve edeceği trade-union mücadelesi sınırları içinde, kendiliğinden-gelmeliğin bu dar sınırları içerisine hap eder. İşçilerin, mevcut düzenin sonuçlarına karşı mücadelelerini destekler, fakat düzenin tümüne karşı, sonuçları doğuran sebeplere karşı bilinçli siyasi mücadele vermesi yolunda her hangi bir çaba göstermediği gibi, bu yolda gösterilen çabalara da engel olur. İşçilerin örgütlenmelerini, bilinçlenmelerini ve bilinçli siyasi mücadeleye girmelerini önler. Genel Başkan Türkler'in DİSK Kurultayındaki konuşması, bu bakımdan önemlidir. Türkler şöyle demiştir: "...bazı demokratik devrimci gençler(!) bana posta koydular. 'Biz senle konuşuyoruz ama asıl temasımız işçilerle'dir' dediler. Ben onun tedbirini iki sene dir aldım." Gene aynı Kurultayda, "Biz

proletarya diktatörlüğüne karşıyız arkadaşlar!...Bizim prensibimiz demokrasidir (!)" diyerek, bilimsel sosyalizme olan nefretini de dile getiren Türkler'in "...işçi sınıfına bilinç dışardan verilir miş. Bilinç dışardan verilmez, dışardan kendi kendine gelir" demek suretiyle, Amerikan emperyalizminin bile şapkasını göğe fırlatıp ellerini çırparak karşılayacağı trade-unioncu politikanın doruğuna ulaştığını görüyoruz. Ve bütün bunlar o "güzel yüzlü sosyalizm" adına yapılıyor. Evet, tarih, böyle "sosyalizmler"i tanımıştır ve daha da tanıyacaktır. Ama tarih, bilinçli işçilerin Türklervari sosyalistlerin(!) maskesini indirdiğine de çok şahit olmuştur ve yine olacaktır. Ama işçilerimizin o uyanıklığa kavuşması "Türklervari sosyalizm"e karşı amansız ve şiddetli bir ideolojik mücadele yürütmeden mümkün değildir. "Türklervari sosyalizm", işçi sınıfı sosyalizminin düşmanıdır, çünkü açık reformizmdir, kaba oportünizmdir, işçi aristokrasisinin ve sendikacılığı meslek edinmiş işçi bürokrasisinin "sosyalizm"idir.

"Bürokrat, büyük bir güvenle, 'gerçekçi politikadan' yana olduğunu söyler; oportünizme düşmemiş ve işçi hareketinin temel hedeflerinden vaz geçmemiş kimselere, küçümseyerek, 'ütopyacı' ve 'ideolog' muamelesi yapar. Sosyalist hareketin temel çıkarlarını, gerici avantajlara ve bürokratik düşüncelere fedâ etmek: İşte oportünizmin özü budur. Teori düşmanlığı da oportünizme bağlıdır. Oportünist açıdan

teori, bir engel, sosyalist geçmişin baş belası bir gölgesi, tamamen gereksiz bir şey olarak düşünülür" (110). Türkler de "bilimsel sendikacılık ("gerçekçi politika"nın bir başka ifadesi) uyguladığını söylemiyor mu? Yukarıya aktardığımız sözleriyle açık açık teori düşmanlığı yapıyor mu? Yöneticileri ister iyi niyetli, ister ihanet içinde olsun; bugün DİSK, proletarya içinde uzlaşıcı küçük burjuva ideolojisinin bayraktarlığını yapan bir örgüt durumundadır (111).

(108) Mehmet Altun - Sabetay Varol, "İşçi Sınıfımızın Gelişen Kendiliğinden Harekete Dikkat Edelim", TÜRK SOLU, sayı 113

(110) G. Söder ve diğerleri, Sosyal Demokratların Çıkması, Ankara, Sol Yayınları, 1966, s. 19

(111) Sözümüz DİSK içindeki proleter devrimci unsurlara değil, DİSK'e bugün hakim olan oportünizmin temsilcilerinedir. İleride söyleyeceklerimiz de yine onlardır.

(İbrahim Kaypakkaya, "İşçi-Köylü Hareketleri Ve Proleter Devrimci Politika" Bolşevik Partizan 13/3 s.102-103)

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın 1970 Mayısında yayınlanan bu makalesinde yaptığı değerlendirmeler; Marksist-Leninist bakış açısı ile yapılmış doğru değerlendirmelerdir. İbrahim Kaypakkaya'nın hakkında

"Türk-İşe göre ilerici" ve fakat "reformist" "işçi aristokrasisinin ve sendikacılığı meslek edinmiş işçi bürokrasisinin" yönetiminde olduğu değerlendirmesini yaptığı DİSK daha sonraki yıllarda reformcu-uzlaşıcı-işçi sınıfını gerçek sınıf mücadelesinden alıkoyan genel çizgisinde önemli bir değişiklik olmadan; giderek karşı devrimci Rus Sosyal emperyalizminin uşağı T'K'P nin yönetimde ağırlık kazandığı bir örgüt haline geldi.

*

15/16 Haziran olayları gelip çattığında, devrimci hareketin durumu işte böyleydi. Marksist-Leninist çizgiye sahip, Marksist-Leninist bir parti henüz yoktu; işçi sınıfı içinde reformist ve revizyonist düşünce ve akımlar etkindi; gençlik hareketi içinde ise darbeci, revizyonist, ve fokocu görüşler gelişmekte idi.

Yazının başında, 1970 yılının ülkemizde ezilenlerin faşist düzene karşı mücadelelerinin büyük boyutlara ulaştığı bir yıl olduğunu söylemiştik.

Bu, işçi sınıfı açısından da böyleydi. 1963 yılında çıkarılan bir kanunla "grev hakkı"nı kanunen de (lokavtla sulandırılmasına rağmen) ele geçiren işçi

sınıfı, 1960'lı yıllarda bu silahı yaşam şartlarını iyileştirmek için kullanmada giderek ustalaştı. Birçok grev mücadelesi içinde işçi sınıfının ileri unsurları; Türk-İş'in başındaki unsurların işçi sınıfı düşmanı hainler olduğunu, bunların gerçekte patronlarla aynı saflarda olduğunu gördüler. Bu o dönemde Türk-İş'e alternatif olarak ortaya çıkan DİSK'in kısa zamanda güçlenmesine yolaçtı. Birçok büyük sanayi kuruluşunda DİSK, Türk-İş'e ciddi bir rakip haline gelmeye başladı; Türk-İş'in sendika ağalarının, işçi sınıfını istedikleri gibi uyuttukları dönemler geride kalmaya başladı. İşçi sınıfı içinde, DİSK'in kazandığı birkaç başarıdan sonra DİSK'e doğru bir kayma başladı. İşçi sınıfı üzerinde Türk-İş aracılığı ile kurdukları hakimiyetin sarsılmaya başladığını gören hakim sınıf temsilcileri, bu duruma dur diyebilmek için 274 sayılı Sendikalar Kanunu ve 275 sayılı Toplu Sözleşme, Grev, Lokavt Kanununda değişiklikler yapılmasını planladılar. Bu plana göre; herhangi bir işyerinde toplu sözleşme yapma hakkı; işyerinin dahil olduğu işkolunda en çok üyeye sahip olan ve o işkolunda sigortalı işçilerin üçte birinin üye olduğu işçi federasyonu; ya da ülke çapında faaliyet gösteren işçi sendikasına ait olacaktı. Bu, DİSK'in tasfiyesi; DİSK dışında da bazı küçük işyerlerinde örgütlenen küçük sendikaların tasfiyesi; sendikal alanda Türk-İş'in kesin tekel kurması demektir. Bu yöndeki değişiklik önerisi 15 Haziran'da meclislere gelecekti.

Türk-İş yöneticileri, hazırlanmasında kendilerinin de payı bulunduğu bu işçi sınıfı haini tasarının propagandasını yaptılar. Güçlü olmak için tek sendikada birleşmek gerektiği; kanunun bunu amaçladığı demagogisi ile işçileri kandırmaya çalıştılar.

DİSK yöneticileri; kendi varlıkları tehdit altında olduğu için, bu tasarıya karşı çıkmak zorunda idiler. Ancak onlar da işçi sınıfının sınıf mücadelesinden korkuyorlardı; düzeni savunuyorlardı. Bu yüzden yasa değişikliğine "kanunlar çerçevesinde" karşı çıkılması yönünde çağrı yaptılar.

15 Haziran'da İstanbul ve İzmit'te işçiler, kanunlarda yapılmak istenen değişiklikleri protesto için büyük bir yürüyüş düzenlediler.

O gün İstanbul ve İzmit'te hemen bütün büyük fabrikalarda üretim durdu. Türk-İş yönetiminin uyarılarına, sendikadan çıkarma tehditlerine; patronların işten atma tehditlerine rağmen; yalnızca DİSK'li işçiler değil, Türk-İş'e bağlı sendikali işçiler de kitleler halinde direnişe katıldı.

İşçilerin büyük bir bölümü düzenlenen yürüyüşe katıldı. 15 Haziran'daki yürüyüşe 70 bine yakın işçi katıldı. İstanbul'da üç koldan, İzmit'te iki koldan yürüyüş yapıldı. İşçiler gözaltına alınan arkadaşlarını karakollara teslim etmediler. Kitle karakollar önünde birikerek, gözaltına alınanları polisin elinden aldı.

16 Haziran'daki yürüyüşe katılım 150 bin civarında oldu. İşçi sınıfının muazzam gücü karşısında paniğe kapılan hakim sınıflar, orduyu devreye sokmaktan başka çare bulamadı.

Askeri birlikler, polis birliklerinin hemen ardından işçilere karşı barikatlar kurdular. İşçiler, silahsız ve örgütsüz olmalarına rağmen; bu barikatların çoğunu yiğitçe aştılar.

İşçiler barikatları kağıt gibi parçaladılar. Levent'te, Topkapı'da, Kadıköy yakasında Otosan fabrikası önünde polis ve askerle işçiler yer yer çatıştılar. Polis silah da kullandı.

En büyük çatışma Kadıköy'de Yoğurtçu Parkı çevresinde oldu. Bu çatışmada yüzlerce işçi yaralandı; bir toplum polisi öldü.

İşçiler durmadılar. Kadıköy iskelesinde toplanan işçiler üzerine polis ve asker yeniden saldırdı. Faşist kolluk güçlerinin açtığı ateşte Mustafa Baylam, Abdurrahman Bozkurt ve Yaşar Yıldırım adlı işçiler şehit düştüler.

16 Haziran akşamı saat 21.00'de hakim sınıfların radyoları İstanbul ve Gebze'de sıkıyönetim ilan edildiğini duyurdular. İşçi sınıfının kendiliğinden gelişen bu haklı mücadelesini bastırmak için hakim sınıflar yüzlerindeki "demokrasi" maskesini atmak, gerçek faşist yüzlerini göstermek zorunda kalmışlardı.

Büyük İşçi Direnişinin kendilerini de aştığını gören o dönemin reformist DİSK sendika ağaları, Türkiye işçi sınıfının en büyük, en görkemli direniş hareketlerinden biri olan 15/16 Haziran direnişinin doruğunda işçilere devlet radyosu üzerinden şöyle sesleniyordu:

"İşçi kardeşlerim, işçi sınıfının bilinçli temsilcileri, sizlere sesleniyorum. Beni iyi dinleyiniz. Anayasamız her türlü toplantı ve yürüyüşlerin silahsız ve saldırısız olacağını emreder. Bizler Anayasaya sınımsız bağlı işçiler olduğumuz için, hiçbir hareketimiz Anayasaya aykırı olamaz. Ne var ki bizim aramıza çeşitli maksatlar güden kişiler, çeşitli kılıklara bürünerek girebilirler. Hatta kötüsü, gözbebeğimiz şerefli Türk ordusunun bir mensubuna kötü maksatla taş atabilirler. Tahrikler yapabilirler. DİSK Genel Başkanı olarak sizleri uyarıyorum." (Kemal Türkler'in 16.6.1970'deki radyo konuşmasından)

15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişi böylece reformist-revizyonist sendika ağalarının yüzlerinden de "işçi dostu" maskesini söküp atıyor; onların devlet ve Anayasa yanlısı, faşist Türk ordusu yardakçısı, işçi düşmanı yüzlerini görmek isteyenlere, ve görebilecek durumda olanlara bütün çıplaklığı ile gösteriyordu.

15 Haziran'da patlayan, 16 Haziran'da doruğuna ulaşan büyük işçi mücadelesi, ancak sıkıyönetim, onun ardından gelen yoğun faşist saldırı ile durdurulabildi. Hareketin durdurulmasında kuşkusuz reformist-revizyonist DİSK'li sendika ağaları da işçi sınıfı açısından lanetli, hakim sınıflar açısından ise "takdire şayan" haince bir rol oynadılar.

15/16 Haziran işçi hareketi, doğrudan talebi olan 274-275. maddelerde yapılmak istenen değişiklikleri engelleme hedefine ulaştı. Hakim sınıflar işçi hareketinin büyük gücü karşısında gerilemek, yapmak istedikleri değişiklikleri ertelemek zorunda kaldılar. Onlar işçi sınıfının büyük mücadelesi karşısında 15 Haziran'da yasa değişikliklerini Meclisten geçirme planını gerçekleştiremediler. Bu plan hemen hemen aynı içerikle, ancak 11 yıl sonrasında, işçi sınıfı hareketinin ve bütün devrimci hareketin en yoğun, en kanlı faşist saldırılardan biri sonucu hemen hemen bütünüyle bastırıldığı bir dönemde, 12 Eylül sonrasında gerçekleştirilebildi.

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞIN
15/16 HAZİRAN'DAN ÇIKARDIĞI DERSLERDE
DOĞRU OLANI SAVUNMAK; YANLIŞLARINI
ELEŞTİRİ-ÖZELEŞTİRİ SİLAHI İLE AŞMAK
MARKSİST-LENİNİSTLERİN GÖREVIDİR!

15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişi; gerek işçi sınıfı, gerekse devrimci gruplar açısından büyük bir mücadele okulu oldu.

Bütün devrimci gruplar, 15/16 Haziran'dan kendilerine göre dersler çıkardılar. O dönemde PDA safalarında çalışan, daha sonra PDA'dan ayrılarak TKP/ML'i kuran İbrahim Kaypakkaya da 15/16 Haziran'ı şöyle değerlendirdi:

"İşçi sınıfımızın kendiliğinden gelme mücadelesi 15-16 Haziran'da doruğuna ulaştı. İşçiler bütün burjuva ve küçük-burjuva revizyonist kliklerini tepeleyip geçtiler. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi ve arkasından gelen sıkıyönetim, bazı kadroların bilincinde önemli bir sıçrama yarattı. Bu arkadaşlar, işçi hareketinden ve

onu izleyen zor mücadele günlerinden önemli dersler çıkardılar.

İşçi hareketi, birinci olarak, devrimin şiddete dayanacağını, bunun zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu gösterdi. Aybar-Aren oportünizmine ve bütün pasifist, parlamentarist görüşlere ağır bir darbe indirdi.

İkinci olarak, işçi hareketi, burjuva devlet teorilerine ağır bir darbe indirdi. Halkın kur-tuluşunu hakim sınıfların ordusundan beklemenin ne derece ahmakça bir hayal olduğunu gözler önüne serdi. Çünkü işçi direnişi tanklarla, süngülerle, sıkıyönetimle bastırılmıştı. Süngülerin gölgesine sığınan patronlar, sıkıyönetim makamlarıyla birlikte yüzlerce işçiyi işten atmışlardı. Yüzlerce devrimci işçi ve aydın, sıkıyönetim mahkemelerinde yargılandı. Bütün bunlar M. Belli'nin, D. Avcıoğlu'nun ve H. Kızılcımlı'nın cuntacı hayallerinin ve anti-Marksist-Leninist devlet ve ordu tahlillerinin saçmalığını ortaya çıkardı.

Üçüncüsü, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, gerçek kahramanın kitleler olduğunu bir kere daha gösterdi. Ve bir avuç seçkin aydın grubuna dayanarak devrim yapmayı hayal eden bireyci küçük-burjuva akımlarına ağır bir darbe indirdi.

Dördüncüsü, 15-16 Haziran direnişinin bastırılması, devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını, şehirlerde zaman zaman ortaya çıkacak işçi ayaklanmalarının kırılık bölgelere çekilmediği taktirde bastırılmaya mahkum olduğunu gösterdi. PDA kliğinin belirsiz bir gelecekte, şehirlerde genel ayaklanma ile iktidarı ele geçirme hayallerine ağır bir darbe indirdi.

Beşincisi, 15-16 Haziran'dan sonra gelen ve üç ay süren sıkıyönetim, en zor şartlarda dahi mü-

cadeleye devam etmenin ancak gerçekten devrimci bir örgütlenmeyle, kanun dışı bir temel atarak ve çalışmaları bu temel üzerine inşa ederek mümkün olabileceğini gösterdi. Legaliteye bel bağlamanın, revizyonist örgütlenmenin, şiddetlenen sınıf mücadelesi şartlarında halkımıza zarar vermekten başka bir işe yaramayacağını gösterdi.

Altıncısı, 15-16 Haziran direnişi, ülkemizde devrimin objektif şartlarının ne kadar olgunlaştığının somut bir delili oldu." (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, s.273-275, Ocak Yayınları, İstanbul-1979)

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın 15/16 Haziran'ın bir yıl ertesinde yaptığı bu değerlendirmeler, bugün de Marksist-Leninistler açısından 15/16 Haziran değerlendirmesinde çıkış noktası alınmak zorundadır.

Bu değerlendirme, yapıldığı tarihi şartlarda Marksist-Leninistlerin soruna nasıl yaklaştıklarını gösteren; ve onların kendilerini nasıl hem "revizyonizm", reformizm ve pasifizmden; ve hem de ona tepki olarak çıkıp gelişen "sol" sapmadan ayırmaya çalıştıklarını gösteren bir değerlendirmedir. Sorun bu değerlendirmenin doğru yanlarına sahip çıkıp onları geliştirmek, yanlış yanlarını eleştiri-özeleştiri yöntemiyle aşmaktır. Ne yazık ki, Marksist-Leninistler bu görevi layıkı ile yerine getirmemişlerdir.

İbrahim Kaypakkaya'nın sürdürücüsü olduğunu söyleyen bizler, 1981 yılına gelene dek, Partizan'dan ayrılıp Bolşevik Partizanlar olarak ortaya çıkana dek, 15/16 Haziran konusunda İbrahim yoldaşın ortaya koyduğu bu dersleri hiçbir eleştiri getirmeden aynen savunduk.

1981'de, Menşeviklerle örgütsel bağımızı kesmemizin ertesinde yayınladığımız bir makalede (Bkz. Bolşevik İşçi-Köylü Kurtuluşu, sayı 32/4) ilk defa: "1972'de yapılan bu değerlendirmelerin belli yanlış ve eksiklikleri de barındırdığı"nı tespit ettik, ve bu hata ve eksiklikler konusunda görüşlerimizi ortaya koyduk. Bu, kuşkusuz hataların aşılması, İbrahim Kaypakkaya'nın doğru savunulması yönünde atılmış ileri bir adımdı. Ama bu adım atılırken, yalnızca hatalar konusunda tavır takınılması, o günkü tarihi koşullarda anlaşılır olsa bile, İbrahim Kaypakkaya'nın kazanımlarının doğru savunulmaması anlamına geliyordu.(1) Daha sonra, attığımız bu ileri adım bir adım daha ilerletilmedi.

Geldiğimiz noktada biz, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın 15/16 Haziran'dan çıkardığı dersler hakkında görüşlerimizi şöyle toparlamak istiyoruz:

İbrahim Kaypakkaya 15/16 Haziran işçi mücadelesinden çıkardığı derslerin en başına: "İşçi hareketi birinci olarak, devrimin ŞİDDETE dayanacağını, bunun zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu gösterdi" tespitini koyuyor. Bu, yazımızın başında ortaya koyduğumuz gibi, modern revizyonist-reformist-pasifist "sol"un egemen olduğu şartlarda; modern revizyonizmin "barışçıl geçiş" tezlerinin "Marksizm-Leninizme katkı" olarak savunulduğu şartlarda büsbütün önem kazanan, Marksizm-Leninizmin "şiddete dayalı devrim" ilkesinin parlak bir savunusu, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın çıkardığı, savunulması gereken doğru bir derstir. Gerçekten de 15/16 Haziran, Aybar/Aren (TİP) oportünizminin hiç mi hiç istemediği, onların parlamentarist yol'una darbe vuran bir olaydı.

İbrahim Kaypakkaya, çıkardığı ikinci ders olarak, 15/16 Haziran'ın "burjuva devlet teorilerine ağır bir darbe indirdiğini" belirtiyor. Gerçekten de görmek isteyen gözlere 15/16 Haziran, ve ardından gelen sıkıyönetim uygulamaları, Kemal Türkler gibi revizyonist-reformistlerin "gözbebeği şerefli Türk ordusu"nun gerçek fonksiyonunun ne olduğunu göstermek için yeterli malzemeyi bir kez daha sağladı. Bu, makalenin başında da ortaya koymaya çalıştığımız "milli, anti-emperyalist ordu" hayallerinin hakim olduğu ortamda olağanüstü önemde bir gelişme idi. Marksist-Leninistler 15/16 Haziran deneylerinden de yola çıkarak, "sınıflarüstü" ordu-devlet safsatalarına karşı başarılı bir mücadele yürütebilirlerdi.

İbrahim Kaypakkaya'nın çıkardığı üçüncü ders, 15/16 Haziran işçi hareketinin "gerçek kahramanın kitleler olduğu" dersidir. Bu ders gerçekten de, hele hele revizyonizm-reformizm-pasifizme tepki olarak çıkan fokoculuğun geliştiği şartlarda, çok önemli bir tespittir; ve İbrahim Kaypakkaya yoldaşın merkeze revizyonizmi koymasına rağmen, ideolojik mücadeleyi her iki cephede de, hem sağ hem de sol oportünizme karşı yürüttüğünün açık bir göstergesidir.

Onun bu tavrı, öğrenilmesi, örnek alınması, savunulması gereken bir tavidir.

İbrahim Kaypakkaya 15/16 Haziran'dan beşinci ders olarak, "gerçekten devrimci bir örgütlenme, kanun dışı bir temel atarak, çalışmaları bu temel üzerinde inşa etme" dersini çıkartıyor. Marksizm-Leninizmin bu ilkesel öğretisi, burada İbrahim Kaypakkaya yoldaş tarafından 15/16 Haziran deneylerinden de yola çıkılarak parlak bir şekilde savunulmaktadır. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın burada ortaya koyduğu ders, ne yazık ki, bizim tarafımızdan teorik olarak savunulsa bile, pratikte, uygulamada çok ağır hata ve sapmaların ortaya çıktığı, bu anlamda kavranmamış olan bir derstir. Gerçek anlamda "illegal temel üzerinde çalışmaları inşa etme"nin gerçekleştirilememiş olması, biz komünistlerin, (bu arada diğer devrimci örgütlerin) örgütsel alanda bunca ağır kayıplar vermemizin önemli nedenlerinden biri olmuştur.

İBRAHİM KAYPAKKAYA'NIN 15/16 HAZİRAN'DAN ÇIKARDIĞI DERSLER BU NOKTALARDA DOĞRU OLAN, MARKSİST-LENİNİST OLAN TEZLERDİR. VE İBRAHİM KAYPAKKAYA'YI, O DÖNEMDE MARKSİZM-LENİNİZM ADINA KONUŞAN DİĞER GRUPLARDAN, KİŞİLERDEN İLKESEL OLARAK AYIRAN TEZLERDİR. BU NOKTALARDA İBRAHİM KAYPAKKAYA'NIN GÖRÜŞLERİNİN SAVUNULMASI VE GELİŞTİRİLMESİ GÖREVİ BİZ MARKSİST-LENİNİSTLER TARAFINDAN YETERİNCE YERİNE GETİRİLMEMİŞTİR.

* * *

İbrahim Kaypakkaya'nın çıkardığı dersler bunlarla sınırlı değildir.

İbrahim Kaypakkaya, 15/16 Haziran'dan çıkardığı derslerin dördüncüsünde yanılmaktadır. O şöyle demektedir:

"15/16 Haziran direnişinin bastırılması, devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını, şehirlerde zaman zaman ortaya çıkacak işçi ayaklanmalarının kırılık bölgelere çekilmediği taktirde bastırılmaya mahkum olduğunu gösterdi. PDA kliniğinin belirsiz bir gelecekte şehirlerde genel ayaklanma ile iktidarı ele geçirme hayallerine ağır bir darbe indirdi."

15/16 Haziran direnişinin bastırılmasından, bunun "devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını" gösterdiği, "şehirlerde zaman zaman ortaya çıkacak işçi ayaklanmalarının kırılık bölgelere çekilmediği taktirde bastırılmaya mahkum olduğu"nu gösterdiği, "şehirlerde genel ayaklanma ile iktidarı ele geçirme hayallerine ağır bir darbe indirdiği" gibi dersler çıkarmak, bu hareketin bastırılmasından bu sonuçlara varmak, ancak zorlama ile, 15/16 Haziran işçi direnişine onun sahip olmadığı nitelikler atfetmekle mümkündür.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş 15/16 Haziran'dan çıkardığı derslerin en başında, 15/16 Haziran'ın işçi sınıfının kendiliğinden gelme mücadelesinin doruk noktası olduğu tespitini yapıyor. Ki bu tespit somut olgu tespiti olarak doğru bir tespittir. Gerçekten de 15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesinin 1970'deki doruk noktasıdır. İbrahim Kaypakkaya bu hareketin komünist önderlikten yoksun olduğunun; reformist, revizyonistlerin bu hareket içinde büyük etkiye sahip olduğunun, bu hareketin kısıtlı sınırlı taleplerle ortaya çıkan, ve iktidar sorununu gündeme getirmeyen, silahsız-örgütsüz bir hareket olduğunun da bilgisi ve bilincindedir. Ama buna rağmen, bu hareketin bastırılmasından yukarıdaki sonuçları çıkarabilmektedir. Bu nasıl olmaktadır? Bunun bizce açıklaması şudur: İbrahim Kaypakkaya bu noktada hareketi olduğu gibi değerlendirmemekte, onu, savunduğu halk savaşı teorisini haklı gösterecek, onu doğrulayacak şekilde, yanlış bir biçimde yorumlamaktadır.

İbrahim Kaypakkaya bu dersleri çıkarmakla, 15/16 Haziran'a onun sahip olmadığı nitelikler atfetme konumuna girmektedir. Çünkü:

15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, işçi sınıfının siyasi iktidarı ele geçirmek için giriştiği bir hareket değildir. Bir devrim hareketi değildir. Bu yüzden de bu hareketin bastırılması, "ilk başlarda devrimin şehirlerde başarıya ulaşamayacağını" gösteren bir olgu değildir.

15/16 Haziran işçi direnişi, işçi sınıfının iktidarı ele geçirmek için giriştiği bir silahlı genel ayaklanma değildir. Bu yüzden de "şehirlerde genel ayaklanma ile iktidarı ele geçirme hayallerine" darbe indirmesi sözkonusu değildir.

15/16 Haziran işçi direnişi, işçi sınıfının Komünist Partisi önderliğinde, varolan iktidarı devirmek için giriştiği; örgütlü, bilinçli iktidara yönelik; bir silahlı ayaklanma değildir.

15/16 Haziran işçi direnişi, işçi sınıfının sendika kanunlarında yapılmak istenen değişikliklere duyduğu tepkinin ifadesi olan; kendiliğinden bir mücadele idi; silahsız bir gösteri idi.

Bu mücadelede işçi sınıfı, bırakalım komünist anlamda bir örgütlenmeyi bir yana, sendikal alanda bile örgütlü değildi. İşçi sınıfı kesinlikle örgütsüz ve silahsızdı. Bu hareketi "devrim" ile, "işçi ayaklanması" ile eşitlemek, harekete olmayan bir nitelik vermektir.

Böyle bir hareketin, işçi sınıfının örgütsüz ve silahsız bir hareketin "bastırılması" tabiidir. (Kaldı ki, bu hareket bastırılmasına rağmen, geçici de olsa amacına ulaşmış, hakim sınıflar planladıkları kanun değişikliğini ertelemek zorunda kalmışlardır.) Bu hareketin bastırılmasından yola çıkarak; bu hareketin şehirlerdeki işçi ayaklanmalarının kırlara çekilmediği takdirde bastırılmaya mahkum olduğunu gösterdiği vb. sonucunu çıkarmak; Komünist Partisi önderliğindeki

bir örgütlü silahlı genel ayaklanma ile, demokratik bir talep temelinde gelişen ve ayaklanmaya dönüşmeyen, kendiliğinden silahsız kitle eylemini eşitlemek demektir ki, bunun yanlışlığı ortadadır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Türkiye'de devrimin askeri yolu olarak halk savaşı yolunun geçerliliğini ispatlamak için burada gerçeği zorlamakta; 15/16 Haziran işçi direnişinden çıkarılması imkansız olan bir ders çıkarmakta; bunun için 15/16 Haziran işçi direnişini, sanki bu işçi direnişi iktidara yönelik silahlı bir genel ayaklanma imiş gibi gösterme durumuna düşmektedir.

Diğer yandan İbrahim Kaypakkaya, PDA ile yanlış bir temelde polemige girmekte; PDA'yı "şehirlerde genel ayaklanma hayali"ni savunduğu noktasından eleştirmektedir. Aydınlik'ın gerçekte savunduğu, şehirlerde işçi sınıfının silahlı genel ayaklanması değildi. Aydınlik esas olarak bir askeri darbe bekliyordu. Bütün planları bunun üzerine kurulu idi. Kitle hareketinin bu askeri darbe planı içindeki rolü ise; birincisi, o günkü hükümeti zayıflatmak ve darbe ortamını hazırlamak; ikincisi, darbecilere "kitlenin talepleri"ni(!) aktarmaktı. Onlar bu yüzden 15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişini "devrim" in (siz darbe deyin) arifesi olarak gördüler ve gürültülü bir biçimde propagandasını yaptılar. Ama 15/16 Haziran sonrası gelen sıkıyönetim, ordunun kimin ordusu olduğunu görmek isteyenlere, kör olmayanlara gösterdi.

İbrahim Kaypakkaya PDA ile girdiği polemikte Aydınlik'ı, sanki Aydınlik gerçekten "silahlı genel ayaklanma" yanlış imiş gibi göstererek; onu bu temelde eleştirerek de hataya düştü.

Çin'de gerçekleşen şekli ile Halk Savaşı yolu (yani Toprak Devrimine bağlı olarak kırlarda kırsal siyasi iktidar bölgelerinin kurulması ve şehirlerin süreç içinde kırlardan sarılarak kurtarılması) İbrahim Kaypakkaya için Türkiye ve tüm yarı-sömürge yarı-feo-

dal ülkeler için kesin olarak geçerli olan; genel geçerliliği olan yoldu. Bu, İbrahim Kaypakkaya yoldaş için tartışılmayacak kadar açık bir gerçektir. O, 15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişinden çıkarılması gerekli olan en önemli derslerden birini çıkaramadı.

İbrahim Kaypakkaya, 15/16 Haziran direnişinden çıkardığı derslerin üçüncüsünde doğru olarak, bu mücadelenin "gerçek kahramanın kitleler olduğunu" gösterdiğini tespit etti. Ama bu yeterli değildi. 15/16 Haziran işçi direnişi, pratik olarak İŞÇİ SİNİFINİN MUAZZAM GÜCÜNÜ göstermişti. İŞÇİ SİNİFİ DURDUĞU ZAMAN HAYATIN DURDUĞUNU göstermişti. Marksizmin en devrimci sınıfın işçi sınıfı olduğu; İŞÇİ SİNİFINİN DEVRİMDE ÖNCÜ SİNİF olduğu öğretilerinin doğruluğunu bir kez daha pratikte ispatlamıştı. 15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişi İŞÇİ SİNİFİ İÇİNDE ÇALIŞMANIN DEVRİMİN ZAFERİ İÇİN HAYATİ ÖNEMİNİ göstermişti. 15/16 Haziran direnişi, işçi sınıfının KOMÜNİST BİR ÖNDERLİKTEN YOKSUN OLDUĞUNU göstermişti. İŞÇİ SİNİFINİN ESAS OLARAK ÖRGÜTSÜZ OLDUĞUNU, örgütlü kesiminde REFORMİST VE REVİZYONİSTLERİN HAKİM OLDUĞUNU göstermişti.

Bütün bu olgulardan alınması gereken ders, çıkarılması gereken sonuç ne olmalı idi?

15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişi gerçekte Marksist-Leninistlere güçlerini işçi sınıfı içinde çalışmaya yoğunlaştırma için açık bir çağrı idi. 15/16 Haziran işçi direnişi, Marksist-Leninistlerin önüne işçi sınıfının reformizmin ve revizyonizmin etkisinden kurtarılması için tutarlı, sistemli, planlı mücadeleyi; işçi sınıfının ileri kesimlerinin Komünizm davasına kazanılması görevini acil görev olarak koymuştu. 15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, işçi sınıfı temeline oturmuş gerçekten Marksist-Leninist bir sınıf partisinin yaratılması, güçlerin bu görevin çözümü için yoğunlaştırılması sonucunu çıkarabilmek için verileri bir kez daha Marksist-Leninistlerin önüne pratik olarak koymuştu.

Ama ne yazık ki, İbrahim Kaypakkaya yoldaş, ve diğer komünistler 15/16 Haziran direnişinden çıkarılması gereken bu dersi çıkarmadılar, bu sonuçlara varmadılar.

1973 yenilgisinden sonra, yeniden toparlanma döneminde de, ve daha sonra da TKP/ML içinde geçmiş bu konuda köklü bir şekilde gözden geçirilmedi; hata ve eksiklikler aşılmadı.

Sınıf mücadelesinin yeniden yükseldiği koşullarda da, bu mücadele pratikte öncelikle büyük şehirlerde gelişmesine; işçi sınıfı içinde gelişmesine; yüzbinlerce işçinin katıldığı yüzlerce grev olmasına; buna karşılık bir tek kendiliğinden gelişen toprak mücadelesi olmamasına rağmen; kırlık bölgede gelişen sınıf mücadelesi de daha çok doğrudan devlet güçlerini ve faşizmi hedef alan; ve yer yer milli çelişme temelinde gelişen mücadele olmasına rağmen, "feodalizm ile halk yığınları arasındaki çelişme baş çelişmedir" şeklindeki Türkiye gerçeklerine uymayan tespiti bağnazca sarılındı. Çin'deki devrimin somut yolunun Türkiye'ye şabloncu bir şekilde uygulanması sonucu ortaya çıkan bu baş çelişme tespiti; üzerinde tartışılması bile kabul edilmeyen bir dogma olarak savunulmaya devam edildi. Bu baş çelişme tespitinin yanlış olduğunu söyleyenlere "revizyonist-troçkist kırması" vb. denerek, bu "inançsızlar"(!) "müminler" tarafından afaroz edilmeye çalışıldı.

Şehirlerde sınıf mücadelesi, kırlara oranla çok daha büyük bir hızla gelişmesine rağmen, şehirlerde ve işçi sınıfı içinde çalışmanın tali olduğu söylenmeye devam edildi. Bilinçli ve planlı olmayan çalışma bile işçi sınıfı içindeki çalışmanın ne kadar önemli olduğunu; hiç de iddia edildiği gibi tali olmadığını her gün ispatlamasına rağmen; gerçekler teorimize, kendi yarattığımız dogmalara uydurulmaya çalışıldı. Bütün bunların sonucunda, işçi sınıfı içinde, işçi sınıfının en ileri kesimini, öncüyü komünizm davasına kazanmak için bilinçli, planlı bir çalışma yürütülmedi.

İşçi sınıfının ileri kesimleri içinde revizyonistler hakimiyetlerini korumakla kalmayıp, daha da ilerlettiler. İşçi sınıfının öncüsü olduğunu iddia eden bizler, işçi sınıfı içindeki etki açısından güçsüz gruplardan biri durumunda kaldık.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın 1971/72'de 15/16 Haziran'ı değerlendirirken çıkardığı derslerden dördüncüsünde yaptığı önemli hata; yapıldığı tarihi şartlarda, daha sonra bu hatayı devralıp başka tarihi şartlarda sürdüren bizlerin; daha sonra bizim eleştirilerimize rağmen bu hatayı bağnazca savunmaya devam eden Menşeviklerin hatalarıyla aynı ağırlıkta değerlendirilemez. Onun bu alanda yaptığı hata, doğrudan doğruya yeni bir çağın Marksizm-Leninizmi olarak savunduğu ve 1971/72 şartlarında modern revizyonizme karşı mücadelede Marksist-Leninistlerin gerçekten sahip çıktığı "Mao Zedung Düşüncesi"nin, işçi sınıfını küçümseyen; "Asya, Afrika, Latin Amerika"daki "devrimin fırtına merkezleri" olan ülkelerde halk savaş askeri stratejisini tek geçerli strateji ilan eden önemli sapmaları ile doğrudan bağıntılı, ve önemli ölçüde onların ürünüdür.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın çıkardığı altıncı derste de "Mao Zedung Düşüncesi"nin yanlışlarının izleri açıktır. İbrahim yoldaşın, "Altıncısı, 15/16 Haziran direnişi ülkemizde devrimin objektif şartlarının ne kadar olgunlaştığının delili oldu" şeklindeki tespiti, aynı dönemde "Devrimci Durum" konusunda İbrahim Kaypakkaya yoldaşın savunduğu; "Mao Zedung Düşüncesi" adına savunulan görüşlerle, Lenin'in öğretisini içiçe savunduğu eklektik tespitlerden bağımsız olarak ele alındığında bir sorun yoktur. Ancak bunlarla bağ içinde ele alındığında, buradaki tespit "sürekli devrimci durum" tespitinin de bir kanıtı olarak ele alınması halinde yanlıştır. Ki İbrahim Kaypakkaya'nın genel çizgisi gözönüne alındığında durum budur.

Onun bu alandaki hatası, "Mao Zedung Düşüncesi"nin uluslararası planda Marksizm-Leninizm olarak kabul edildiği; modern revizyonizm / Marksizm-Leninizm çatışmasında, "Mao Zedung Düşüncesi"nin önemli yanlışlarının da Marksizm-Leninizm, evet Marksizm-Leninizme katkı olarak kabul edildiği şartlarda; "Mao Zedung Düşüncesi"ne Marksist-Leninist saflardan hiçbir elle tutulur açık eleştiri getirilmediği şartlarda yapılan bir hatadır. Genel değerlendirmede bu tarihi gerçek gözönünde bulundurulmak zorundadır. İbrahim yoldaşın hatası genç bir Marksist-Leninistin, genç bir Komünistin hatasıdır." (Bolşevik Partizan No: 30, s.2-8, 15 Haziran 1986)

* * *

Biz aynı makalemizde şu tespitleri de yaptık:

15/16 HAZİRAN'IN EN ÖNEMLİ DERSLERİNDEN BİRİ
ONUN İŞÇİ SINIFININ MUAZZAM GÜCÜNÜ
PRATİKTE BİR KEZ DAHA GÖSTERMİŞ OLMASI
VE İŞÇİ SINIFI İÇİNDE ÇALIŞMANIN ÖNEMİNİ
GÖSTERMİŞ OLMASIDIR!

15/16 Haziran işçi direnişi, işçi sınıfının devrimde öncü olduğunu, muazzam bir güce sahip olduğunu, işçi sınıfının güçlü kolu durduğunda hayatın duracağını vb. görmek isteyen herkese gösterdi.

*
*
* "III. PROLETER DEVRİMİ. — Çelişkilerin
* çözümü. Proletarya, kamu iktidarına elko-
* yar ve, onun aracılığıyla, toplumsallaştı-
* rılmış üretim araçları, burjuvazinin elin-
* den çıkıp, kamu mülkiyetine geçer. Prole-
* tarya, bu eylemiyle üretim araçlarını sim-
*

* diye kadar taşıdıkları sermaye karakterin-
 * den kurtarır ve onlardaki toplumsal karak-
 * terin sonuna kadar kendisini göstermesine
 * tam özgürlük tanır. Bundan böyle önceden
 * belirlenmiş bir plana dayanan toplumsal-
 * laştırılmış üretim olanaklı hale gelir.
 * Üretimin gelişmesi, toplumdaki farklı sı-
 * nıfların varlığını artık bir çağa uymazlık
 * haline getirir. Toplumsal üretimdeki anar-
 * şinin yittiği oranda, devletin de politik
 * otoritesi tükenir. Sonunda kendi öz top-
 * lumsal örgüt biçiminin efendisi olan insan,
 * aynı zamanda, doğanın egemeni ve kendisi-
 * nin efendisi olur — özgür olur.

* Bu evrensel özgürlüğe kavuşturma işini
 * başarmak, çağdaş proletaryanın tarihsel
 * özel görevidir. Bu işin tarihsel koşulla-
 * rını ve böylelikle doğasını anlamak, şim-
 * di baskı altında bulunan proletaryaya,
 * başarmaya çağırıldığı bu önemli işin koşul-
 * ları ve anlamı üzerine eksiksiz bilgi ver-
 * mek, bu, proleter hareketin teorik dışa-
 * vurumunun, bilimsel sosyalizmin ödevidir.
 * (Engels, "Ütopik Sosyalizm Ve Bilimsel
 * Sosyalizm" "Marx Engels Seçme Yapıtları"3
 * s. 180-181)

* "Marx'ın öğretisinde en önemli şey; prole-
 * taryanın, sosyalist toplumun yaratıcısı
 * olarak tarihsel rolünün açıklığa kavuştu-
 * rulmasıdır." (Lenin, "Karl Marx'ın öğreti-
 * sinin tarihsel yazgısı" cilt 18 s. 376)

Komünistler, işçi sınıfının modern toplumda sonuna dek devrimci tek sınıf olduğu; devrimde esas olarak ona dayanılması gerektiği, devrimin en önemli itici gücü ve motoru olduğu gibi Marksist-Leninist öğretilerin doğruluğunu pratikte de bir kez daha gösteren bu mücadele ertesinde; Türkiye'de demokratik devrimde işçi sınıfının temel müttefiki olan köylülüğü işçi sınıfı önderliğinde birleştirmek için de, işçi sınıfının revizyonist-reformist önderlikten kurtarılıp, komünist önderlik etrafında birleştirilmesinin mutlak ön gereklilik olduğu, bunun için de ajitasyon-propaganda-örgütlenme çalışmasında büyük şehirlerde sanayi işçileri arasında çalışmanın esas alınması gerektiği derslerini çıkarmalı idiler. "Mao Zedung Düşüncesi" nin yanlışlarına sarılma, onlara bu dersleri çıkarma izni vermedi. Daha sonra bu hatalar da eleştiri-özeleştiri silahı ile aşılmadı. Ortaya "işçi sınıfının kitlesel hareketi ile" "sosyalizmin" bir anlamda ayrı ayrı yürümesi durumunun bugüne dek hala aşılamaması durumu çıktı.

Eğer bu durumu aşmak istiyorsak, 15/16 Haziran' dan çıkarılması gereken, ve o dönemde çıkarılmamış olan bu doğru dersin doğrultusunda hareket etmeliyiz.

Lenin'in 1897 sonunda yazdığı bir makalede yaptığı şu tespitler, henüz işçi sınıfı içinde Marksist-Leninistlerin ciddi bir güç olmadığı, "işçi sınıfının kendiliğinden kitlesel hareketinden" hemen hemen bağımsız, ayrı yürüdüğü bugünkü ortamda, bizim için eylem kılavuzu olmalı, 15/16 Haziran'ın yıldönümünde bilinçlere kazınmalıdır:

"Çalışmamız herşeyden önce ve esas olarak fabrikalara, şehir işçilerine yöneliktir. Rus sosyal-demokrasisi gücünü israf etmemelidir. Faaliyetlerini sosyal-demokratik fikirlere karşı en hassas olan, entellektüel ve siyasi bakımdan en gelişmiş, ve ülkenin büyük siyasi merkezlerindeki yoğunluk ve sayısal durumları nedeni ile en önemli olan sanayi

proletaryası üzerinde yoğunlaştırmalıdır. Bundan dolayı fabrika, şehir işçileri arasında kalıcı bir devrimci örgüt yaratmak Sosyal-Demokrasinin ilk ve acil görevidir. Öyle ki, bundan sapmak, bugünkü durumda hayli akılsız bir iş olacaktır. Fakat bir yandan güçlerimizi fabrika işçileri arasında yoğunlaştırmanın gerekliliğini kabul eder, ve israfa karşı çıkarken, diğer yandan Rus Sosyal-Demokratlarının Rus proletaryası ve işçi sınıfının diğer tabakalarını ihmal edeceğini zerre kadar öne sürmeyi istemiyoruz. Hiç de öyle değil. Rus fabrika işçilerinin bizzat kendi yaşam koşulları, onları son derece kötü şartlarda yaşayan, ve kasabalarda, köylerde fabrika dışına serpiştirilmiş sanayi proletaryası ve zanaatkarlar ile çok yakın ilişkiler içine girmeye zorlar. Rus fabrika işçisi aynı zamanda kırsal nüfusla da doğrudan ilişki içine girer. (Çoğu zaman fabrika işçisinin ailesi kırsal alanlarda yaşar) ve bunun sonucu olarak kırsal proletarya ile, milyonlarca düzenli çiftlik işçisi ve gündelikçiyle, aynı zamanda küçük toprak parçalarına sınıksız sarılıp borçlarını çalışarak ödemeye çabalayan, ve her türlü işi üstlenen, yani kendileri de ücretli işçi olan mülksüzleştirilmiş köylülerle yakın ilişki içine girmekten başka birşey yapamaz. RUS SOSYAL-DEMOKRATLARI GÜÇLERİNİ ZANAATKARLARA VE KIR EMEKÇİLERİNE YÖNELTMEYİ ZAMANSIZ OLARAK DEĞERLENDİRİRLER, FAKAT ONLARI İHMAL ETMEYE DE HİÇ NİYETLERİ YOKTUR. ONLAR İLERİ İŞÇİLERİ, AYNI ZAMANDA KIR EMEKÇİLERİNİN VE ZANAATKARLARIN YAŞAMLARINI ETKİLEYEN SORUNLARDA AYDINLATMAYA ÇALIŞACAKLARDIR." (Lenin, TE, cilt 2, s.332-333, Almanca; kendi çevirimiz, "Rus Sosyal-Demokratlarının Görevleri") (abç)

"Ne Yapmalı?"da:

"İlk dönemde gerçekten çok az gücümüz vardı ve o sıra kendimizi yalnızca işçiler arasındaki eyleme

adamamız ve bu yoldan sapmalara karşı çıkmamız çok doğal ve yerinde idi. O sıra bütün görevimiz işçi sınıfı içindeki durumumuzu pekiştirmekti" (Ne Yapmalı?, s.109)

diyen de Lenin'dir.

Lenin'in bunları söylediği ülkenin nüfusunun %80'i köylülüktü!

Şimdi işçi sınıfı içinde hemen hiçbir güce sahip olmadıkları halde, "işçi sınıfının siyasi, ideolojik, örgütsel önderliğini Komünist Partisi aracılığıyla gerçekleştirmek" amacı ile esas güçlerini kıra çekmeyi önerenler, kesinlikle Marksist-Leninist bir konumda değildir.

15/16 Haziran'ın 16. yıldönümünde bizden talebi, bütün çalışmalarımızı işçi sınıfı içinde yoğunlaştırmaktır. Bu bağtıda bugün görev, III. Konferansımızın aldığı şu doğru tavsiye kararını hayata uygulamaktır:

"Türkiye'de örgütlenme çalışmasına bir anlamda yeniden ve en başından başlama durumunda olduğumuz; "işçi sınıfının öncü örgütü"nü yaratma çalışması yürüttüğümüz; şu anda işçi sınıfı hareketi ile hemen hemen hiçbir bağımız olmadığına olgu tespiti olduğu vb. gerçekler gözönüne alındığında; yürüteceğimiz çalışmada güçlerimizi bilinçli olarak işçi sınıfı —öncelikle sanayi proletaryası— arasındaki çalışmaya yoğunlaştırmamız gerektiği sonucu kendini tartışmasız dayatmaktadır. Eğer işçi sınıfının devrimdeki önderliği salt ideolojik önderlik olarak değil, pratik önderlik olarak kavranıyorsa —ki Marksist-Leninist kavrayış böyledir— o zaman bugün yapılacak propaganda-ajitasyon-örgütlenme faaliyetinde işçi sınıfı —özellikle ve öncelikle sanayi proletaryası— içinde yoğunlaşmanın mutlak zorunluluk olduğu tartışmasız bir gereklilik olarak kabul edilmek zorundadır. Pratik olarak bu, kadroların yerleştirilmesinde sanayi proletaryasının

yoğun olduğu büyük şehirlerin; büyük şehirlerde işçi semtlerinin öncelikli alanlar olarak seçilmesi anlamına gelir. Kürdistan'da Parti Seksiyonu kurulması da perspektif görev olarak önümüzde durmaktadır."

Açıktır ki, bu kararın hayata uygulanmasında, yine III. Konferansımızın yaptığı, bugün esas meselelerin Bolşevik Partiyi yaratmak olduğu; bunun için Partinin bütün çalışmasının ve dikkatinin merkezinde bizzat Partinin kendisinin durduğu, bu bağtıda sağlam bir çekirdek yaratma görevinin henüz önümüzde durduğu gibi tespitlerinin bilincinde hareket edilmelidir.

İşçi sınıfı içinde ajitasyon-propaganda-örgütlenme çalışması yürütülürken, bugün işçi sınıfının en ileri, en bilinçli kesimini öncüye kazanma çalışmasında, 15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin ertelediği saldırının 12 Eylül sonrasında katmerli bir biçimde gerçekleştirildiği, işçi sınıfının en basit demokratik haklarının bile faşist saldırı ile geri alınmış olduğunun bilincinde hareket edilmeli; işçi sınıfının "sınırsız sendika özgürlüğü", "sınırsız grev hakkı" gibi demokratik talepleri en kararlı bir biçimde savunulmalı, bunların gerçekten elde edilmesinin yolu olarak devrim propagandası merkezde durmalıdır.

İşçi sınıfı içinde hoşnutsuzluğun giderek eylemlerle dile gelme eğiliminde olduğu, ve fakat bu eylemlerin bugün hakim sınıfların kontrolünde olduğu; hakim sınıfların muhalif kanatlarının ve T"K"P gibi karşı-devrimci revizyonistlerin de bu hareketlerin yönetimini ele geçirmeye çalıştığının bilincinde davranılmalıdır." (Bolşevik Partizan No: 30, s.11-12)

1987 15/16 Haziran'ına geldiğimizde, 1986'daki makalemizde yaptığımız: "Bugün kendiliğinden hareketin yeniden yükseleceğinin ilk somut işaretlerinin verildiği bir dönemi yaşıyoruz" tespiti, pratikte doğruluğu ispatlanmış bir tespit olarak duruyor.

Geçen bir yıllık süre içinde, makalenin başında örneklerini verdiğimiz bir dizi kitle eylemi, herşeyden önce işçi sınıfının grev, açlık grevi, yemek direnişleri vb. eylemleri, bu gelişmenin somut belirtileri oldu.

Gelişen bu mücadeleler karşısında, "sol", "Marksizm", "Sosyalizm", "Komünizm", "Marksizm-Leninizm" adına konuşan örgütlü güçler arasında kabaca iki türlü tavır belirdi. (Burada öncelikle ve özellikle işçi hareketine karşı tavrı ele alıyoruz.)

1. Kendiliğinden gelişen işçi hareketinin gerçek durumunu abartma, bu harekete şu anda sahip olmadığı nitelikleri atfetme, yer yer kaba işçi kuyrukçuluğu, yer yer de onun inceltilmiş.

(Hala işçi sınıfı içinde çalışmanın hayati önemini kavramamış olan, ve işçi sınıfı içinde çalışmayı ikincil çalışma alanı olarak gören, Partizan Menşevizmi içindeki hızlı "halk savaşçısı" kanadı ve İşçi Partisi olduğunu iddia etmesine rağmen, gelişen işçi hareketleri karşısında tavır bile takınma ihtiyacı duymayan PKK'yı bu bağintıda diğerlerinden ayrı ele almak, ayrı bir kategori içinde saymak gerekir.)

Bu bağintıda şunları söylemek istiyoruz:

Bugün gelişen, ve çeşitli eylemlerle kendini somutlaştıran işçi hareketi, şimdilik düzenin sınırları (evet şimdilik 12 Eylül askeri faşist düzeninin de sınırları) içinde olan; ve hakim sınıfların esas olarak Türk-İş'in sendika ağaları ve Türk-İş aygıtı aracılığı ile kontrol altında bulundurduğu sendikal harekettir. Şimdiye kadar olan tüm grevlerin talepleri ekonomik taleplerdir. Türk-İş'in düzenlediği mitinglerde ise bu hareketin içine bazı demokratik-siyasi talepler de taşınmıştır. Ve yer yer tabanın baskısı sonucu Türk-İş yönetimi de bugünkü açık faşist uygulamalara karşı; Demirel tipi bir demokrasinin sınırlarını aşmayan bazı demokratik talepleri seslendirmek zorunda kalmıştır. Geneli itibarı ile bugünkü kendiliğinden hareketin en ileri talepleri bile reform sınırları içindedir.

12 Eylül rejiminin çizdiği olağanüstü dar faşist bir yasal çerçeve içinde yürütülmeye, ve sendika ağaları tarafından da bu çerçeve dışına katiyen taşırılmaya özen gösterilen hareket, birçok halde kendiliğinden zorunlu olarak yasal çerçevenin darlığı sonucu bu yasal çerçevenin dışına çıkma eğilimleri taşısa bile; şimdilik o sınırlar içinde tutulabilmektedir.

Bu niteliklere sahip kendiliğinden bir hareket karşısında Marksist-Leninistlerin tavrı; işçi sınıfının bu hareketi içine güçleri oranında girmek, ve bu hareket içine Marksist-Leninist görüşleri taşımaktır. Marksist-Leninistler açısından bugünkü ekonomik talepli grevler, onun içinde yeralan işçilerle birleşmek, işçilerin ileri unsurlarını Komünizm davasına kazanmak, işçilerin grev okulu içinde doğruları görmesine yardımcı olmak için araçtır. Hem ekonomik talepli grevler, ve hem de diğer reform talepli siyasi eylemlerle ilgili olarak Marksist-Leninistlerin görevi, işçilere kurtuluş yolunun reformlarda olmadığını; kurtuluşun devrimde olduğunu propaganda etmek; reform için mücadeleyi, Marksist-Leninistlere yaraşır biçimde, onun sınırlılığını göstererek, ve devrim mücadelesine tabi kılarak yürütmek, böyle desteklemektir. Bu grevleri, eylemleri hiç sınırlamasız, "bütün yönleri" ile vb. desteklemek, en iyi halde işçi kuyrukçuluğudur. Aşağıda çeşitli örgütlerin bugünkü hareket karşısında tavrını incelerken buna birçok örnekler göstereceğiz.

Hareketin niteliğini abartmamak gerektiği gibi, aynı zamanda boyutları konusunda da abartma yapılmamalıdır. Bugünkü hareket, henüz umut verici, ve öncelikle nerede, nerelerde çalışılması gerektiğini gösterir bir yeni —bir anlamda yeni— BAŞLANGIÇTIR. Boyutları abartma, yalnızca yanlış siyaset tespitine yolaçar.

2. Kendiliğinden hareketin, bir anlamda Marksizm-Leninizmden "ayrı" olduğu tespitini yaparak, bu hareket içine Marksizm-Leninizmin taşınmasının gerek-

tiğini; işçi sınıfı içinde çalışmanın esas görev olduğunu savunma; ve bugün bu hareket içinde ve içinden "işçi sınıfı öncülerinin" Komünizme kazanılmasının esas görev olduğunu savunan bir anlayışla soruna yaklaşmak.

Kuşkusuz bu yaklaşım, bugünkü işçi sınıfı hareketine doğru yaklaşımdır. Ancak bu bağintıda daşunları tespit etmek gereklidir:

Türkiye'de öteden beri, "işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin birleştirilmesi" gereğini tespit etmiş, ve bu çalışmayı kendi tespitlerine göre çalışmasının merkezine koymuş, Marksizm-Leninizm adına çalışma yürüten gruplar vardır. Bunların en başında, Rus sosyal-emperyalizminin uşaklığını yapan T"K"P ve onun "İşçinin Sesi" kanadı; ve bir dizi troçkist, yarı-troçkist grup gelmektedir.

Bunların hiçbirinin yaptığı çalışmanın —bunlar işçi sınıfı içinde ağırlıklı bir çalışma yürütseler bile— gerçekte "sosyalizm ile işçi sınıfı hareketini birleştirme" ile bir ilgisi yoktur. Çünkü işçi sınıfı içine taşıdıkları Sosyalizm değildir. Pratik uygulamada; günlük mücadelede bunların siyaseti birçok halde devrime karşı, reformist bir siyasettir. Genel planda ise, taşıdıkları siyaset Marksizm-Leninizme düşman bir siyasettir.

Aşağıdaki yazılarda bunların siyasetlerine özel olarak T"K"P kanatları bağintısında örnekler vereceğiz.

Türkiye'de, geçmişte işçi sınıfı içinde çalışmaya yeterli ve gerekli önemi vermeyen THKP/C, THKO kökenli bir dizi devrimci örgütte; ve bu arada genel niteliği itibarı ile küçük-burjuva devrimci örgütlerden kökten ayrı, ve fakat işçi sınıfı karşısındaki konumu açısından bir noktada işçi sınıfının devrimde önderliğini ideolojik önderlik durumuna düşüren bir konumda duran TKP/ML kökenli örgütlerde; özellikle 12 Eylül yenilgisi ertesinde, son yıllarda "işçi sınıfına önem vermeli", "gücün ağırlığını işçi sınıfı için-

de çalışmaya vermeli", "bugün gücün tümünü işçi sınıfı içinde yoğunlaştırmalı" diyenler giderek çoğalıyor. "Marksist parti, işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin birliğidir" tezi bu gruplar içinde bir bölüm tarafından "keşfedildi" ve bütün sorunların çözümü olarak gündeme getirildi.

Bu bağintıda TKP/ML(B) içinde de bir bölüm yoldaş, bu tez adına, geçmişte yapılanları bir çırpıda yok sayarak inkarcı-tasfiyeci bir akım oluşturdular. Ve gelinen yerde bu yoldaşlarla örgütsel birliğimiz de parçalandı.

Açıktır ki bugün Türkiye'de gelişen işçi sınıfı hareketi içinde Marksist-Leninistler pratik önderlik açısından güçsüz durumdadır. Bu anlamda, yalnızca bu anlamda, Marksizm-Leninizm ile işçi sınıfı hareketi "ayrı yollarda" yürüme durumundadır. Ama bu ayrı yürüme, hiçbir zaman mesela 1884-1894 arası Rusya'daki ayrı ayrı yürüme ile; ya da Türkiye'de mesela 1920 başlarına kadar olan ayrı ayrı yürüme ile; yani işçi sınıfı hareketinin Marksizm-Leninizmden nerdeyse bütünü ile habersiz; onunla hiç temasa gelmemiş olması anlamında bir ayrı yürüme ile karşılaşılıyor, paralellik kurulmayacak bir olgudur.

Bu paralelliği kuranlar —ki bunu mesela bizden ayrılanlar, TD"K"P'den ayrılan bir grup, DHB-İleri/Devrimci Kanat vb. açık seçik yapıyor— görevleri de ona uygun olarak tespit etmekte; adeta "Tarih teker-rürdür" gerici felsefesine uygun idealist bir konumda durmaktadırlar.

Açıktır ki bugün görev, Marksist-Leninistler açısından, Marksizm-Leninizmi, onun adına konuşup onu çarpıtanlara karşı ideolojik mücadele içinde işçi sınıfı hareketi içine taşımak, ve işçi sınıfı hareketi ile Marksizm-Leninizmi birleştirme çalışması yürütmektir. Bu bağintıda bugün esas görev, Parti inşası için, ve Parti inşası içinde öncü unsurları Komünizm davasına kazanmaktır. Bunun için de çalışmanın esas biçimi propagandadır.

Ama dün olduğu gibi bugün de işçi sınıfı içinde çalışmayı esas aldığını söylemek, ve evet bunu pratikte de yapmak; genelde işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmi birleştirmek gerektiği tespitini yapmak, kesinlikle Marksizm-Leninizm ile oportünizm arasında ayırım çizgisi değil.

Sorun işçi sınıfı hareketine taşınanın, işçi sınıfı hareketi ile birleştirilenin ne olduğunda yatıyor. Bu görevi tespit edenlerin işçi sınıfı hareketi içine taşıdıklarının gerçekten sosyalizm olup olmadığı sorgulanmak zorundadır.

Bunun için de önce taşınan genel siyasetin ne olduğuna bakmak gerekir. Biz Komünistler bugün uluslararası planda Marksizm-Leninizmi —ki günümüzün gerçek sosyalizmi Marksizm-Leninizmdir— her türden revizyonizm ve oportünizmden ayıran güncel kıstaslar olarak III. Konferansımızda şunları belirledik:

"Konferansımız, bugün modern revizyonizme ve her türden oportünizme karşı Marksizm-Leninizmin savunulmasının aktüel gerekleri, ve Dünya Marksist-Leninist Hareketinin durumunu gözönüne alarak, şu kıstaslara uyan grupların (bu kıstasları kabul ettiğini, ve bunlar doğrultusunda çalışma yapacağını açıklayan grupların) Dünya Marksist-Leninist Hareketinin parçaları olarak görülmesi gerektiğini açıklar:

- Marx, Engels, Lenin, Stalin'i Marksizm-Leninizmin klasikleri olarak savunmak

- Kruşçev modern revizyonizmine karşı çıkmak; Kruşçev tipi modern revizyonizmi Rus sosyal-emperyalizminin ideolojik dayanağı olarak kayırmak ve mahkum etmek

- Kruşçev modern revizyonizmine karşı ideolojik mücadelenin tamamlanmamış olduğunu, bu mücadele içinde çok önemli hata ve sapmalar bulunduğu, bu mücadelenin tamamlanmasının önümüzde gö-

rev olarak durduğunu kabul etmek

- Üç Dünya Teorisini karşı-devrimci bir teori olarak mahkum etmek; Üç Dünya Teorisinin köklerine karşı mücadeleyi görev olarak kabul etmek

- Mao Zedung'un değerlendirilmesinde, hem onun Marksizm-Leninizmin beşinci klasiği olarak değerlendirilmesine, ve hem de 1957 sonrası için revizyonist genel değerlendirilmesine karşı çıkmak

- Arnavutluk Emek Partisi'nin bugünkü çizgisinin revizyonist olduğunu tespit, ve bu çizgiyi mahkum etmek

- Dünya Marksist-Leninist hareketinin birliğini sağlamak için bugün Dünya Komünist Hareketinin platformunun yaratılması çalışmasının kavranacak esas halka olduğunu; gerek uluslararası alanda, gerekse tek tek ülkelerde Marksist-Leninist hareketin birliğini sağlamanın yönteminin açık ve kamuoyu önünde ilkelere dayalı ideolojik mücadele olduğunu kabul etmek

- Leninist parti öğretisini, bugün özellikle de bu öğretinin partinin nasıl yaratılacağını ilişkin "İki Aşamalı Parti İnşası Öğretisi" alanını evrensel bir öğreti olarak savunmak

- Marksizm-Leninizmin yöntemsel önermelerine, özellikle "teori/pratik uyumluluğu" ve "özeleştiriyi" yöntemlerine sıkıca bağlı olmak." (Bolşevik Partizan No: 27, s.9)

Sosyalizm, Marksizm adına konuşan tüm grupların, bugün işçi sınıfı içerisine taşıdıkları görüşleri bu noktalarda sorgulamak gereklidir.

Mesela işçi sınıfı içinde bugünkü Sovyetler Birliği'nin sosyalist ülke olarak propagandasını yapan, bu görüşleri yaygınlaştıran bir çalışmanın işçi sınıfı hareketini sosyalizmle birleştirmek olmadığı açıktır.

Mesela işçi sınıfı içine, Mao Zedung'un bir klasik olduğu, evet onun görüşlerinin Marksizmin uç nokta-

sı olduğu propagandası ile giden bir örgütün; işçi sınıfına Mao Zedung'un Çin şartları adına bir dönem savunduğu, burjuvazinin bir kesimi ile birlikte sosyalizm inşası görüşünün de propagandasını yapan bir grubun Marksizm-Leninizm ile işçi sınıfı hareketini birleştirmedigi açıktır. Vb., vb.

Ama bugün ülkemizde, yalnızca bu uluslararası kıstaslara uygunluk ya da uygunsuzluk, taşınan düşüncelerin Marksizm-Leninizm olup olmadığını belirlemek için yeterli değildir. Ülkemiz devriminin belirleyici temel sorunlarında da taşınanın ne olduğu sorulanmak zorundadır.

- Bu bağtıntıda özellikle 12 Eylül sonrasında devrimci çevreler içinde iyice yaygınlaşmış olan reformizme karşı mücadele; kendini faşizme karşı mücadeleyi, cuntaya karşı mücadele ile eşitleme noktasında gösteren reformizme karşı mücadele belirleyici önemdedir. Bugün bu reformizm, işçi hareketi karşısında kuyrukçuluğun ideolojik köklerinden birini oluşturmaktadır.

Reformcu için reform herşeydir; devrimci çalışma ise sadece gelip geçicidir, lafı edilecek bir konudur, gözboyamaya yarar. Onun için reform, reformcu taktikle burjuva iktidarı koşulları içinde, kaçınılmaz olarak bu iktidarın bir aleti, devrimci öğelerin dayanışmasını baltalamaya yarayan bir aleti haline gelir.
Devrimci için ise, tersine, esas olan reform değil, devrimci çalışmadır; onun için reform, devrimin ikincil ürününden başka birşey değildir. Onun için devrimci taktik ile reform, burjuva iktidarı koşulları içinde doğal olarak bu iktida-

rı baltalayan bir araç, devrimi pekiştiren bir araç, devrimci çalışmanın daha da gelişmesi için bir dayanak haline gelir.
(Stalin, "Leninizmin Temelleri", Leninizmin Sorunları, s.83, Sol Yayınları

Proleter devrimci hareket, eylemine her zaman reformlar uğruna mücadeleyi katar ve katmalıdır. Fakat proleter devrimci hareket, 'bütünün bir parçası olarak reformlar uğruna mücadeleyi, özgürlük uğruna ve sosyalizm uğruna mücadeleye tabi kılar'. Reformları amaç edinmez; reformları devrimi başarmak için araç olarak kullanır. Bu anlamda, devrimci mücadelenin alanı ve olanaklarını genişletmek anlamında işçilerimizin mücadelesi milli demokratik devrim mücadelemizin bir parçasıdır.
(İbrahim Kaypakkaya, "İşçi-Köylü Hareketleri ve Proleter Devrimci Politika", Bolşevik Partizan 13/3, s.98)

İşçi sınıfı ve diğer sınıf ve tabakaların kendiliğinden hareketlerinin talepleri karşısında, bu taleplerin savunulmasının devrimci bir tarzda ele alınıp alınmadığı; reform taleplerinin devrimci bir tarzda, devrim mücadelesine bağlı ve onu ilerletecek tarzda ele alınıp alınmadığı belirleyici önemdedir.

- Ülkemizde Kemalizmi müttefik görenler, ve işçi sınıfı içinde Kemalistlerin ilerici olarak propagandasını yapanların, "işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmi birleştirmedikleri" açıktır.

Evren gibi ikinci bir Kemal olmaya özenen bir Kemalist faşisti; yeterince Kemalist olmamakla suçlayan, bu bilinci işçi sınıfı içine taşıyanların işçi hareketi ile birleştirmeye çalıştıklarının Komünizm değil; Kemalizm olduğu açıktır.

- Ülkemizde Türk şövenizminin açık ve gizli savunuculuğunu yapanların, mesela bugün Türkiye Kürdistanı'ndaki PKK / Devlet çatışmasını iki karşı-devrimci gücün çatışması olarak gören, işçi sınıfına bu düşünciyi taşıyanların taşıdıklarının Sosyalizm olmadığı açıktır.

Ya da işçi sınıfı adına konuştukları halde, İşçi Partisi ismini taşıdıkları halde, proleter enternasyonalizmi yerine burjuva milliyetçiliğini koyanların işçi sınıfına taşıdıkları Sosyalizm değildir. Vb., vb.

SONUÇ:

15/16 Haziran, işçi sınıfının gücünü gösteren, ve güçleri işçi sınıfı içinde yoğunlaştırma çağrısı olan tarihi önemde bir direniş hareketidir.

Bugün Komünistler bu çağrıya uymalı; doğru Marksist-Leninist siyaseti işçi sınıfı hareketi içine taşıyarak, bugün öncelikle işçi sınıfının öncüsünü Komünizm davasına kazanma çalışmasını yürütmelidirler.

Bunun için bugün özellikle:

* İşçi sınıfı hareketinin ve diğer kitle hareketlerinin reform talepleri, devrim mücadelesine bağlı ve ona hizmet edecek biçimde ele alınmalıdır.

* Reform talepleri; özgürlük, bağımsızlık, halk demokrasisi ve Sosyalizm uğruna mücadeleye tabi kılınarak ele alınıp savunulmalıdır. Reformculuğa karşı bütün imkanlar seferber edilerek, gerçek kurtuluşun devrimle olacağı düşüncesi işçi sınıfı hareketi içine taşınmalıdır.

Bu noktada 15/16 Haziran'dan öğrenecek çok şey vardır. 15/16 Haziran, işçi sınıfının elde etmiş olduğu bazı haklarının geri alınmasını somut olarak engelleyen bir hareket olmuştur. Ama siyasi iktidar aynı sınıfların elinde kaldığı şartlarda elde edilen bir başarıdır bu başarı. Düzen bir süre sonra, bir başka ortamda bu hakları —12 Eylül sonrası— resmen geri alabilmiştir. O halde, işçi sınıfı gerçek bir sendika özgürlüğü, ve lokavtla sınırlandırılmamış bir grev hakkı, lokavtın yasaklanması gibi talepleri elde etmek istiyorsa; iktidar sorununu gündeme getirmek, kendi iktidarını, ülkemiz şartlarında proletarya diktatörlüğünü kurmak, sosyalizme gidebilmek için, kendi önderliğinde İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğünü kurmak zorundadır; esas olarak bunun için mücadele etmelidir.

İşçi sınıfının gözünü şu ya da bu reform talebiyle boyayanlar, onun mücadelesini reform sınırları içinde tutanlar Marksist-Leninist değildir, ve işçi sınıfına kurtuluş yolunu gösteremezler.

Bu noktada bugün Marksist-Leninistler açısından sendika özgürlüğü bağintısında savunulacak genel talep, şu veya bu sendikanın serbest bırakılması, şu ya da bu kanunun şu ya da bu maddesinin öyle ya da böyle değiştirilmesi talebi değil;

İşçi sınıfı ve emekçiler için sınırsız sendika özgürlüğü, tam örgütlenme özgürlüğü, sınırsız grev hakkı, lokavtın yasaklanması... gibi taleplerdir.

Ve işçi sınıfına bu doğru talepleri tam anlamda gerçekleştirmenin DEVRİMLE olacağını propaganda etmektir.

* Türk-İş içinde tabanda gelişen ilerici muhalefeti ve bağımsız sendikalarda yürütülen devrimci-ilerici sendikal çalışmayı sınıf sendikacılığını yaratma yönünde geliştirmeye, yönlendirmeye çalışmak gereklidir.

* İşçi sınıfı içinde yerleşmeye çalışan SHP, DSP markalı açık reformist "solculuğun" yüzünün teşhiline işçi sınıfı içindeki çalışmada özel önem verilmesidir.

* Marksizm-Leninizmi işe yaramaz ilan eden, ve bugün özellikle solculukla yeni temasa gelen genç kuşaklar içinde Marksizm-Leninizme düşmanlık yaymaya çalışan burjuva akımı "Legal Marksizm" in teşhirine önem verilmelidir.

* Rus sosyal-emperyalizminin uşaklığını yapan T"K"P'nin ve onunla birlikte hareket eden modern-revizyonist, karşı-devrimci grupların; emperyalizm yanlısı, işçi sınıfı ve Marksizm-Leninizm düşmanı yüzleri teşhir edilmelidir.

* İşçi sınıfı içine Marksizm-Leninizm adına bir dizi oportünist görüşü taşıyan her türden oportünist-revizyonist-troçkist akıma karşı sürekli ideolojik mücadele içinde Marksizm-Leninizmin sürekli ve sistemli propagandası ve ajitasyonu yapılmak zorundadır.

Komünistler, en başta da sınıf bilinçli işçiler işte bu görevleri yerine getirerek, işçi sınıfı ile Sosyalizmi birleştirecekler; birliğin seviyesini er geç işçi sınıfı hareketinin Marksist-Leninist bir önderlik, Bolşevik bir önderlik altında birleşeceği seviyeye yükselteceklerdir.

O zaman, işçi sınıfının kendisini, kendisi ile birlikte tüm ezilenleri kurtaracağı günler gündeme gelecek;

İşçi sınıfı önderliğinde, işçilerin-köylülerin özgür, demokratik, bağımsız Türkiyesi gerçek haline gelecektir. .

Demokratik Halk Diktatörlüğü şartlarında devrim durmadan sürdürülecek, PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ kurulacak, sosyalizm gerçekleştirilecektir.

Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden proletaryası, bütün ülkelerin işçileri ile omuz omuza Komünizme yürüyecektir!

HABAŞ FABRİKASI - 1 MAYIS 1987

Grevde bulunan Habaş fabrikası işçileri 1 Mayıs'ı kendi bayramları olarak kutladılar.

BOLŞEVİZMİN YOLUNDA İLERİ!!!

MARKSİZM-LENİNİZM ADINA KONUŞAN
ÇEŞİTLİ ÖRGÜTLERİN 15/16 HAZİRAN DİRENİŞİNİ
VE BUGÜNKÜ İŞÇİ SINIFI HAREKETİNİ
DEĞERLENDİRMESİ ÜZERİNE

T"K"P odağı:

Modern revizyonizmin ve onun ürünü Rus sosyal-emperyalizminin ülkemizdeki temsilcileri sosyal-faşistlerin gelişen işçi sınıfı hareketine yaklaşımları nedir? Aşağıda bu soruya cevap arayacağız.

Bilindiği gibi, bu sosyal-faşist tekkelerin ibadete açılabilmesi için Türkiye'de işçi sınıfı ve emekçi yığınların kendiliğinden hareketinin kabarıp gelişmesi gerekir... Bunlar mevsime göre hareket eden tarım haşeresi çekirge sürüleri gibidir... Sınıf hareketi başladığında ortaya çıkarak, uzlaşmaz çelişkilerin ürünü olan hareketi uzlaşmaya zorlayıp saptırmak için bütün güçleriyle çalışırlar. Hareketin belli bir gelişme evresinde, hakim sınıfların vurduğu darbe ile birlikte, panik içerisinde inlerine çekilirler... Şimdi mevsimi olduğundan çekirge sürüleri yine geldiler... Ve kabarıp gelişen hareketin devrimci filizlerini kemirmeye başladılar.

Aşağıda karşı-devrim saflarının bu cenahında yer alan örgütler içinde, aralarındaki uşaklık dalaşı nedeniyle kapışan, birbirlerini yiyen sahte T"K"P ve "İşçinin Sesi"ni örnek alacağız. Ayrıca bu örgütlerin yalnızca bugünkü işçi hareketine yaklaşımlarını değil, genel pozisyonlarını kaba hatlarıyla da olsa sergilemeye çalışacağız.

Sergilemede sahte T"K"P'ye ağırlık veriyoruz, çünkü sahte T"K"P'ye ilişkin burada aktardığımız karşı-devrimci görüş ve anlayışların T"K"P'nin iki kanada ayrılmasından önceye ait olanlarının hepsi,

özeleştirisi konusunda domuzuna bir vurdumduymazlık içinde olan "İşçinin Sesi"ni de bağlayan olgular-
dır.

Marksizm-Leninizm adına hareket eden bu ar da-
marı çatlamış beslemelerin ne denli tiyetsiz ikiye-
lüler olduklarını kendi belgelerinden alıntılarla bir
kez daha saptayalım.

MODERN REVİZYONİZMİN ARDICIL SAVUNUCUSU T"K"P'NİN PANORAMASI

İşçi sınıfı ve onun yüce ideolojisi Marksizm-Leninizm
adına hareket eden T"K"P, Kemalist faşistlere şöyle
yaltaklanıyor:

" Orgeneral Kenan Evren

Milli Güvenlik Konseyi Başkanı

52 DİSK yöneticisi yalnızca sendikal eylemlerin-
den ötürü idam edilmek isteniyor. Sıkıyönetim mah-
kemesinin savcısı 52 sendikacıyı suçlayacak bir tek
terörist eylemden söz edemiyor.

DİSK yöneticilerine yöneltilen suçlamalardan birisi
de, DİSK'in TKP ile "örgütsel bağı" olduğu savıdır.
Bu tümüyle uydurmadır. DİSK ve ona bağlı hiçbir
sendika ile partimiz arasında örgütsel en küçük bir
bağ yoktur. Ne ki, işçiler partimizin üyelerini, işçi
sınıfının çıkarlarını en ateşli, en ardıcıl bir biçimde
savundukları için destekliyorlar. Buradan DİSK'in
TKP ile "örgütsel bağı" olduğu değil, işçi sınıfının
giderek daha çok sınıf bilincine ulaştığı sonucu çı-
karılabilir.

12 Eylül'den bu yana, ordu yönetiminde en gerici,
Amerikancı ve faşizm yanlısı öğelerin gide gide ak-
tifleştiği MGK'nin artan sallantılarında, çelişkili
adımlarında yansıdı.

Biz bu gidişe, silahlı kuvvetler içinde Atatürkçü

subay ve assubayların kaygıyla baktıklarını görü-
yoruz. Atatürkçü olduğunu söyleyen askersel cun-
tay başlangıçta desteklemiş olan Kemalist çevreler,
artan ölçüde bu gidişin karşısına çıkıyor. 52 sen-
dikacıya karşı idam istemiyle yargılama, işte ordu-
nun bu yurtsever kesimlerini de halkla karşı kar-
şıya getirme amacı taşıyan bir provokasyondur.
Böylece geleceğin sözde demokratik rejiminde de
ordu tümüyle gericiliğin hizmetine sokulmak isteni-
yor.

12 Ocak 1982

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
Genel Sekreteri
İ. Bilen

("Yeni Çağ", sayı 1, s.101, Ocak 1982)

Bir başına bu sefil mektup bile, bunların işçi sını-
fına ve emekçi yığınlarına yaklaşımını, ve bu yaklaşım
içerisinde taşıdıkları aşağılık emellerinin niteliğini ve
proletaryanın halihazırda en büyük ideolojik düşmanı
olduklarını kanıtlamaya yeter. Yine bu mektup onla-
rın şimdiki işçi hareketine yaklaşımlarının niteliğini
ve amacını gösteren bir aynadır.

52 sendikacının katılmadığı belirtilen "terörist ey-
lemler"le kastedilen, faşist Türk Devletine ve koru-
yucularına karşı şiddet olgusudur.

Doğrudur: Ne 52 sendikacı, ne de T"K"P'li tosuncuklar Türk Devletine karşı şiddete başvurmamışlar-
dır.

T"K"P hakim sınıflara ve onların devletine karşı
hiçbir zaman kabalık(!) etmemiştir. Çünkü T"K"P'nin
kurulu düzenle köklü hiçbir problemi yoktur! T"K"P'
nin derdi başkadır... Fakat, faşist devlete karşı
saygıda kusur etmeyen T"K"P'li tosuncuklar, faşist
devlete karşı varını-yoğunu ortaya koyup dişe diş
mücadele eden Komünistlere ve devrimci-demokrat-
lara karşı her fırsatta alçakça saldırıp şiddet uygu-

layıp, onlarca Komünistin ve devrimci-demokratın kanına girmekte bir an bile tereddüt etmemiştir.

Bu bağlamda belirlenmesi gereken şey, T"K"P'nin genel olarak şiddete değil, özel olarak faşist Türk Devletine yönelik şiddete karşı çıktığıdır.

Bu alanda hızını alamayan T"K"P, Kemalist faşist cuntanın, Komünistlere ve devrimci-demokratlara yönelik faşist devlet terörünü her fırsatta hararetle desteklemiş, ve bu tavrını şöyle formüle etmiştir:

" 4. Cuntanın "sol" terörizme ve maoculuğa karşı tutumu: Cuntanın bu çevrelere yönelttiği saldırıyı demokrasi güçlerine, ya da Kürt ulusal hareketlerine karşı saldırılar gibi görmek yanlıştır." (Polit-Büro'nun Platformu. H. Erdal — TKP'mizi Yüceltelim, s.78, İşçinin Sesi yayınları, Mart 1983)

Bu sosyal-faşist beslemelerin kimleri demokrasi güçleri içinde gördüğünü aşağıda hep birlikte göreceğiz.

T"K"P'nin reddettiği, devleti yıkmaya yönelik bir örgütsel bağ suçlamasıdır. T"K"P'nin dilinin altındaki bakla budur.

T"K"P üyesi modern-revizyonist beslemelerin, işçi sınıfının değil, sosyal-emperyalist Rus bürokrat burjuvalarının çıkarlarının ardıcıl savunuculuğu, ve aynı zamanda Türk hakim sınıflarının sosyal-emperyalist kampla uzlaşan her kesiminin bütün çıkarlarını ardıcıl bir şekilde savunmaya hazır sosyal-faşist bir partinin üyesi olduklarını bu mektup (hem biçimi, hem de içeriğiyle) zaten kanıtlamaktadır.

İşçi sınıfı 12 Eylül faşist hareketi karşısında kazanılmış haklarını koruma yönünde kaydadeğer adımlar atamamışsa, bunun başta gelen nedenlerinden biri, "destek" adı altında sınıf hareketini köstekleyip onun devrimci özünü iğdiş eden sosyal-faşistlerin sınıf içindeki etkinliğidir.

İşçilerin özellikle Komünizme sempati duyan önemli bir bölümünün T"K"P'nin etkisi altında olması

somut bir gerçektir. Fakat bu gerçek; T"K"P'nin niteliği sonucu, işçi sınıfının devrimci hareketinin iğdiş edilmesi anlamına gelmektedir. 12 Eylül faşist hareketi karşısında işçi sınıfının suskunluğu bunun en tipik kanıtıdır.

Fakat şunu açık yüreklilikle vurgulayalım ki, sınıfın ileri kesiminin önemli bir bölümünün T"K"P'nin etkisi altında olmasının vebali işçi sınıfına değil, Komünistlere aittir. Bugün T"K"P'yi destekleyen işçilerin yüzde doksanı, kendilerine Marksizm-Leninizm adına sunulan modern-revizyonist bilincin gerçekten kendi sınıf bilinçleri olduğuna inanmaktadırlar. Komünistler onlara yanlışlarını gösterinceye dek de bu böyle devam edecektir.

Hakim sınıfların Kemalist faşist kurmaylarından oluşan Milli Güvenlik Konseyi'ni, içinde ilerici generallerin de yer aldığı sallantılı ama kazanılabilir yönetim odağı olarak değerlendirmek Marksist-Leninist Devlet anlayışıyla nasıl bağdaşır?

Ama bu sefil beslemeler bağdaştırdılar. Çünkü sosyal-emperyalist efendilerinin bulanık suda balık avlama taktikleri bunu gerektiriyordu. Öyle ya: Ülkede olağanüstü bir durum var. Devlet sarsıntı geçiriyor. Böyle bir ortamda "yurtsever" "Kemalist" cuntacıları diğerlerine karşı desteklemek, T"K"P'nin "ince" taktiklerindendir!

Faşist Ferdinand Marcos'un Filipinlerdeki seçim üçkağıdını onaylayıp onu kutlayan ilk ve tek devlet sosyal-emperyalist Rus devletiydi...

Kemalist faşist Evren cuntasına da ilk "eleştirel" desteği sunan Rus sosyal-emperyalizminin beslemeleri oldu.

Faşist Türk ordusunun bir bölümü işçi sınıfı ve emekçi yığınların hizmetindeymiş! Ama Milli Güvenlik Konseyi içindeki bazı tutarsız(!) generaller ordunun Amerikancı kesiminin(!) "gide gide aktifleşen faşizm yanlısı" kesiminden(!) etkilenecek orduyu

gericiliğin (faşizmin de değil!) hizmetine girmesine meydan veriyorlarmış!

Marksizm-Leninizm adına yapılan bu aşağılık değerlendirmeye karşısında Marksist-Leninist ordu ve devlet anlayışını dillendirmeye gerek bile yok! Meydanı boş bulan beslemeler, siyasal hayasızlığın en iğrenç türünü sergiliyorlar!...

" Askeri savcı bile iddianamesinde TKP'nin teröre bulaşmadığını, giderlerini üye ödentileri ile karşıladığını, ulusal çapta yığınların bulunduğu her yerde çalışan disiplinli bir parti olduğunu teslim etmek zorunda kalmıştır." (Marmara Komitesi bildirisi, "Yeni Çağ", sayı 2, s.82, Şubat 1982)

Anlaşılan, T"K"P'nin devlete karşı şiddete başvurmayan, devrimci örgütler gibi giderlerinin bir bölümünü kamulaştırma yoluyla değil üye ödentileriyle(!) karşılama yolunu seçerek, burjuva mülkiyete saygılı olan (savcı; Rusya size atıfet ve ianede bulunmuyor mu sorusunu yöneltmiş olsa bile onlar; vallahi efendim, devrim işinde götürü usulü anlaştık, iş bitmeden para yok demişlerdir...) ve daha çok sendikal ve mesleki örgütlerin tepesinde yıkıcı değil el değiştirici faaliyette bulunan uysal bir parti olduğunu belirleyen askeri savcı: — Doğrusu aşkolsun size! Adınıza bakınca ben de sizi azılı komünist zannetmiştim. Yahu şu Rusya meselesi olmasa, siz bizdensiniz be çocuklar! demiş(!) Marmara Bölge Komitesi de bunu medarı iftihar vesilesi olarak herkese yayıyor!

*

" Değerli yoldaşlar;

TKP, 51 yıl sonra kongresini yapıyor...

Türkiye işçi sınıfı için ve halkımız için bu kongrenin tarihsel anlam taşıyacağına inancım tamdır.

Kongremizi böyle uzun bir süre yapmamak acıdır. Ne ki, partinin üzerine gölge de düşmüyor. TKP 51 yıl boyunca, hiçbir gün savaşın dışında kalmadı.

Biz komünistler bu dönem boyunca, yaklaşık 25 büyük tutuklama yaşadık. Hepsine göğüs gerdik. Her tutuklamadan, her hıyanetten sonra yeniden ayağa kalktık. Bu sevinçli günlere, sayısız kurbanlar, büyük acılar pahasına ulaştık...

" 4. Kongre çok uzakta kaldı, diye düşünenler var. 4. Kongreden sonra geriye ne kaldı diyenler var... 51 yıllık tarihi anlatmayacağım. Bu savları çürüten bir kanıt öne süreceğim.

4. Kongrenin örgütçülerinden ve delegelerinden Mehmet Bozışık 5. Kongrenin de delegesidir. 5. Kongre, 4. Kongreye böylesine canlı tarihsel köprülerle bağlıdır." (Atılım 5. Kongre sayısı, İ. Bilen'in kongreyi açış konuşmasından, sayı 11(119), s.2, Kasım 1983)

İ. Bilen böyle diyor ama, günahlarının altında ezilen bir çömez anıları da şöyle:

" İlk görüşmemizde İ. Bilen bana, Türkiye'de yeniden inşa edilecek komünist partisinin 1 nolu üyesi, 1 nolu yöneticisi olduğumu... söyledi...

İkinci sohbetimizde, İ. Bilen yaptığımız görüşmenin Politbüro toplantısı olduğunu söyledi. Ben de böylece Politbüro üyesi oldum!" (TKP'mizi yükseltelim, H. Erdal, s.15, "Bir Likidasyon Zinciri")

"1987'den sonra... örgüt sorunlarını tümüyle terketmeye başladık... Çünkü 1978'de parti içinde artık TKP'nin legale çıkmasının olanağının olmadığını anlamayan pek kalmamıştı... Özellikle ülke içinde tüm yöreler kendi hallerine terkedildi. 1973-1980 döneminde Türkiye'de kurulan hiçbir il komitesi, hiçbir yöre komitesi ve bunlara bağlı hiçbir örgüt Politbüro kararıyla kurulmamıştır." (H. Erdal, TKP'mizi yüceltelim, s.16, "Atılımı Nasıl Yaptık? (1973-1977)")

" O, (İ. Bilen —BN) her zaman V.İ. Lenin'in 'savaşta işçi sınıfının örgütten başka silahı yoktur' sözlerini kendisine kılavuz edindi." (Yol ve Amaç, Ocak 1984, s.7, "TKP MK bildirisi)

Nerede Lenin'in sözünü ettiği bolşevik örgüt silahı? Sahte T"K"P'nin örgütsel konumu, modern revizyonizmin örgütsel alandaki önermesiyle uyum içindedir.

Önerme şudur: Legal olanaklar elverdiğinde sendikal ve mesleki örgütlere sızılacak, sınıfın kendiliğinden hareketi dumura uğratılıp pasifize edilecek, aydınlar üzerinde etki sağlanacak. Bunlara paralel olarak bütün araç ve yöntemler kullanılarak bürokrasi ve ordunun üst kademelerinde satın alınacak unsurlar üzerinden darbe yoluyla, ve tabii sosyal-emperyalist Rusya'nın da desteği ile siyasal iktidar ele geçirilecek.

Bunun dışında söylenen herşey palavradır!

*

" TKP 5. Kongresinin politik açıdan en büyük önemi nerededir? Biz bu soruya şu yanıtı veriyoruz: 5. Kongrenin partimizi, Türkiye işçi sınıfını, ülkedeki politik gelişmelere etki yapabilecek, politik durumu değiştirmeye yetenekli bir politik savaşım çizgisiyle silahlandırmış olmasındadır.

Politik savaşın başarısı, olaylara kendi kişisel açımızdan değil, yığınların açısından bakabilmeyi başarmaya bağlıdır. Yığınları somut politik hedeflere ancak böyle yöneltebiliriz. V.İ. Lenin, "Onmilyonların gücünü hesaba katmak gerekir. Politika daha azı geçerli değildir. Politika daha azını hiçbir anlamı olmayan bir büyüklük olarak alır kenara fırlatır" (V.İ. Lenin, Toplu Yapıtlar, cilt 27, s.281) diyor.

Şimdi milyonlarca işçi, köylü ve emekçi, günlük sorunlarının çözümü için verdikleri uğraşlara, TKP programında somut bir anlam kazandırıldığını görebilir." (H. Kutlu, "Yol ve Amaç", Ocak 1984, S. 2-3, s.13)

"Politik durumu değiştirmek"ten T"K"P'nin asıl anladığı, Rus sosyal-emperyalizminin uşaklarının politik iktidarı ele geçirmesidir. Fakat bunun olmadığı şart-

larda, bunun şartlarını yaratabilmek için ehven-i şer olanlar desteklenmelidir. Onların "politik savaşım çizgisi" bu temel düşünceler üzerine kuruludur. Bunu gerçekleştirmede yığınların rolü, "günlük sorunların çözümü" için mücadeledir. Yığınlar açısından politik sorun ancak tezgahlanacak sosyal-faşist darbeye karşı tutum bağıntısında sözkonusu olabilir!

Bu sosyal-faşist besleme, sefil amaçlarına Lenin'i paravan olarak kullanmaya kalkışırken de kendini ele veriyor. Çünkü Lenin, onmilyonların gücünü, proletaryanın iktidarı ele geçirmesi bağıntısında hesaba katmanın zorunluluğuna işaret ederken; bu besleme, işçi sınıfı ve emekçi yığınların devrimci potansiyelini iğdiş edip kendi sosyal-faşist darbeci potasında eritebilmek için onları ekonomik ve kısmi demokratik istemleri içerisinde, yani gündelik sorunlarının kaosu içerisinde tutmayı hedefliyor!

*

" Son yirmi yıl içinde gücümüzü gördük, denedik, sinadık. Çok şey öğrendik. Tarihteki olumlu herşeyin sahibi biziz. Yapmamız gerekenleri yaparsak, ulaşacağımız aydınlığı bugünden görebiliriz." (H. Kutlu, "Yol ve Amaç", Ocak 1984, s.20)

Görüp öğrendikleri ile yapmak istedikleri (yaptıkları) ise şöyle:

" Bugün TKP, yasadışı tutulan öteki sol güçler, SHP, RP ve DYP, aydınlar ve yurtseverler, sendikalar, öteki yığın örgütleri ve meslek odaları, ülkemizin karşı karşıya bulunduğu bu temel sorunlara ayrı ayrı ve kendi açılarından çözüm yolları arıyorlar.

TKP'ne göre bu çabalar birleştirilmelidir. Çünkü yeni dönemi ancak en geniş güçler birlikte hazırlayıp gerçekleştirebilirler. Kimse tek başına bu duruma son verecek bütün güçleri seferber edemez, ulus düşmanlarını nihai yenilgiye uğratabilecek gücü oluşturamaz. Geçmiş yılların acı sonuçların-

dan çıkarmamız gereken ders budur." ("Barış ve Ulusal Demokrasi Programı", s.12)

"Ne var ki demokrasi isteyen güçler içinde yer alan kimi çevrelerin TKP'ne karşı zaman zaman fikir mücadelesiyle hiçbir ilgisi olmayan yaklaşımlarla ortaya çıktığına tanık oluyoruz. DYP genel başkanı H. Cindoruk'un komünist partisi üzerine Evren'lerin, Özal'ların kaba anti-komünist iddialarından ayrılmayan iddialar öne sürmesi bunun yeni örneğidir. Cindoruk hiçbir fikirsel içerik taşımayan sözlerle TKP'nin özgürlüğüne karşı çıkarken, ister istemez, partisinin "Batı tipi demokrasi", "konuşan Türkiye" üzerine açıklamalarının tutarlı olmadığını göstermiş oluyor. Bu tür yaklaşımlar, açıktır ki, demokrasi düşmanlarını sevindiriyor." (Atılım, Nisan 1986, S.7(173), s.9)

Bu sosyal-faşist güruhun görme ve öğrenme yetileri oldukça gelişmiş!

Marksizm-Leninizm ve işçi sınıfı adına hareket eden bu beslemeler, proletaryanın sınıf düşmanlarını değil, "ulus düşmanlarını" yenilgiye uğratmaktan söz ediyor.

Ulus düşmanı olarak gösterilen ABD emperyalizmidir. T"K"P proletaryaya, ABD emperyalizmine karşı kendi sınıf düşmanlarının siyasal temsilcileri olan DYP, RP, SHP ve DSP ile birleşmeyi öğütüyor!

Sosyal devrim değil siyasal darbe peşinde koşan T"K"P, işçi sınıfı ve emekçi yığınları güçsüz olduklarına inandırmaya çalışıyor!

ABD emperyalizmi ne zamandan beri Türk hakim sınıflarının düşmanı oldu?

"8. 12 Eylül sonrasında halkımızın baş düşmanları değişmemiştir. Emperyalizm ve işbirlikçi, tekелci burjuvazi... Bunların politik ana temsilcisi AP olmakta devam ediyor. Gelecek otoriter parlamenter rejimin ana politik gücü olmaya hazırlanıyor." (Politbüro'nun Platformu; H. Erdal — "TKP'mizi Yüceltelim", s.79)

Omurgasız beslemelerin 12 Eylül'den hemen sonra bu bağlamdaki tespitleri de böyle idi!

Şimdi de "emperyalizmin ve işbirlikçi, tekелci burjuvazi"nin "ana temsilcisi AP"nin açık devamı olan DYP, demokrasi mücadelesinde müttefik!!! İşte sosyal-faşist T"K"P'nin tutarlılığı da bu kadardır.

İşçi sınıfı önderliğinde, şiddete dayalı devrim dışında hangi yolla olursa olsun siyasal iktidarı ele geçirip Türkiye ve Kuzey Kürdistanı sosyal-emperyalizmin yarı-sömürgesi haline getirme amacıyla olan T"K"P, bu iğrenç amacını gerçekleştirebilme yolunda iblisle bile işbirliğine girmeye hazırdır. AP(DYP) ve S. Demirel'i demokrasi(!) güçleri içinde değerlendirirken T"K"P bunu açıkça ortaya koymaktadır.

Bu bağlamda, geçerken, 12 Eylül sonrasında T"K"P'nin aynı sefil anlayışla devrimcilere "cuntaya karşı işbirliği" çağrısı yaptığını ve BOLŞEVİK PARTİZAN dışındaki bütün güçlerin bu beslemelerle yer yer (BP'nin bütün uyarılarına ve devrimci eylem platformu önerilerine rağmen) cuntaya karşı birlikte omuz omuza mücadele ettiklerini(!) anımsatarak, özellikle 1957/1960 Deklarasyonlarını şu ya da bu şekilde savunma temelinde modern revizyonizme ve sosyal-emperyalizme karşı mücadele etmeye çalışan(!) "anti" revizyonistlerimizin kulaklarını cınlatalım!...

Ve "anti" revizyonistlerimizin bu bağlamda DYP kadar bile tutarlı olmadıklarını da saptayalım. DYP bütün yaltaklanmalarına rağmen, T"K"P'ye rest çekiyor! Çünkü DYP sınıfının partisi. Ve temsil ettiği sınıfın çıkarları böyle gerektiriyor!

Marksizm-Leninizm adına hareket eden "anti" revizyonistlerimize şimdi sormak gerekir: O gün sosyal-faşistlerle cuntaya karşı eylembirliği proletaryanın hangi sınıf çıkarlarının gereği idi? Yapılan eylemlerinden proletarya ne kazandı? Hiçbir şey! Tersine çok şey yitirdi. Çünkü o eylembirlikleri kendi çapında modern revizyonizmin ve sosyal-faşizmin

Marksizm-Leninizm adına (kitlelerin nezdinde) bir kez daha meşrulaştırılmasına hizmet etti!

Mayıs 1987'de Atina'da Milliyet gazetesine verdiği demeçte Haydar Kutlu şunları söylüyor:

" Artık dar sınıf açısıyla olaylara bakamayız. Sorunlara barışçı ve hümanist çerçeveden bakabiliyoruz."

Türkiye'nin en önemli sorunu demokrasidir. Bunun sağlanması için sağ, sol güçler diye ayırım yapmıyoruz. Tüm güçler arasında diyalog sağlanmalıdır. Diyaloğsuzluk ve karşılıklı birbirini anlamama ülke düşmanlarına kışkırtma şansı verir.

Avrupa'da kiliselerle komünistler bir araya gelerek ortak hareket ediyorlar da, Türkiye'de bu niye olmasın?"

Artık bu modern-revizyonist çete; iktidar dalaşında "demokrasi güçleri" yaftasını astığı, bugünkü siyasi iktidar dışındaki tüm güçlerle (tabii devrimciler dışındaki!!!) birleşebilmek için, daha doğrusu onların kuyruğunda şerefsiz yerlerini alabilmek için dünya kadar da yalnızca lafta savundukları "sınıf bakış açısı"nın lafzını da bir kenara koymaya; komünizm yerine güya sınıflarüstü burjuva hümanizmi adına konuşmaya hazır olduğunu ilan ediyor.

Ama buradaki tavır da T"K"P'nin "ince" taktiklerinden biridir. T"K"P bugünkü yapısı ile, gücü ile kısa sürede iktidar olamayacağının bilincindedir. O yüzden de şimdiki taktiği, cunta-dışı kesimin yürüttüğü sahte demokrasi mücadelesinde "yer almak", güç toplamaktır. T"K"P, "sınıf bakış açısı" dediği Rus sosyal-emperyalizminin uşaklarının, başkalarına hayat hakkı tanımayan "bakış açısı"na iktidar olması halinde toz kondurmayacaktır. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

* * *

Çizmeye çalıştığımız panoramada açıkça görüldüğü

gibi, T"K"P'nin Marksizm-Leninizmle hiçbir ilişkisi yoktur. Tersine bu ar damarı çatlamış beslemeler, taşıdıkları modern-revizyonist ideolojik karakterlerinden dolayı, işçi sınıfının en büyük ideolojik düşmanlarıdır.

*

Bu ardıcıl beslemelerin kendi içlerinden çıkan, Doğu Almanya'daki sosyal-emperyalist arpalığı T"K"P'ye kaptırmış olan "İşçinin Sesi" yazarları tarafından yapılan bazı değerlendirmeleri şöyle:

" Gelelim işçi sınıfının "komünist" partisi olma iddiasıyla varlığını sürdürmeye çalışan resmi TKP'ye. (Geldik bakalım! —BN) Taşıdığı isimden başka komünistlikle hiçbir ortak yanı kalmayan bu örgüt, işçi sınıfına sürekli ve sistemli bir biçimde burjuva ideolojisini taşıyor.

Burjuvazinin artık beşinci kolu da değil, neredeyse birinci kolu olan resmiler..." ("İşçinin Sesi", Mart 1987, Sayı 324, s.5)

Burada söylenenler bir başına değerlendirildiğinde, Bravo! nidaları arasında "İşçinin Sesi" yazarlarını avuçlarımız patlayınca dek çılgınca alkışlamamız gerekir! Fakat bu olanaksız... Çünkü:

SEMER DEĞİŞTİ AMA EŞEK YİNE AYNI EŞEK!

Demek ki ("İşçinin Sesi" yazarlarına göre de) bu ardıcıl çete daha önce burjuvazinin beşinci kolu imiş!

Aynı şeyi yıllardır söylemekten dilimizde tüy bitmiş olsa da, "İşçinin Sesi" yazarlarının yaptığı bu sapmanın doğruluğunu (bunu onlar yapmış olsa da) onaylamak görevimizdir!

Fakat aynı zamanda onlara:

— Peki ama, daha dünya kadar bu ardıcıl çetenin elebaşları olan (başta R. Yürükoğlu, H. Erdal) siz-

ler "İşçinin Sesi" grubu olarak (aynı gazete aynı isimle T"K"P adına yıllarca yayın yaptı) beşinci kolun kaçınıcı parmağıydınız?

sorusunu yöneltmek de bizim en doğal hakkımızdır!

*

Tarih: 18 Haziran 1977, "İşçinin Sesi", S.70. Büyük puntolarla şu başlık yer alıyor:

"DGM'yi ezdik — sıra MESS'de!"

Tarih: 11 Mart 1987, "İşçinin Sesi", S.324, s.12:

" Bir kez o grev, "DGM'yi ezdik — sıra MESS'de!" gibi oportünizmin etkilerini içinde taşıyan bir belgeyle yapılmıştı. İşçileri siyasal bir hedeften geri çekip ekonomik hedeflere yönelten bir belgeyle.

DGM ne? MESS ne? Etkin bir dayanışma örgütlenememiş, işçiler limon-salatalık satıcılığına, küçük atölyelerde kaçak çalışmaya adeta zorlanmıştı." (NETAŞ grevine ilişkin "barut gibi" bir yazıda geçerken değiniliyor!)

Gazetenin her iki döneminden birbirini dışıtalayan daha yüzlerce örnek var!

İşin ilginç tarafı, her iki dönemde de gazetenin editörü "Leninci üstad"(!) R. Yürükoğlu!!! Ve sahte T"K"P'deki post kavgasında H. Kutlu'ya yenik düşen bu kaşarlanmış modern revizyonist, henüz özleştirici lütfunda bulunmuş değil!!!

Leninist olmak ayağa düşmedi!

"Bir siyasal partinin kendi yanlışları karşısındaki tutumu, bu partinin ciddi olup olmadığını, kendi sınıfına karşı ve emekçi yığınlar karşı görevini yerine gerçekten getirip getirmediğini saptayabilmemiz için, en önemli ve en güvenilir ölçütlerden biridir. Yanılgısını açıkça kabul etmek, nedenlerini arayıp bulmak, bu yanılgıya meydan veren durumu

tahlil etmek, yanılgıyı doğuran durumu dikkatle incelemek; işte ciddi bir partinin belirtileri bunlardır, bu, ciddi bir parti için görevlerini yerine getirmek, sınıfı ve ardından da yığınları eğitmek ve bilinçlendirmek demektir." (c. XXV. s. 200, Rusça,)*

Leninist olma iddiasında olanlar, önce rezil geçmişlerinin faturasını Lenin'in belirlediği ideolojik narh üzerinden ödemek zorundadır.

*

Tarih: 26 Mart 1977, "İşçinin Sesi", "Yıl: 4", Sayı: 65. Başlık: "Maocuların "solculuğu", egemen güçlerin sol kolu olmaktır."

" Maocuların artık saklanacak, yalan ve demagojiyle kitleleri uyutabilecek yüzleri kalmamıştır. Onlar ilerici, hele hele devrimci hiç değildir. Onların solculuğu egemen güçlerin "sol" kolu olmaktır. Egemen güçlerin sağ kolu Ülkü Ocaklı faşistlerin gücünün yetmediği yerde ilerici-demokratik güçleri provokasyona getirme görevini üstlenmektedir."

Yeniden soru hakkımız doğuyor; öyleyse soralım:

— Marksizm-Leninizm adına, yalanla, demagojiyle kitleleri uyutup aldatan bugünkü "işçinin Sesi" grubunun da içinde yer aldığı ve "İşçinin Sesi" yazarlarına göre de burjuvazinin (o dönem) beşinci kolu olan sahte T"K"P değil miydi? O dönem ilericilikle, devrimcilikle ilgisi olmayanlar gerçekte kimlerdi?

*

Tarih: 17 Aralık 1979, "İşçinin Sesi", S.115-116. Kapağın en üstünde kırmızı kuşak içinde büyük puntolarla:

"STALİN 100 YAŞINDA" yazıyor.

İçerideki makale, kendi sınırları içinde yer yer doğru bilgilerle de kaleme alınmış. Fakat makaleden

ayrı verilen tanıtım yazısında, Stalin'e ilişkin bir dizi övgüden sonra söylenen şu:

"SBKP, Stalin'i açık yüreklilikle... ve bilimsel bir yaklaşım ile değerlendirmiştir."(!)

" Görünüşte ne olursa olsun, özde komünistlerin dışında tüm siyasal akımlar şu ya da bu ölçüde anti-sovyetiktir." (T"K"P II. "Leninciler" Konferansı 1981, s.40)

"İşçinin Sesi"nde değişen ne? Dışarıdan bakıldığında herşey! Ama özüne bakıldığında hiçbir şey!

"İşçinin Sesi"nin bütün uğraşı, artık iler tutar yanı kalmamış, pratikte iyice teşhir olmuş sosyal-emperyalizme "devrimci" kılıflar bulmanın çabasıdır.

Yukarıda sahte T"K"P'den aktardığımız hemen her karşı-devrimci olgu, bu yumuşakçalar sınıfından omurgasız modern revizyonistleri de bağlar!

Aşağılık geçmişlerini unutturmak, ve sosyal-emperyalist efendilerinin pisliklerini körleyebilmek için bütün meziyetlerini ortaya koyarak ortalığı velveleye boğan "İşçinin Sesi"nin gelişen işçi sınıfı hareketine yaklaşımı da şöyle:

" Netaş'ta işçiler yasaları deldiklerinde polis çoğu kez görmemezlikten geldi. Neden? Karşısında birlik içinde, telefon santralı gibi örgütlü, kararlı militan Netaş işçisi vardı. Bölge öyle ki, orada bir çatışma çıkarsa çevreden işçiler akın akın gelir, Netaş işçilerinin yanında çarpışırdı. İstanbul işçisinden, Türkiye işçisinden hatta dünyadan (Hatta ve hatta Merih'ten! —BN) Netaş'a aktif destek yağırdı. Ve Netaş'ta çakılan kıvılcım tüm tarlayı ateşe verirdi. (Bundan böyle bütün grevlerde grevciler pür dikkat kesilmeli, grev mahallinde sigara men edilmeli! —BN) Bu nedenle çatışmadan kaçındılar."(S.324,s.3)

"İşçinin Sesi", kendiliğinden hareketin önünde secdeye durayım derken, yanlışlıkla amuda kalktığının farkında bile değil! Modern-revizyonist karakterini

gizleme çabası içinde, işçi sınıfının kendiliğinden hareketine (üstelik hareketin daha ilk aşamasında) aklına esen herşeyi malederek siyasal ikiyüzlülüğün en tipik örneklerini veriyor!

"Saçak" ve "Legal Marksizm"

odakları:

İçinde bulunduğumuz dönemde, işçi sınıfının politik arenada kendi güçlü sınıf partisiyle temsil edilmemesi, sadece Marksist-Leninistlerin yaptığı bir olgu tespiti değil; bir dizi burjuva ve küçük-burjuva akım da bunun farkında. Bu boşluk, işçi sınıfının bugün ülkemizde gücü gözönünde bulundurulduğunda, bu güçlerin ağzının suyunu akıtıyor. "Vatan, Millet, Sakarya" nutuklarıyla ve boş vaatlerle işçi sınıfını uzun zaman kandıramayacaklarını bilen bu güçler, özellikle meydanların boş bulunduğu bu dönemlerde işçi sınıfının karşısına sosyalist maskesi ile de çıkmayı ihmal etmiyorlar.

Bunlara bir örnek de, eski adıyla Aydınlık (PDA) ya da TİKP (Türkiye İşçi Köylü Partisi), yeni adı ile "Saçak" grubu. Bu grup aynı zamanda uzun bir zamandan beri legal bir "Birleşik Sosyalist Parti"nin kurulması için çalışma yürütmektedir.

Bunların işçi sınıfı ve işçi sınıfı hareketi karşısındaki tavırlarına geçmeden önce, bunların niteliklerini kısaca belirtmek yerinde olur.

* Bunlar, Leninist devrim anlayışını ve Leninist örgüt anlayışını reddetmektedirler.

* Bunlar, "Türkiye sosyalizmi" adı altında, sosyalizmin enternasyonalist özünü boşaltan, milliyetçi bir konumda durmaktadırlar.

* Bu bağtıda, milliyetçi motivlerle Rus sosyal-emperyalizmine karşı çıkmaktadırlar.

* Yine bu bağtıda, Kemalizmin "Misak-ı Milli" sınırlarının yeminli savunucularıdır.

* Bunlar, milli çıkarlar adına, işçi sınıfı ile burjuvazi arasında sınıf uzlaşmasının savunucularıdır.

* Bunlar, devrimci şiddete karşı ve reformlardan yanadırlar.

* Bunlar, her türlü diktatörlüğe karşı olduklarını söyleyerek, bir yandan proletarya diktatörlüğüne karşı çıkmakta, diğer taraftan da burjuva demokrasisinin de özünde burjuvazinin emekçi sınıf ve tabakalar üzerindeki diktatörlüğü olduğunu reddetmektedirler.

* Bunlar, işçi sınıfını burjuva yasallığının sınırları içine hapsetmeyi savunmaktadırlar.

* Bunların mücadelesinin odağında duran, bugünkü sistemi zor yoluyla parçalamayı hedefleyen işçi sınıfı önderliği altındaki Demokratik Halk Devrimi değil, burjuva demokrasisini yerleştirme mücadelesidir.

(Okuyucu bununla ilgili olarak, sorunun daha geniş ele alındığı, Bolşevik Partizan Sayı 32'deki "Legal 'Birleşik Sosyalist Parti' Tartışmaları Üzerine" başlıklı yazıya bakabilir.)

Şimdi de, Cuntacılar Kemalizm dersi veren ve gerçek Kemalistlerin Cuntacılar değil, kendilerinin olduğunu iddia eden ve Marksizm-Leninizmin "yorgun pratiklerin teorisi" olduğunu söyleyerek, onun bugünkü pratiğe artık yol gösteremeyeceğini iddia eden (Bkz. Saçak, sayı 39, s.) bu grubun gelişen işçi sınıfı hareketi karşısındaki tavırlarına bir göz atalım:

" Türkiye işçi sınıfı önemli bir atılımın eşiğindedir. Toplumun en sağlıklı, en dinamik gücü olduğunu kavramaya başlamıştır. Ekmekle demokrasi arasındaki bağın farkına varmaktadır. Artık çoğunluk için mesele sadece daha fazla ücret artışı olmaktan çıkıyor. Siyasi özgürlükler ve demokrasi mücadelesi geçmişte aydınlara ve sınıfın öncülerine ait olarak görülüyordu. Bugünse anayasayı değiştirmek ve demokratik bir Türkiye yaratmak çoğunluğun hedefi haline geliyor. Türkiye işçi sınıfı, sınıf olduğunun farkına varıyor.

Türkiye'de artık aydın işçiler var. İşçinin eli

artık sadece somun, civata tutmuyor, kalem de tutuyor. Sosyalist bir işçi kuşağı yetişiyor. Sosyalizm yavaş yavaş sınıfa mal oluyor.

...

Türkiye önündeki büyük zorlukları ancak demokrasiyle aşabilir. Demokrasinin motoru ise halk hareketidir. Bu koşullarda sınıfın önüne önemli bir soru gelmektedir.

Dipten gelen dalgaya kim önderlik edecektir.

Türkiye çetin mücadelelere gebe. Fırtınadan alabora olmadan çıkmak sosyalist bir önderlikle mümkündür. Sınıfın öncüsünün sosyalist bir parti olarak toplumun önüne çıkması önem kazanmaktadır.

Emekçi seçeneği önümüzdeki on yıllara damgasını vuracaktır. Ancak devrimci bir önderlik dipten gelen dalgayı heder etmeden nihai hedefine götürebilir." (Saçak, sayı 39, s.4)

Türkiye'de '80 öncesi devrimci kuşağı, bu hainleri iyi tanır. Devletle ortaklaşa çalışan, devrimcileri devlete ihbar eden ve bununla da burjuva mahkemelerinden nedamet dilenen bu grup, yaptıklarının unutulduğunu sanıyor ve işçi sınıfı önderliğine soyunuyor yeniden!... Ama bunların işçi sınıfına, en iyi halde burjuva demokrasisini layık gören tavırları, tam da aşağıda Lenin'den aktaracağımız alıntıda olduğu gibi, burjuvazinin işçi sınıfına yaklaşımı değil mi?

İşçinin mutlakiyete karşı harekete geçirilmesi gerektiği sonucuna şu iki yoldan varılabilir: Ya işçiye, sosyalist bir düzen için mücadelenin tek savaşçısı olarak bakarak ve bu nedenle siyasal özgürlüğü, onun mücadelesini kolaylaştıran koşullardan biri kabul ederek — bu sosyal-demokratların görüşüdür; ya da ona yalnızca

mevcut düzende en çok acı çeken, kaybedecek daha fazla birşeyi olmayan, mutlakiyete karşı en kararlı mücadele verecek biri olarak başvurarak. Fakat bu, işçiyi bütün 'halkın' mutlakiyete karşı dayanışma içinde olması nedeniyle, burjuvaziyle proletarya arasındaki uzlaşmaz ilişkiyi görmek istemeyen burjuva radikallerinin kuyruğuna takılmaya zorlamak anlamına gelir." (Lenin, Bütün Eserler, cilt 1, s.297-298, "Halkın Dostları" Kimlerdir...?)

İşçi sınıfına yaklaşımları, savundukları sınıfın çıkarlarına uygun olan Saçakçılar, "İtlerin ortaya salındığı, taşların bağlandığı" bu ortamda, daha belli bir zaman geçmişin devrimci geleneğine saldırıp, geçmişte yapılan hataları da kendilerine bir koz olarak kullanarak, —önemli ölçüde de harekete yeni katılan unsurların kendi geçmişleri hakkında hemen hemen birşey bilmemesinden yararlanarak— işçi sınıfı hareketi içinde belli bir etki kazanabilirler.

Ama bugün "taşlar bağlı" da olsa, Marksist-Lenistlerin gücü işçi sınıfı içinde çok az da olsa, onlar kaçınılmaz sonlarından, işçi sınıfının saflarından süpürülüp atılmaktan kurtulamayacaklardır.

Bu burjuva klik, bugün geldiği yerde, İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın kendilerine 15 yıl önce yaptığı şu öğüde uymuş görünüyor:

Baylar! Kıvırtmacada, ikiyüzlülükte, sahte-karlıktaki parmak ısırtacak kadar ustasınız! Ama sizin bu ustahığınız proletarya saflarında onpara etmez! Siz bu maharetlerinizi gidip burjuva ve toprak ağaları partilerinde gösterirseniz, emin olun onlar sizi hararetle bağırırlarına basacaklardır. Kabiliyetlerinizi boşu boşuna harcama-

kökenli örgütlerden Dev-Yol

THKP-C kökenli örgütler, özellikle de Mahir Çayan'ın çizgisine köklü bir eleştiri getirmeyen Dev-Yol/Dev-Sol gibileri, MLSPB vb. örgütler açısından işçi sınıfına yaklaşım bağintısında önce Mahir Çayan'ın nasıl bir tavır takındığının bilinmesi belirleyici önemdedir.

Biz bu yüzden aşağıda yapacağımız alıntılarla Mahir Çayan'ın işçi sınıfının devrimde rolü konusunda, tabii buna bağlı olarak onun içinde çalışmanın önemi-ağırlığı konusunda görüşlerini ortaya koymaya çalışacağız:

" Milli Demokratik Devrim mücadelesinde şehirlerin ikincil bir öneme sahip olması dolayısıyla devrimin temel gücünün işçiler değil köylüler olması gerçeğinin doğal sonucu, Milli Demokratik Devrimde işçi sınıfının önderliğinin, bir ideolojik öncülük olmasıdır." (Mahir Çayan, Toplu Yazılar, s.153-154)

"İdeolojik öncülük şudur: İşçi sınıfının çok zayıf olduğu yarı-sömürge ve yarı-feodal bir ülkede proletaryanın öz örgütünde yoksul köylülerin çoğunlukta olması ve bu örgütün işçi sınıfı adına(abç) Milli Demokratik Devrimde hegemonya kurmasıdır." (s.160-161)

" Bizim gibi halk savaşının zorunlu bir durak olduğu ülkelerin devrimci mücadelesinde köylüler temel güçtür, proletarya önder güçtür ve proletaryanın öncülüğünün niteliği ideolojiktir. Bu Demokratik Halk Devriminde sınıfların mevzilenmesini çok açık ortaya koyan Marksist bir formülasyondur." (s.227)

" Emperyalizmi yenerek, devrim yapmış olan dünyadaki bütün sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin pratiği, proletaryanın devrimde öncülüğünün ideolojik öncülük olduğunu ortaya koymaktadır."(s.234)

yın! Bir an evvel değerinizi takdir edecek olanların yanına koşun! Parlak başarılar, büyük zaferler sizi bekliyor!" (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, s.312-313)

Ancak bu öğüde uyarken, işçi sınıfını kendilerine basamak olarak kullanmak istiyorlar.

Bizim Marksist-Leninistler olarak bu burjuvalara diyeceğimiz ise: Başka kapıya baylar, bayanlar! Hizmet ettiğiniz, nedamet dilendiğiniz kapıya!

*

Saçakçıların işçi sınıfına ve bugünkü işçi sınıfı hareketine genel yaklaşımı aslında tüm "Legal Marksistler"imiz için tipiktir.

Bu tavrın belirleyici özellikleri:

* İşçi sınıfı hareketine onda şu an olmayan nitelikleri mal etmek; ona yağ çekmek

* Ve işçi sınıfını da en iyi halde feodalizme ve emperyalizme karşı tutarlı savaşçı olarak gördüğünden ona yanaşmaktır.

İşçi sınıfını sosyalist devrimin öznesi olarak gördüğünden değil; burjuvaziye —milli ve küçük burjuvaziye— uygun demokrasinin kazanılması bakış açısından müttefik gördüğünden, ona yağ çekilmektedir.

Bunların işçi sınıfı içinde kazanacağı her mevki; gerçekte Sosyalizm-Komünizm davası açısından —geçici de olsa— yitirilmiş bir mevzidir.

*

Bütün bu alıntılar, Mahir Çayan'ın işçi sınıfının devrimdeki rolünün ne olması gerektiği konusundaki görüşlerini içermektedir. Mahir Çayan bu görüşleriyle, demokratik devrimin gündemde olduğu ülkelerde (ayrısız sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde) proletaryanın devrimdeki öncülüğünün ideolojik öncülük olduğunu açık olarak teorileştirmekte ve ispatlamaya çalışmaktadır.

Getirdiği bu görüşleriyle, proletaryanın Demokratik Devrimde de ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak öncü rolü oynaması gerektiği Marksist-Leninist ilkesini reddetmektedir. Bu ilkenin bütün ülkeler için genel geçerliliğe sahip olduğunu görmemektedir. (Ki bu ilke, aynı dönemde kırdaki çalışmanın esas olması gerektiğini savunan İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş tarafından savunulmaktadır.)

Rusya'da henüz burjuva devrimin gündemde olduğu dönemde, proletaryanın devrimde oynaması gereken rolü üzerine Lenin şunları söyler:

o "Marksizm proletaryaya, burjuva devriminden uzak kalmamayı, ona karşı kayıtsız olmamayı, devrimin önderliğinin burjuvazinin eline geçmesine izin vermemeyi, tam tersine, devrimde en etkin rolü oynamayı, tutarlı proletarya demokratizmi uğruna, devrimin kesin sonuca ulaşması uğruna, en kararlı biçimde savaşmayı öğretir." (Lenin, "İki Taktik", s. 53, Sol Yayınları)

Burada söylenenler, sadece şu ya da bu ülke için geçerli olan görüşler değil, bütün ülkeler için geçerli evrensel görüşlerdir.

Mahir Çayan, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde yapılan devrim deneyimlerini de çarpıtmaktadır. Biz, bu gibi ülkelerde proletaryanın devrimdeki rolü sorununa nasıl yaklaşıldığına Mao'dan bir örnek verelim:

" Bu yüzden, önüne geçilemeyen bazı zaafalarına karşın, örneğin sayıca az oluşu (köylülükle karşı-

laştırılırsa), genç oluşu (diğer kapitalist ülkelerdeki proletaryayla karşılaştırılırsa) ve eğitim düzeyinin düşük oluşu (burjuvazi ile karşılaştırılırsa), Çin proletaryası, Çin devriminin temel itici gücüdür. Proletarya tarafından yönetilmediği takdirde Çin devriminin başarıya ulaşması mümkün değildir." (Mao Zedung, Seçme Eserler, cilt 2, s.383)

Mahir Çayan'ın, proletaryanın devrimdeki ideolojik, siyasi ve örgütsel önderliğini ideolojik öncülüğe indirgemesi Marksist-Leninist teoriye terstir.

*

Devrimci Yol'un işçi sınıfına yaklaşımı:

Dev-Yol çıkardığı "Bildirge"de, bu soruna detaylı açık tavır takınmamakta, ama koyduğu bazı görüşlerde proletaryanın devrimdeki rolüne yanlış yaklaşılmaktadır.

Mahir Çayan'ın görüşlerini savunma temelinde ortaya çıkan Dev-Yol, Mahir Çayan'ın proletaryanın devrimdeki önderliğini "ideolojik öncülük" olarak görmesine herhangi bir eleştiri getirmemektedir.

Dev-Yol "Bildirge"de, 'proletaryanın önderliğindeki devrim' deyip geçmektedir. Bunun ne anlama geldiği, işçi sınıfı içinde çalışma vs. açısından ne gibi görevler koyduğundan tek laf etmeyip geçmektedir.

"Bildirge"de şunlar söylenir:

" Yaygın bir düşünce eğilimi şudur; bugün bütün sol gruplar işçi sınıfından kopuktur ve hiç birisi işçi sınıfını temsil etmezler. O halde işçi sınıfı içinde çalışmak gerekir. İşçi sınıfı içinde işçi sınıfının bilinçlenmesi için mücadele etmek gerekir. İşçi sınıfının bilinçlenmesi ve onun 'öncü bilinçli unsurlarının' ortaya çıkmasıyla ancak gerçek proleter partisi ortaya çıkacaktır.

İlk bakışta mantıki görünen bu gibi düşüncelerin hatalı olduğunu belirtmek gerekir. Pratik bir çö-

züksüzlük ifadesi olarak kabul edilebilecek olan bu gibi eğilimlerin hatalı olduğuna kuşku yoktur. İşçi sınıfına bilinç götürmek; evet, ama hangi siyasi bilinç?" (Bildirge, s.27-28)

"Bildirge"de anlatılanlar üzerine, o dönemde durum bu muydu, işçi sınıfına yaklaşım, parti sorunu vs. ye yaklaşımın ne olduğu üzerinde durmayacağız.

Dev-Yol bu tartışmada işçi sınıfının devrimdeki rolü ve buna bağlı olarak işçi sınıfı içinde yapılacak olan çalışmaya verilmesi gereken önemin ne olduğunu öne çıkarması gerekirken, sanki bu sorun doğru bir biçimde ele alınıyormuş gibi bir yana itmektedir.

"Bildirge"de "Sınıfla örgüt arasındaki örgütsel bağların durumu tayin edici değildir, ikincildir. Önde gelen örgütün izlediği siyasi çizgidir" (s.28) denerek, bir bağtıda doğru olan bu tespitin ardına sığınarak, komünist bir örgütün ortaya çıkmasından itibaren işçi sınıfı içinde çalışmaya ağırlık vermesi gerektiği, bilinçli olarak bu çalışmaya yönelmesi, eğer işçi sınıfı ile yeteri bağ yoksa bunun normal değil, örgüt açısından bir zayıflık olduğunun bilincinde davranması gerektiği, bu durumun acilen aşılması gerektiği vs. yönünde sürekli propaganda yapmayı, ona uygun davranılmasını gözardı etmektedir.

Dev-Yol bir türlü evrensel olanı (işçi sınıfına yaklaşım, onun devrimdeki önder rolünün ne anlama geldiği vs.) kavrayamamaktadır. Dev-Yol'un bu tavır, bir dizi konuya da yansımaktadır. Örneğin parti sorununda şunlar söylenir:

" Bu bakımdan her tarihi dönem için farklı iktisadi-siyasi yapılardaki tüm ülkelerde geçerli bir parti modeli, biçimi yoktur. Örgüt biçimi, çalışma tarzı ve devrim biçimine zorunlu olarak bağlıdır." (Bildirge, s.31)

Dev-Yol için parti sorunu ilkesel değildir. (Biz sadece, bunun Marksizm-Leninizmle ilgisinin bulunmadığını söyleyip geçelim.)

Kurtuluş (Türkiye ve Kuzey Kürdistan Kurtuluş Örgütü)

"Kurtuluş"un 15/16 Haziran'ı değerlendirmesi ve bugün için çıkardığı dersler şöyle:

" 15/16 Haziran Direnişi sosyalist siyasal önderlik altında olmasa da açık bir siyasal eylemdi. En basit sendikal hakları, sendika seçme özgürlüğünü ve grev hakkını savunmak için işçi sınıfının hükümetle, parlamento ile, burjuva partileri ile, ordu ve polisle, burjuva basını ve kitle iletişim araçlarıyla yüzyüze geldiği, onlarla açık bir karşıtlık içinde bulunduğu bir direnişti. İşçi sınıfının ekonomik mücadelesinin siyasal mücadeleden kopuk olmadığını, ekonomik ve siyasal eyleminin bir bütünlük içerisinde sürdürülmesi gerekliliğini bir kez daha gösteren bir eylemdi." (Kurtuluş, sayı 54, s.23, Ağustos 1984)

" 15/16 Haziran direnişi toplumun bütün katlarında yankılar uyandırdı. Özellikle sosyalist hareketi derinden etkiledi. Her ne kadar bu direnişin işaret ettiği derslerin olumlu sonuçları sosyalist hareket içerisinde kendisini hemen göstermediyse de, devrimde asker-sivil zümrenin öncülüğüne dair cuntacı görüşlere darbe indirdi. Sosyalist hareketin gündemine o gün için yeni sorunlar getirdi. 12 Mart'ın yarı-askeri rejiminin ardından yeniden gelişmeye başlayan sosyalist hareket içinde proletarya sosyalizmi şekillenmeye başlarken, 71 İhtilalci mücadelesi kadar işçi sınıfının mücadelesinden, özellikle 15/16 Haziran direnişinden gerekli dersleri çıkarmayı ihmal etmedi." (Kurtuluş, sayı 54, s.22)

"Yani işçi sınıfının ilerici-devrimci kesimlerini oluşturan DİSK'liler ve bir kısım Türk-İş'li işçiler kendilerinin halihazırda kullanmakta oldukları, kendilerinin olan hakların alınmasına karşı ayağa kalkmışlardır. Onları açık bir siyasal eyleme götüren

salt ekonomik amaçlı grev ve direnişlerinin ötesinde siyasal nitelikli, haklarını savunmak üzere hükümet ve parlamento üzerinde baskı yapmaya, gösterecekleri direnişle yasal değişiklikleri engellemeye çalışan bir eyleme götüren siyasal bir bilinç olmasına rağmen, bu henüz sosyalist siyasal bilinç olmaktan uzaktır. Sosyalist siyasal bilinç varolan düzenin, kapitalizmin köklü bir eleştirilmesini ve dönüştürülmesini içerir. Sömürünün bütün şekilleriyle ortadan kaldırılmasını, yabancılaşmanın aşılmasını, işçi ve emekçi sınıfları olduğu kadar toplumun bütün bireylerini sakatlayan, güdükleştiren işbölümünün üstesinden gelinmesini gerektirir.

Sosyalist siyasal bilinç işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesi içerisinde gelişip ortaya çıkacak bir bilinç değildir." (Kurtuluş, sayı 54, s.23)

"Yeni değerlerin formüle edilip, nesnel ilişkilerin doğruya yakın bütünlüklü bir bilgisini formüle etmek aydınlara düşer. (Zihinsel faaliyetle ortaya konan gerçeğin bilgisi, kendisini pratikte kanıtladığı gibi, aynı zamanda pratik içinde tamamlar.) Ekonomik mücadelenin içinde bulunmayan bu yeni değerler hem ekonomik mücadelenin dışından hem de işçi sınıfının dışından, sınıf mücadelesine sokulmak zorundadır. Yeni değerlerle temasa gelen ve sınıfının bütünlüklü bir bilincini edinen öncü işçilerin politik örgütü (komünist işçi partisi) işçi sınıfı kitlelerinin geri kalanı için diğer niteliklerinin yanı sıra aynı zamanda 'kollektif aydın' işlevi görmekle yükümlüdür." (s.25)

" DİSK, devletin destekçisi, düzenin vazgeçilmez sivil bir kurumu, bir çeşit "resmi" sendikâ olan Türk-İş'in tersine, kuruluşundan itibaren düzen aleyhtarı, sınıf çıkarlarının savunucusu, mücadeleciler bir sendika olmuştur. Reformist ve revizyonist yöneticilerince en ehlileştirilmiş bir konumda tutulmaya zorlandığı dönemlerde bile düzen dışı bir unsur, "ideolojik akımların aleti" olarak burjuva

dünyası tarafından lanetlenmiş, ya da dışlanmış. Kurucularının ve yöneticilerinin dünya görüşlerinin reformist, revizyonist niteliğine ve bu durumun yarattığı zaafılara rağmen üyelerinin sahip olduğu bilinç, mücadele gelenekleri ve deneyimleri bakımından sınıf sendikacılığı adına sahip çıkılacak bir platform, bir işçi sınıfı hareketi geleneği varsa, bu DİSK'ten başkası değildir." (Kurtuluş, sayı 54, s.22)

"Sanki geçmişte birşey yokmuş ve tarih yeni başlıyormuş gibi dar ve o kadar da başarısızlığa mahkum ve zararlı soyut projeler yerine, işçi sınıfı militanları sınıf sendikacılığı geleneğine, DİSK geleneğine sahip çıkmalıdırlar. Üzerine basılacak ve yeni değerlerle geliştirilip güçlendirilecek biricik gelenek budur." (s.26)

" DİSK'in kapatılmasıyla, DİSK'i yaşatmak için, DİSK'li işçilerin kafa yormaya başlamaları, kendilerince bunu sağlayacak girişimlerde bulunmaları da eski ruh halinin değişmeye başladığının göstergeleridir. Bu değişikliğe rağmen işçi hareketinin DİSK'i yaşatmak için doğrudan bir DİSK örgütlenmesine girişmek üzere açık adımlar atamamış olması da geçtiğimiz dört yılda işçi sınıfı bilincinde meydana gelen değişiklikler ve DİSK'in faaliyetten yasaklandığı sürece üyeliklerin devam etmesinin yarattığı örgütlülük görüntüsünde aranmalıdır. Ama herşeye rağmen DİSK'i Yaşatma Komiteleri (DYK) oluşturma çağrısı işçiler arasında yankı bulmaya başlamıştır. Önümüzdeki dönemde sınıf sendikacılığı ilkelerine bağlı bir sendikanın ortaya çıkmasının DYK örgütlenmelerinden geçtiği yaşam tarafından da doğrulanacaktır." (s.26)

" Önde duran görev son derece açıktı: Sendika kurma olanaklarının ortaya çıkacağı döneme hazırlık olmak üzere DİSK tabanı üzerinde DİSK'i Yaşatma Komitelerini oluşturmak ve zamanı gelince de bu komiteler aracılığıyla hızla yasal örgütlen-

melere girişmekti. Böyle bir örgütlenme zamanında gerçekleştirilmiş olsa idi, bugün DİSK tabanı hemen hemen tümünden yeni baştan sınıf sendikacılığı prensibi etrafında örgütlenmiş olurdu. Bugün ortaya çıkan bağımsız sendikal yapılar bu önerinin doğruluğunu en açık biçimde ortaya koymaktadır. DİSK'in hakkında henüz kesin kararın verilmemiş olması, böyle bir girişimin karşısına bahane olarak sürülemezdi. Zira böyle bir yapının gerçekleştirilmiş olması sayesinde DİSK'in gerçekten beraat etmesini sağlayabilecek bir örgütlü mücadele gerçekleştirilmiş olurdu. Bu koşullarda oluşturulacak olan yeni bir konfederasyonun yasalık içerisinde kalarak, sınıf sendikacılığı prensibine göre davranması kuşkusuz olanaksızdır, ama, varolan anti-demokratik çerçevenin aşılabilmesi için böyle bir örgütlülüğün atacağı adımları başka hiçbir yapı atamaz.

Bugün bu görev, yerine getirilmemiş olmak dolayısıyla aynen karşımızda durmaktadır." (Kurtuluş, sayı 52, s.50-51, "2. Kongre Kararları")

Bunlarla ilgili olarak tezler halinde şunları söylemek istiyoruz:

1) "Kurtuluş", "15/16 Haziran Direnişi sosyalist siyasal önderlik altında olmasa da açık bir siyasal eylemdi" diyerek, 15/16 Haziran Direnişinin KENDİLİĞİNDEN "bir siyasal eylem" olduğu gerçeğini gizliyor. "Kurtuluş"un bu gizlemeye, DİSK'i sınıf sendikası ve 15/16 Haziran Direnişini de bu sınıf sendikasının önderliğinde örgütlü eylem olarak göstermek için ihtiyacı vardır.

2) 15/16 Haziran, yalnızca "işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin siyasal mücadeleden kopuk olmadığını, ekonomik ve siyasal eyleminin bir bütünlük içerisinde sürdürülmesi gerekliliğini bir kez daha gösteren bir eylem" değildi, o bundan daha önemlisi işçi sınıfının mücadelesinin esas olarak siyasi temelde, öncelikle siyasal talepler için mücadelede eğitilmesinin,

bu okulda yetişmeden proletaryanın büyük davasını gerçekleştiremeyeceğini gösterdi.

3) "Kurtuluş", 15/16 Haziran Direnişinin, işçi sınıfı hareketi ile sosyalist hareketin ayrı ayrı yollarından gittiğini, bu ayrılığı aşmak için işçi sınıfı hareketine sosyalist bilincin dışardan taşınması gerektiğini, taşıma görevini yerine getirecek "sınıfın bütünlüklü bir bilincini edinen öncü işçilerin politik örgütü (komünist işçi partisi)"nin zorunluluğunu belirtiyor. Ama bu komünist işçi partisini yaratma görevinin ağırlığını, genel görevler içerisindeki yerini ortaya koymuyor, 15/16 Haziran Direnişinin özellikle bu göreve dört elle sarılmanın aciliyetini gösterdiğini tespit etmiyor. "Kurtuluş" bu görevi genel görevlerin içinde saymakla yetiniyor. ("Kurtuluş" başka sayı ve makalelerinde parti yaratma görevini birincil, temel olarak koymaktadır. Bizim eleştirimiz, 15/16 Haziran üzerine bir yazıda doğru konulması gereken bir görevin doğru konulmadığıdır.)

4) "Kurtuluş"un bu ders ve görevlerin yanısıra, 15/16 Haziran Direnişinden çıkardığı bir başka ders de, bu direnişin "devrimde asker-sivil zümrenin öncülüğüne dair cuntacı görüşlere darbe indirdiği"dir. "Kurtuluş", bu direnişten çıkartılması gereken diğer birçok dersi —herhalde önemsiz gördüğünden olacak — çıkartmamaktadır. İbrahim KAYPAKKAYA'nın çıkardığı 1., 2. ve 5. ders "Kurtuluş"un tespitlerinde yoktur.

5) "Kurtuluş" DİSK'i bir yandan "sınıf sendikası", "düzen aleyhtarı, sınıf çıkarlarının savunucusu, mücadeleciler bir sendika olmuştur" şeklinde değerlendirmekte, diğer yandan ise "kurucularının ve yöneticilerinin dünya görüşlerinin reformist, revizyonist" olduğunu söylemektedir. Böylece karşımızda, kurucuları ve yöneticileri reformist, revizyonist olan bir sınıf sendikası(!) iddiası vardır. Bu iddia bir yandan, DİSK'in düzen aleyhtarı olduğu yalanına dayanılarak çalışmakta, diğer yandan ise, sınıf sendi-

kasının ancak komünistlerin yöneticiliğinde olabileceği doğrusunun çarpıtılmasına dayanmaktadır.

6) Son olarak "Kurtuluş", sınıf sendikası olmamış, işçi sınıfının düzen sınırları içerisindeki mücadelesinin önünde bile engel haline gelmiş, sınıf sendikasının nasıl olmayacağını gösteren bir sendikayı, DİSK'i devam ettirme görevini işçilerin önüne görev olarak koymakta ve bunun için DİSK'i Yaşatma Komiteleri örgütlenmesini önermektedir.

Sosyalist İşçi

(Eleştirdiğimiz görüşlerin hepsi, "Sosyalist İşçi"nin en önemli yazarlarından biri olan Recep Gökırmak'ın görüşleridir. Tartıştığımız konu ile ilgili "Sosyalist İşçi"yi tüm olarak bağlayan ortak bir belgeyi biz bulamadık.)

R. Gökırmak'ın işçi sınıfına yaklaşımı şöyledir:

"PROLETARYANIN dinamikliğinin, bir başka deyişle TOPLUMUN TEK DEVRİMCİ SINIFI olması, onun çıkarlarının komünizmin nihai hedefi ile tam anlamı ile çakışmasının yanı sıra, çağımızda en önemli toplumsal güç olmasındandır." (Sosyalist Tartışma, sayı 1, s.54, "Örgütlenme Sorunu Üzerine Notlar")

"Komünist Manifesto'da proletaryayı "gerçek devrimci bir sınıf" olarak adlandıran Marx ve Engels'in düşüncesini çarpıtarak "tek devrimci sınıf" olarak adlandıran "Gotha Programı"na (1875) ateş yağdıran Marx'tan 112 sene sonra biz "Sosyalist İşçi"ye ne yağdırsak acaba?! Bay R. Gökırmak'ın işçi sınıfına yaklaşımında temel aldığı düşünce işte bu tahrifata dayalı düşüncedir.

"Sosyalist İşçi" sayı 21'de R. Gökırmak'ın 15/16 Haziran üzerine görüşleri şöyledir:

" İşçiler 15/16 Haziran'da sınıflarının gücünü gör-

düler. Neye muktedir olduğunu kavradılar. 'İşçiyiz, güçlüyüz' sloganı 60'ların yasadışı grev hareketinde doğdu, 15-16 Haziran gösterilerinde bayraklaştı.

Bazı küçük gruplar dışında 15-16 Haziran solu etkilemedi. İşçiler kendi sınıfsal güçlerini bu eylemle görmeye başlarken Türkiye solu da elbette işçi sınıfının gözünün içine batan gücünü görmek zorunda kaldı. Ama sosyalizmin öznesi olarak değil.

Nitekim, 15-16 Haziran sol içinde işçi sınıfının var olup olmadığı türünden tartışmaları bitirdi(!) Fakat popülizme karşı ciddi, teorik bir mücadelenin ve siyasal çizginin oluşturulmasını sağlayamadı. 12 Mart askeri darbesi yenilmeye hazır bir sol ve geri çekilmeye başlamış, sendikal örgütlenmesi bürokrasinin tam anlamı ile pençesine düşmüş, ve 15-16 Haziran direnişinin ardından binlerce ileri militan unsurunu kaybetmiş bir işçi sınıfı ile karşı karşıyaydı.

Kemalist milliyetçiliğin, kent ve kır küçük burjuva devrimciliğinin batağındaki sol kolayca ezildi. İşçi sınıfı daha da geriye itildi. Ve, bu enkazın içinden sosyal-demokrasi güçlenerek çıktı." (Sosyalist İşçi, sayı 21, s.7)

Bay R. Gökırmak da, "Kurtuluş"un da yaptığı gibi, 15/16 Haziran'ın derslerini daraltmakta ve böylece işçi sınıfının mücadelesinin derslerine nasıl yaklaşamayacağını olumsuz örneğini sergilemektedir. Onun çıkarttığı ders: "İşçiler 15-16 Haziran'da sınıflarının gücünü gördüler. Neye muktedir olduklarını kavradılar" ve "Türkiye solu da elbette işçi sınıfının gözünün içine batan gücünü görmek zorunda kaldı. Ama sosyalizmin öznesi olarak değil." Hepsi bu! Bay R. Gökırmak'ın miyopluğu inkarcılığı ile birleşince, daha ilginç bir tablo çıkıyor. Ona göre 1970'lerin solu bütünüyle "Kemalist milliyetçiliğin, kent ve kır küçük-burjuva devrimciliğinin batağında" idi. İbra-

him Kaypakkaya ve TKP/ML'in Kemalist milliyetçilikten koptuğu, onun işçi sınıfı devrimciliğinin temsilcisi olduğu gerçeğinin üzeri örtülüyor.

"Sosyalist İşçi" sayı 32'de yayınlanan "Gelişen Harekete Uygun Adımlar Atmalıyız" başlıklı makalede bay R. Gökırmak: "Özetle işçi sınıfı hareketinin, hızla toparlanmasını daha şiddetli bir mücadele adımı izleyecektir" diyor ve "Sosyalistler hareketin bu aşamasına tam anlamı ile hazır olmak zorundadırlar" sonucunu çıkartıyor. Hazırlanması gereken temel noktaları da şöyle sıralıyor:

"Hazırlığın birinci ve kaçınılmaz adımı teorik netliktir. Tüm siyasal geçmişi popülizm, ikamecilik ve stalinizm ile donanmış olan Türkiye sosyalistleri için geçmişle hesaplaşmak, geçmişin teorik sapmalarından arınmak son derece önemli bir görevdir. Bunun başlıca anlamı işçi sınıfı hareketine karşı yarı gönüllü bir tutumdan kurtulmaktır. Bütün teorik ve siyasal bakışımızın, siyasal faaliyetimizin merkezine işçi sınıfını oturtmaktır. Teorik faaliyeti tamamlayacak olan ise, elbette ki bugünden atılacak olan siyasal adımlar, siyasal faaliyettir. Bu en kısa ifadesi ile, güçlerin, işçi sınıfına, onun en militan, hareket yeteneği en fazla olan kesimine, büyük fabrikalara sevk edilmesidir." (Sosyalist İşçi, sayı 32, s.5)

" Bütün bunlardan sonra, sınıfın hareketinin yükselmesi karşısında ona müdahale yeteneğine sahip, onun siyasal boyutlar kazanmasını hızlandıracak aygıt siyasal örgütlenmedir. Sınıfın öncülerini, hiç değilse hatırı sayılır kesimlerini bir araya getirmiş bir örgütlenme olmalıdır bu. İşte bu nedenle önündeki temel sorunu işçi sınıfının örgütlenmesi olan unsurların birliği, günümüzün örgütlenme açısından, yakalanması gereken en önemli halkasıdır." (Sosyalist İşçi, sayı 32, s.6)

Bay R. Gökırmak için teorik netlik; geçmişte de, bugün de Marksist-Leninistleri her türden revizyo-

nist ve oportünistlerden ayıran en önemli sorunlardan biri olan, Lenin'den sonra onun en iyi öğrencisi ve takipçisi, ve Leninizmin geliştiricisi, Marksizm-Leninizmin klasığı Stalin'e saldırı, Marksist-Leninist görüşlerin tahrifi; geçmişin popülizminin yerine devşirmeciliği, ikameciliğin yerine de kuyrukçuluğu koymaktır.

Stalin'in şahsında Marksizm-Leninizme yöneltilen saldırılar, siyasal çalışma alanında ise anti-Stalinistlerin siyasal birliği ile tamamlanmalıdır. Bu nedenle de Bay Gökırmak "geçmişin popülist ve stalinist geleneği ile hesaplaşmaya çalışan unsurlarla birleşme", "siyasal birlik" oluşturma önerisi getiriyor.

"İşçi sınıfına gidelim demek yetmez, hangi politikalarla, hangi programla gideceğiz?" haklı sorusunu yöneltenlere karşı bay R. Gökırmak'ın cevabı şöyle:

" Yukarıdaki ikinci iddiaya gelince bu iddia sahipleri birincilere göre daha işçi sınıfı bir söyleme sahip gibi görünürler. Dolayısıyla 'işçi sınıfına gidelim demek yetmez, hangi politikalarla, hangi programla gideceğiz?' dediklerinde ilk bakışta son derece haklı görünürler. Ancak bu ilk bakıştaki proleter sosyalist görüntünün altından onların ikameci ve popülist anlayışları da derhal sırtır. Çünkü birincisi onlar da bizim siyasal tezimizin en önemli yanı söz konusu olduğunda derhal geri adım atarlar, günümüzün acil sorununun bütün güçlerin proletaryaya sevkine yerine en hareketli, en radikal sınıfın hareketine gitmek olduğunu söylerler, ya da işçi sınıfına gitmek için kadrolara gerek olduğunu, kadroların ise küçük-burjuva genç aydınlardan çıktığını anlatırlar. Bizim kopmaya çalıştığımız geçmiş ise tam da budur." (Sosyalist İşçi, sayı 32, s.)

Bayımız ufak bir tuzak kuruyor ve bu tuzakla rakibini sıkıştıracağını sanıyor. İşçi sınıfına gitmek yetmez, hangi politikalarla, hangi programla gideceğiz? haklı sorusunu soranların hepsini aslında işçi

sınıfının yerine, onun dışındaki güçlere gidelim diyenler kategorisine sokuyor. Fakat bu görüntü bay Gökırmak'ın hayalinde vardır. Evet, biz bolşevikler bütün gücümüzle sınıfa gitmeliyiz diyoruz ve bu temel düşüncemizi, bu tek başına yetmez, hangi politikalarla, hangi programla? temel düşüncesi ile kopmaz bir bağ içerisinde ele alıyoruz. Ancak sorun bu şekilde konulduğunda işçi kuyrukçuluğundan, kendiliğindencilik zehirinden kurtulunabilir.

İşte tam da "Ya politika — Ya da sınıfa" saçma, oportünist alternatifin savunucusu bay Gökırmak, 1986 ara seçimlerinde: "Öncü işçiler SHP'ye oy verme taraftarı; bu nedenle biz de (eleştirel bir biçimde!) SHP'ye oy ver çağrısını yapmalıyız" kuyrukçu taktiğini savunarak; "sınıfa" somut olarak nasıl gitmeyi düşündüğünün pratik örneğini vermiştir!

*

PKK

PKK'da proletaryanın devrimdeki rolü vs.nin propagandasına ya hiç, ya da hemen hemen hiç rastlanmamaktadır. Konuyla ilgili yer yer şöyle bir değinip geçmektedir.

PKK, Serxwebûn sayı 42, s.20'de çok kısa olarak şunları söyler:

" Hangi biçimde olursa olsun, günümüzdeki toplumsal kurtuluş hareketlerine proletarya ideolojik, politik ve örgütsel olarak öncülük eder."

Sorunu teoride böyle (doğru olarak) ele alan PKK bunu kavramadığını, ne anlama geldiğini anlamadığını yaptığı pratik çalışmada, propaganda-ajitasyon çalışmasında, önüne koyduğu görevlerde açıkça sergilemektedir.

PKK çıkardığı yayınlarda, yaptığı propaganda-ajitasyon çalışmasında işçi sınıfının öneminden, isminden bile bahsetmemektedir.

O tüm propaganda-ajitasyon çalışmasında "halkımıza" hitap etmektedir.

Devrimde işçi sınıfının önderliğini savunduğunu söyleyen bir örgüt, pratikte de ona uygun davranmak zorundadır. Propaganda-ajitasyonda sürekli "halkımıza" hitap etmek, işçi sınıfının devrimdeki rolünü öne çıkarmamak, işçi sınıfı içinde çalışmayı ve ona hitap etmeyi öne almamak, aslında ne kadar proletaryanın devrimde önderliğini savunursan savun, sorunun kavranmadığını gösterir.

Bu noktada PKK, proletaryanın öncülüğünü küçük-burjuva-milliyetçi nitelikte örgütün kişiliğinde gerçekleştirdiği görüşü ve iddiasındadır. Onun için de işçi sınıfı içinde öncelikli bir çalışmaya ihtiyaç duymamaktadır.

Öyle ki, PKK'da Lenin'in "Fabrikalar kalemiz olmalıdır" şiarının yerini, "Her aşiret, her aile..." kalemiz olmalıdır şiarı almıştır. Böyle bir yaklaşımla proletaryanın ideolojik-politik-örgütsel öncülüğü ancak lafta savunulabilir.

**

Emeğin Sesi

"Halkın Kurtuluşu"nun 15/16 Haziran üzerine geniş bir değerlendirmesine elimizde bulunan belgelerinde rastlıyamadık. Aynı şekilde, "Halkın Kurtuluşu"nun çizgisinde yurtdışında çıkan ve yurtdışındaki Türkiye'ye kitleye yönelik "Emeğin Sesi" gazetesinin elimizde bulunan sayılarında da bir değerlendirmeye rastlıyamadık. Yalnızca 16 Haziran 1984 tarihli 80. sayısında sadece 15/16 Haziran ile ilgili bilgi veren kısa bir yazı var. Bu da bir değerlendirme yazısı olmadığı için dikkate almıyoruz.

Son dönemlerde "Halkın Kurtuluşu"nun çizgisinde "Emeğin Sesi"nden başka bir yayın organı yayınlanmadığı için ("Devrimin Sesi" hemen hemen bir sene beri yayınlanmıyordu. Geçtiğimiz günlerde tekrar yayına girdi. Son sayısı da TD"K"P içindeki ayrışmalara ayrılmış), Türkiye'de son dönemlerde gelişen grev hareketleri ile ilgili "Emeğin Sesi"nin değerlendirmelerini incelemekle yetineceğiz. "Emeğin Sesi" sayı 149'da konuyla ilgili "Yaygınlaşan Grevler ve Devrimci Komünistlerin Tavrı" başlıklı bir yazı yayınlandı.

Bu yazıya tavır takınmadan önce bir-iki şeyi hatırlatmakta yarar görüyoruz. "Emeğin Sesi" 12 Eylül 1980 sonrası uzun bir zaman reformcu bir çizgi izlemiştir. Bunun sonucu olarak bu dönemde Türkiye'de gelişen sınıf mücadelesine, yine Batı Avrupa'da gelişen işçi sınıfının mücadelelerine genelde reformcu bir tarzda yaklaşmıştır.

Yine sayı 149 öncesinde yayınlanan "Emeğin Sesi" gazetelerinde Türkiye'de gelişen grev hareketleri sadece haber olarak verilmiştir. Kaldı ki, bu haberler de burjuva yayın organlarında çıkan haberlerin kısa bir özeti şeklindeydi. Ve hemen hemen hiçbir yorum bile yoktu.

"Emeğin Sesi" sayı 149'da, "Devrimci Komünist Partimiz" denilen TD"K"P içindeki ilk ayrışmadan sonra,

"Emeğin Sesi" geçmişte izlenen reformcu çizgiyi kıyısından köşesinden "mahkum etmeye" başladı. Sayı 149'daki yazı da "Emeğin Sesi"nin bu çizgi değişikliğinden sonra yazılmış bir yazıdır. Okuyucu bunları bilinçte tutmalıdır. (*)

Okuyucu bunun dışında "Emeğin Sesi"nin "Devrimci Komünist Partisi" olarak savunduğu TD"K"P'nin bugünkü "Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti"ni sosyalizmin kalesi; Arnavutluk Emek Partisi'ni Marksist-Leninist çizgiye sahip Marksist-Leninist bir Parti olarak değerlendirdiğini; Dünya Komünist Hareketinin birliğini Arnavutluk Emek Partisi'nin revizyonist çizgisi temelinde ve onun etrafında bir birlik olarak gördüğünü; işçi sınıfı içine bugün de taşıdığı "sosyalizm" anlayışının bu olduğunu bilmelidir.

"Emeğin Sesi"nin bu yazısında doğru bir biçimde Türkiye'de gelişen grevlerin sınırlı ekonomik talepler doğrultusunda olduğu ve faşist yasaların sınırları içinde hareket ettiği, faşist yasaların çeşitli engellerini aşmak için yasalar çerçevesinde çeşitli yöntemler geliştirdiği, ve bu yasalılık bilincinin yıkılması gerektiği vurgulanmaktadır.

Bu yazı, Lenin'in ünlü "Ne Yapmalı?" eserinde ortaya koyduğu, işçi sınıfına sosyalist bilincin dışarıdan taşınacağı üzerine görüşlerinin ve Ekonomistler ile bu konuda girdiği polemğin çok kısa bir özetini vermektedir. "Ne Yapmalı?"da ortaya konulanları olduğu gibi Türkiye'ye uygulamakta, yani 1902'lerdeki Rusya'daki durum ile Türkiye'deki durumu aynılaştırmaktadır.

Biz bu aynılaştırmanın yanlışlığı üzerinde durmuyoruz bile.

"Emeğin Sesi" yazarları için "Devrimci Komünist Partisi" vardır. Ve partilerinin üyelerinin görevi:

"işçi sınıfını ve onun demokratik devrim aşamasındaki müttefiklerini, partimizin asgari programına kazanmaktır."

"İşçi sınıfını ve müttefiklerini partimizin asgari programına kazanmak... Bunu yapabilmek için birçok engelleri aşmakla karşı karşıyayız. Başta bilinç düzeyi geri olan işçileri, 'sosyal-demokrat (yani komünist) siyasal bilinç düzeyine yükseltmemiz' gerekiyor. Bunun için günümüzde, salt işçiler içerisinde ekonomik ajitasyonu değil, tersine 'nüfusun bütün sınıfları arasında' kapsamlı siyasal ajitasyon ve bu ajitasyonun temel bir biçimi olarak geniş siyasal teşhirler örgütlemeliyiz." (Emeğin Sesi, sayı 149, s.)

"Emeğin Sesi" yazarlarına göre: Bugün "Devrimci Komünist Parti"leri için günün görevi işçi sınıfını ve demokratik devrimdeki müttefiklerini partinin asgari programına kazanmaktır. Bunun için de en başta işçi sınıfının geri kesimlerinin bilincini komünist bilinç düzeyine çıkarmak gerekir. Bunun yapılabilmesi için de nüfusun bütün sınıfları içinde kapsamlı siyasal ajitasyon, bunun temel biçimi olarak da geniş siyasi teşhirler örgütlemek gerekir.

"Emeğin Sesi" yazarları için en önemli görev işte budur. Onlar için işçi sınıfının öncü kesimini kazanmak diye bir görev yoktur, çünkü bu görev TD"K"P' ne göre zaten tamamlanmıştır! Eğer bu görev esasta çözülmüş olmasa idi, görevi bu kesimi kazanmak olarak koyması gerekirdi. Bu kesimin kazanılması için de toplumun bütün sınıfları arasında kapsamlı siyasi ajitasyon ve bunun temel bir biçimi olan en geniş siyasi teşhirler yeterli değildir. Bu kesim için herşeyden önce propaganda çalışması yapmak gerekir. Ve bu kesimin kazanılması, Komünist Partisinin ilk ve en temel görevlerinden biridir. "Emeğin Sesi" tam da bu görevi —ki bugün esas görevdir— yok sayıyor!

Ayrıca Komünistler hiçbir zaman işçi sınıfını kazanma ile, demokratik devrimde işçi sınıfının müttefiklerini asgari programlarına kazanmayı eşit görmezler. Komünist Partisi herşeyden önce işçi sınıfı içinde, işçi sınıfı içinde de sanayi proletaryası içinde örgütlenir. Zaten bu örgütlenmeyi başaramayan bir Ko-

münist Partisi, işçi sınıfının demokratik devrimdeki müttefikleriyle sağlam ittifakını da sağlayamaz, demokratik devrime önderlik edemez. "Emeğin Sesi" yazarları bunu da kavramıyorlar.

"Emeğin Sesi" yazarlarına göre:

" Gerek Türk-İş faşist sendika ağalarının, gerek SHP-DSP reformistlerinin, gerekse de revizyonistlerin sınıf üzerindeki etkinliklerini kırmak da, onların gerçek yüzlerini sınıf önünde teşhir etmek de günümüzün görevidir."

"Emeğin Sesi" yazarları işçi sınıfı üzerinde reformistlerin, revizyonistlerin ve oportünistlerin etkinliğini kırmadan, işçi sınıfının geri kesimlerinin bilincinin komünist siyasal bilinç düzeyine çıkarılamayacağını söylüyor. Bırakalım geri kesimleri, ileri kesimler üzerinde de bu etkileri kıramazsak, işçi sınıfının öncü kesimlerinin bile bilincini gerçek anlamda komünist siyasal bilinç düzeyine çıkarmak mümkün değildir.

Tespit olarak, SHP ve DSP'nin reformistliklerinden ne anlaşıldığını tartışma konusu tutarsak —ki herhalde bundan bizim ve "Emeğin Sesi"nin anladığı değişiktir— reformizme karşı mücadelenin nasıl olması gerektiği sorusu tartışılmak zorundadır. Bu konuda "Emeğin Sesi"nin önerdiği çözüm oldukça ilginç:

" Bugün bizzat bu faşist, reformist ve revizyonist sendikal akımların da etkilerini kırabilmek için, bütün (altını çizen "Emeğin Sesi") sınıf ve tabakaların devletle ve hükümetle ilişki alanı, bütün (altını çizen "Emeğin Sesi") sınıflar arasındaki karşılıklı ilişkiler alanına girmemiz gerektiği..."

Bunu gerekçelendirmek için de Lenin'in "Ne Yapmalı?"sından:

" İşçilere siyasal bilgiyi verebilmek için sosyal-demokratlar nüfusun bütün sınıfları arasına gitmek zorundadırlar; onlar askeri birliklerini bütün yön- lere sevk etmek zorundadırlar" alıntısını yapıyorlar.

Sorun böyle konulduğunda, ortaya çıkan tablo şudur: TD"K"P, işçi sınıfı içinde yoğun çalışmayla işçi sınıfının öncülerini kazanmıştır, kendisine işçi sınıfı içinde sağlam bir taban edinmiştir. Şimdi gönül rahatlığı ile "nüfusun bütün diğer sınıflarına" yönelebilir.

Eğer "Emeğin Sesi" yazarı biraz ciddiye ve cevahir kurtarmak için yazmamışsa bu satırları, buna herhalde kendisi de inanmıyor. Sadece dağılma durumunda olan taraftarlarına gaz vermeye çalışıyor. (Nitekim kendisi de söylediklerine inanmamış olacak ki, "proletarya partisi" saflarında daha fazla kalmamış, "partisinin" partinin işçi sınıfı hareketiyle sosyalizmin birliği olduğunu kavramadığını söyleyerek, "proletarya partisi"nden ayrılmıştır. Gelinek noktada, TD"K"P-Merkezcilerin savundukları görüşlerin kaba hatlarıyla "Emeğin Sesi" sayı 148'de ortaya konan görüşler olduğunu belirtmeyi ayrıca yararlı görüyoruz.)

Sözü daha fazla uzatmadan, bu konuda Marksist-Leninistlerin önündeki görevlerin ne olduğuna bir kez daha dikkat çekmeyi görev biliyoruz:

"Somut olarak önümüzde duran görevler şunlardır:

— Teorik alanda: Marksizm-Leninizmin, revizyonizm tarafından çarpıtılmış, tanınmaz hale getirilmiş teorik önermelerine, Marksizm-Leninizmin ilkelere sahip çıkmak; onları her türden çarpıtmaya karşı ideolojik mücadele içinde savunmak. Bu görevi çözebilmek için Marksist-Leninist eserlerin sistemli eğitimi ve incelenmesi, Dünya Marksist-Leninist hareketinin platformunun yaratılması için çalışma. Marksizm-Leninizmin teorik önermelerine sahip çıkılan her konu ve alanda, ülke devriminin program ve taktiklerinin yaratılması. Marksizm-Leninizmin teorisine sahip çıkmada ustalaşmaya paralel olarak, Marksizm-Leninizm ışığında dünya-daki gelişmelerin gözden geçirilmesi, ve teorinin henüz cevap vermediği alanlarda cevapların verilmesi.

Bu görevlerin sıralanması, aynı zamanda teorik çalışmada çıkış noktasının, ve ağırlığın ne olması gerektiğini göstermektedir. Sıralama, önce biri bitecek, sonra diğeri başlayacak biçiminde anlaşılmamalıdır. Sıralama, çıkış noktasının Marksist-Leninist ilkeler olması, ve Marksist-Leninist Hareketin birliği için platformun yaratılması çalışmasının öncelikli olarak ele alınması biçiminde anlaşılmalıdır.

Bugün bizim durumumuzda bu teorik alandaki görevlerin mümkün olan en ileri kollektif bir biçimde çözülmesi; bütün kadroların —en ileri kadrolar da dahil olmak üzere— teorik seviyelerinin geriliği, modern revizyonizmden köklü bir kopuşun gerçekleştirilememiş olması olgusu ve buna bağlı olarak yaptığımız bir dizi revizyonist hata, bizim Leninist anlamda teorisyenlere henüz sahip olmadığımız gözönüne alındığında, bizim durumumuza uygun ve zorunludur.

Yine bizim durumumuzda teorik çalışmaların (herşeyden önce Marksizm-Leninizmin genel teorik ilkelere temel özellikleri içinde tarafımızdan kavranması, savunulması anlamında) olağanüstü önemde olduğu, parti inşasının üç alanı olan Teori-Kadro-Örgüt yaratılması çalışmaları içinde çalışmaların merkezinde bulunduğu, bulunmak zorunda olduğu tespit edilmek zorundadır.

— Pratik alanda: "İşçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin birleştirilmesi" talebini yerine getirebilmek için, bugün bunun önşartı olarak öncelikle öncü kesim arasında propaganda çalışması yoğunlaştırılmak, sistemli bir şekilde sürdürülmek zorundadır. Kazanılması bugün esas görev olan öncü kesim, kendimizi dışta tutarsak, öncelikle oportünist ve revizyonist örgütler çevresinde örgütlü kesimdir. Propaganda çalışmamızda hedeflerimizden biri bunlar olmak zorundadır. Bunun dışında, işçi sınıfının doğal öncüleri durumunda olan, henüz şu ya

da bu örgüt etrafında örgütlenmemiş kesim vardır. Bunlar da propaganda çalışmamızın hedeflerinden biri olmak zorundadır. Partinin "işçi sınıfının" öncü örgütü olduğu düşüncesine, ve bizim bugün işçi sınıfı içinde hemen hemen hiç gücümüz olmadığı olgusuna uygun olarak önümüzdeki dönemde gücümüzü işçi sınıfı içinde çalışmaya yoğunlaştırmak zorundayız.

Propagandanın esas çalışma biçimi olması, hiçbir şekilde yalnızca propaganda yapılacağı biçiminde kavranıp uygulanmamalıdır. Güç elverdiği ölçüde, propaganda çalışmasına bağlı olarak, ajitasyon çalışması yürütülmesi; kitlelerin eylemlerine katılması, onlara önderlik edilmeye çalışılması görev olarak kavranmalıdır.

Bu bağtıda şunu da belirtmeyi gerekli görüyoruz: Dışta yapılacak çalışmada ajitasyonun boyutları belirli ölçülerde sınıf mücadelesinin gelişmesi tarafından da belirlenir. Devrimci durumun yükseldiği dönemler kural olarak ajitasyonun da boyutları yükselir ve evet, daha "öncü" tam olarak kazanılmamış da olsa, belli şartlarda ajitasyon çalışmada çalışmanın esas biçimi olarak önplana da geçebilir. Ama bu durumda bile, eğer henüz "öncü kazanılmıştır" diyecek durumda değilsek, ajitasyon çalışmamız da, kitle eylemlerine katılmamız da öncelikle bu görevin çözülmesine, öncünün kazanılmasına hizmet eder. Şu bilinmelidir ki, öncünün kazanılması için propaganda çalışmanın esas biçimidir, ama yalnızca propaganda çalışması ile de öncü kazanılamaz. Özellikle işçi sınıfının içinden gelen öncü unsurların kazanılmasında işçi sınıfının sınıf mücadelesinin ön saflarında yer almak belirleyici önemdedir.

Konferansımız, bugünkü somut durumumuzun değerlendirilmesinde, bugün Türkiye'de somut durumun, sosyalizm ile işçi sınıfının kitle hareketinin bağı bağtıında, "işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin ayrı ayrı yollarda yürüdüğü" bir durum

olduğunu; geçmişte de "işçi sınıfı hareketi" ile "sosyalizm" arasındaki bağların olağanüstü derecede kısıtlı, sınırlı olduğunu, her ikisini de zayıflatan bu kötü durumun esas sorumlusunun bu konuda büyük yanlışlar yapan Marksist-Leninistler olduğunu tespit eder.

"İşçi sınıfı hareketi" ile "sosyalizm"in ayrı ayrı yollarda yürütmesi olgusu, bugün yalnızca ülkemiz açısından değil, modern revizyonizmin hakimiyeti, ona karşı mücadelenin hataları vb. sonucu Marksist-Leninist Dünya Hareketinin yeniden şekillenme süreci içinde bütün ülkeler için yaşanan, yaşanmak zorunda kalınan bir olgudur.

Konferansımız, işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin ayrı ayrı yollarda yürütmesi kötü durumunun ancak Marksist-Leninistlerin bilinçli çabaları ile aşılabileceğini, bu durumu aşmak için de, içinde bulunduğumuz durumda pratik faaliyetlerimizde gücümüzü işçi sınıfı içinde yoğunlaştırmamızın mutlak zorunluluk olduğunu bir kez daha vurgular." (Bolşevik Partizan, No: 27, s.6-7, "TKP/ML/B III. Konferansı Kararları"ndan)

*

(*) "Emeğin Sesi"nde bu yazıyı yazarlar geçtiğimiz günlerde TD"K"P'den ayrılmış ya da dışlanmışlardır. Bunların savunduğu en temel tezlerden biri TD"K"P'nin bir komünist partisi olmadığı; çünkü komünist partisinin sosyalizm ile işçi sınıfı hareketinin birliği olduğu; TD"K"P'nin ise böyle bir birliği sağlayamadığıdır.

Devrimci Halkın Birliği / İLERİ (Konferans Örgütlenme Komitesi)

Proletaryanın büyük öğretmeni LENİN'in, "buhranların bazılarını alıklaştırdı, bazılarını da çelikleştirdiğini" söylerken ne kadar da haklı olduğunu, yaşadığımız son 10 yıllık süreç herkese daha açık bir biçimde gösterdi. Bu süreç, Marksist maskeli küçük-burjuva ve karşı-devrimci örgütlerin gizli kalmış gerçek yüzlerini daha açıktan görmemize yardım etti. Kendilerini tek Komünist Partisi ilan edip, işçi sınıfına öncülüğe soyunan örgütlerin çoğu, bugün işçi sınıfının kuyruğuna takılmışlardır. İşçi sınıfının Komünizm yolunda araç olarak kullanacağı "demokrasi" yi amaç haline getirmişler, propagandalarını demokratik hedeflerle sınırlandırmışlar, bu alanda dahi bir çok noktada tökezlemişlerdir (PKK, Kıbrıs, devlet, cunta vs.).

Kendilerini Marksist-Leninist örgüt diye adlandıran grupların görevi; mücadele hedeflerini işçi sınıfının andaki somut talepleri ile sınırlamak, yani kuyrukçuluk değil; işçi sınıfına daha ilerisini göstermek, sınıfı devrim hedefine yöneltmektir. Türkiye işçi sınıfının bir Marksist-Leninist örgütten beklediği; yürüttüğü ekonomik, en iyi halde demokratik savaşımın doğruluğunun onayı ve pohpoh değildir, o bunları zaten yaşamın acı deneyleriyle öğrenmiştir. "İleri" yazarları, Türkiye işçi sınıfını, aşağıdaki türden nasihatleri ile hala çocuk yerine koyuyorlar:

" Değerli işçi kardeşler,... Şunu unutmamalısınız ki, kapitalist sömürüden tek kurtuluş yolu, kendi bağımsız siyasi partinizi (Komünist Partisi) kurmanızdır. ... sosyal devrim mücadelesini kesintisiz sürdürmeniz gerekir.... Sizin de gördüğünüz gibi, komünist hareket ile işçi sınıfı hareketi birbirinden bağımsız olarak yaşamakta, bu ikisini de güçsüz bırakmakta, bu duruma son vermek hem sizin, hem bizim görevimizdir.... Sizler sadece kendinizi değil,

tüm ezilen sınıfları kurtaracaksınız... Bizler sizin bunu er veya geç başaracağınıza sarsılmaz bir inanç besliyoruz." (İleri, sayı 6, s.7, "Yaşasın 1 Mayıs", 1982)

Türkiye işçi sınıfı, Lenin'in deyimiyle; "kendisiyle çocuk diliyle konuşulmasını ya da lapayla beslenmesini gerektirecek dönemi çoktan aşmış bulunuyor." (Lenin, "Tasfiyecilik Üzerine", s.128-129, Sol Yayınları) Türkiye işçi sınıfı, "İleri" yazarlarının ortaya koyduğu problemlerin farkında; o bunların tekrarını değil, çözüm yollarını öğrenmek istiyor. Türkiye işçi sınıfının ihtiyacı "lapa" değil, Marksizm-Leninizm bilimi ile donanmış, ülkenin sorunlarına ışık tutan bir çizgiye sahip, devrimin asgari, azami programı konusunda sağlam bir programa sahip, en zor şartlar altında dahi varlığını devam ettirip işçi sınıfına önderlik edebilecek bolşevik tipte bir Komünist Partisidir. Görev bunu yaratmaktır.

*

"İleri" yazarlarının yeni gelişen işçi hareketlerine yaklaşımları da ilginç. "Türk-İş'in Eylem Planı" başlıklı yazıda şu tavır takınılıyor:

" Türk-İş'in eylemlerinin olabildiğince güçlü geçmesi için mücadele etmeli, böylece işçi sınıfına güven gelecektir.... Komünistlerin görevi, Türk-İş tarafından düzenlenen işçi yığın mitinglerine katılmak, işçi sınıfının en yaşamsal (altını biz çizdik) talepleri için ajitasyon yapmaktır." (İleri, sayı 20, s.8, Nisan/Mayıs 1985)

Marksist-Leninist bir örgüt, Türk-İş gibi devlet sendikalarının düzenlediği eylemleri, "işçi sınıfının kendine güveninin artması" gerekçesi ile "güçlü kılma" çağrısı yapmaz. Kendini eylemin sınırları içinde hapsetmez. Böyle eylemlere yaklaşım, 1) eylemin doğrularına sahip çıkma, 2) eylemin yanlışlarını eleştirme, 3) kurtuluşun devrimle olacağını propagandası yapılarak olur. Ayrıca "İleri" yazarlarının "en yaşamsal" talepten ne anladıkları da sırdır. Bizim yaratıl-

masını, inşasını görev olarak tespit ettiğimiz bolşevik tipte bir Komünist Partisinin, "İleri" takımı için ne kadar "yaşamsal" olduğu problemdir, dolayısıyla "İleri"nin bu taleplerle nasıl işçi sınıfı öncülüğüne soyunduğu da!

Ayrıca 1 Mayıs 1986 yazısında görevler bağintısında "İleri" şöyle diyor:

Görev; "Propaganda ve ajitasyon ile 1 Mayıs yığinsal kutlama geleneğini uyandırmak, yığınların en yakıcı talepleri için ajitasyon geliştirmek, demokratik ve sosyalist bilinci yaymak, eylem biçimlerini yerinde saptayarak, güçlerimize bağlı olarak yığinsal eylemlerin düzenlenmesi için çalışmak." (İleri, sayı 30, s.1, Mayıs 1986)

Bu "en yakıcı talepler", yukarıda bahsettiğimiz "en yaşamsal talepler"in yeni "86" yorumu herhalde.

"İleri" yazarları işçi eylemlerine yönelik yazılarında devrim propagandasını rafa kaldırmışa benziyorlar. Onlar "Yeni Bir Devrimci Yükseliş Mayalanıyor" (sayı 35, Ekim 1986) adlı yazılarında, "Yeni bir devrimci yükseliş kaçınılmazdır, çünkü anti-emperyalist demokratik devrim görevleri yerine getirilmemiştir" diyorlar, ama buna rağmen devrim propagandasını merkeze koymayı bir yana bırakalım, yapmıyorlar bile!

Yine onlar sayı 36'da (Aralık 1986) "Sınıf Sendikacılığı" adlı yazılarında: "Biz komünistler işçi sınıfına karşı sorumluluklarımızı yerine getiremiyoruz, çünkü sınıfla bağımız çok zayıf" (s.7) demektedirler. Bu bağintıda, komünistlerin işçi sınıfıyla kuvvetli bağlarının olmadığı dönemlerde de işçi sınıfına karşı yerine getirilebilecek görevlerinin, sorumluluklarının olduğuudur.

"İleri" yazarlarının Netaş grevi ile ilgili yazıları da onların anti-Marksist-Leninist özünü daha iyi görmek için iyi bir örnek teşkil ediyor. Onlar şöyle diyorlar:

"Grevin olası başarısı Genel Grev istemini arttırı-

caktır. Görev, grev ile dayanışmayı yükseltmek, demokrasi savaşında halkın diğer kesimlerini, öğrencileri, aydınları, Netaş'lı yiğit işçileri destekleyelim, maddi yardım, dayanışma, vs." (İleri, sayı 37, s.1, Ocak 1987)

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, Marksist-Leninistler işçilerin eylemlerine yaklaşırken propagandalarını sadece işçilerin talepleri ve onlarla dayanışma ile sınırlamazlar, bu en kabasından kuyrukçuluktur. Marksist-Leninistler eylemin yanlışlarına karşı açıktan mücadele yürütüp, kurtuluşun sadece şiddete dayalı devrim ile olacağını propaganda ederler. Ne yazık ki "İleri" yazarları kuyrukçulukta kararlı görünüyorlar.

"İleri" dergisinin oportünist, kuyrukçu, anti-Marksist-Leninist çizgisi bazen çok kaba biçimde kendini gösteriyor. Kuyrukçuluğun da bir tutarlılığı vardır; bunlarda o da yok. Yüksek politika yapalım derken, birkaç göz birden çıkarıyorlar. Bu konuda "İleri" yazarlarının ve TKP/ML Hareketi Merkez Komitesinin DİSK üzerine tavırları ilginç. 1983 yılında DİSK kapatılmış, fiilen piyasada DİSK yok iken, TKP/ML Hareketi Merkez Komitesi şu uygun kararı alıyor:

"DİSK'li işçileri Türk-İş'e bağlı sendikalarda örgütlenmeye çağıran Merkez Komitesi kararı, öncelikle, DİSK'in politik olarak öldüğü ve fiilen tasfiye edildiği gerçeğinden yola çıkmaktadır....

DİSK'li işçi arkadaşlar öncelikle DİSK'in politik olarak öldüğü ve fiilen tasfiye edildiği gerçeğini kabullenmeli ve kavramalıdır...

DİSK'in yeniden canlanacağı boş bir umuttur." (İleri, sayı 11, s.1-2, Mart-Nisan 1983)

Aynı "İleri" 3,5 yıl sonra işçilerin mücadelesi yükseliş, DİSK'in yeniden kurulması tartışma gündemlerine gelince, tabii ki "Marksist-Leninist" bir örgüt olarak yol gösteriyor:

"Ama DİSK'li, Türk-İş'li, Otomobil-İş'li ve diğer sendikah, sendikasız işçiler DİSK'in kapatılmasına

izin vermemelidirler. DİSK açılsın, gaspedilen malları geri verilsin.... DİSK'in açılması için şiarlar yükseltmeli, mücadele edilmelidir." (İleri, sayı 37, s.8, "Faşizm ve Sermaye DİSK'i Kapatamaz", Ocak 1987)

Marksizm-Leninizmi kavramadan, işçi sınıfının "en yaşamsal", "en yakıcı" ihtiyacı Bolşevik Partiyi yaratmadan, yüksek politikalara, derin manevralara soyunan örgütlerin sonu budur; diğer oportünistlerin de durumu bundan pek farklı değildir.

*

"İleri" yazarlarının 15/16 Haziran işçi direnişine yaklaşımları da ilginçtir. Bilindiği gibi, TKP/ML Hareketi İbrahim Kaypakkaya'ya ve onun kurduğu TKP/ML'e sahip çıkmaktadır. Fakat onlar 15/16 Haziran ile ilgili çıkardıkları derslerde İbrahim Kaypakkaya'nın yanlışlarına değinirken, onun esasta çok daha ağır basan kazanımlarına hiç değinmemekle ne kadar kötü bir mirasçı olduklarını gösteriyorlar. Doğru tavır, İbrahim Kaypakkaya'nın çıkardığı derslerdeki yanlışları eleştirip aşmak, ağırlıkta olan doğrularına sahip çıkıp savunmaktır, ve eksikliklerini tamamlamaktır. Doğrularına sahip çıkmayıp, sadece yanlışlarını eleştiren "İleri" ile, İbrahim Kaypakkaya'yı hataları ile birlikte savunan "Partizan"ın oportünist tavrı özünde birdir. İçinde bulunduğu durumda bir sürü yanlışına rağmen Marksist-Leninist pozisyonda duran İbrahim Kaypakkaya ile, eleştirilere rağmen hatalarıyla birlikte savunan "Partizan" ve onun kazanımlarını savunmayan "İleri" iki ayrı kutupta durmaktadır. Lenin'in deyimi ile İbrahim Kaypakkaya hatalarına rağmen bir KARTAL'dır ve yeri göklerdir; "İleri" ve "Partizan" oportünistleri ise birer TAVUK'turlar, öyle de kalacaklardır — bu çizgilerini değiştirmedikleri sürece. Ayrıca "İleri" oportünistleri 15/16 Haziran'dan şiddete dayalı devrim dersini çıkarmıyorlar; Komünist Partisinin eksikliği ni belirtseler de, nasıl bir Komünist Partisi sorusuna somut, berrak cevap vermiyorlar.

Toparlarsak, "İleri" yazarları somut eylemler ile ilgili yazdıkları, işçi sınıfına önderlik iddiası ile yazılan yazılarında kuyrukçuluktan kurtulamıyorlar. Eylemler ile ilgili talepler demokrasi çerçevesinde kalıyor. Eylemlere destek yanı çok öne çıkarılırken, eleştiri ve devrim propagandası rafa kaldırılıyor. Bunun dışında aynı konuda değişik, birbirinin karşısı tavırlar ile işçi sınıfıyla adeta alay ediliyor.

*

Partizan

15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin 17. yıldönümünü yaşadığımız bu günler, özellikle TKP/ML menşeviklerinin genelde Türkiye devrimi, özelde de işçi sınıfına yaklaşımları bağintısında bir dizi yeniliği içermektedir.

Bu yenilik; bir yanda somut olguları belirleme ve yeni çözümler arama biçiminde kendini ortaya koyarken, bir yandan da şematizmle liberalizmin, sübjektivizmle pragmatizmin elele birarada görüldüğü, çizgisinde eklektizmin çok daha kaba bir biçimde sırtığı olumsuz bir manzaradır.

Bu görüntüde bugün için hala değişmeden kalan en belirgin olgu ise, kamuoyu önünde özeleştirii yapmama olumsuz tavrının sürdürülüyor olmasıdır.

Bir bütün olarak TKP/ML'nin bugünkü siyasi hattı ve buna yönelik eleştirilerimizin yeri bu yazı olmadığı için, biz kendimizi özellikle günün önemi bağintısında işçi sınıfına yaklaşımları ve bugünkü anlayışları içindeki yeri ile sınırlayacağız.

Biz, bundan bir yıl önce yayınladığımız ve Bolşevik Partizan No: 30'da yeralan "İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Ellindedir!" adlı yazımızda, özellikle

15/16 Haziran Büyük İşçi Direnişi sonrasında İbrahim Kaypakkaya yoldaşın vardığı sonuçlardan bir bölümüne eleştirilerimizi ortaya koyup, kendi geçmiş anlayışımızın bir özeleştirisini yaparken, bu konuda ortaya koyduğumuz görüşleri bir dizi noktada çarpıtarak "eleştiri" üreten "Partizan" ile de polemik içine girmiştik. Sözünü ettiğimiz yazımızın bir bölümü şöyleydi:

"Şimdi İbrahim Kaypakkaya'yı savunma adına ortaya çıkanların, "Mao Zedung Düşüncesi"nin bir dizi yanlışının Marksist-Leninist eleştiri süzgecinden geçirildiği şartlarda, bu hatalara bağnazca sahip çıkması, ve İbrahim'de doğru olan görüşlerden çok onun yanlışlarına sahip çıkıp geliştirmesi, bunları sistemleştirmesi halinde, bunların Komünistlerin yaptığı hatalar olduğunu söylemek mümkün değildir. Bu tavra en iyi örneklerden biri "Partizan" oportünistlerinin tavrıdır.

Onların bizim eleştirilerimiz karşısında takındığı tavrı ibret verici bir tavrıdır. Onlar 1982 Haziran'ında çıkardıkları bir bildiride, bizim 1981'deki makalemizde takındığımız tavra tavrı takındılar.

PARTİZANCI MENŞEVİKLER İBRAHİM KAYPAKKAYA' NİN YANLIŞLARINI SİSTEMLEŞTİREREK SAVUNUYOR!

Şimdi bunların takındığı bu tavrın bazı yönlerine bakarak, "Partizan" menşeviklerinin İbrahim Kaypakkaya savunusunun nasıl bir "savunma" olduğunu görelim.

"Partizan" menşevikleri bizim, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın 15/16 Haziran'dan çıkardığı dördüncü dersle ilgili olarak yaptığımız, 15/16 Haziran'dan böyle bir ders çıkarmanın "ancak zorlama ve 15/16 Haziran'a olmadığı bir nitelik vermekle mümkün olduğu", İbrahim Kaypakkaya'nın Halk Savaşı yolunu ispatlamak için 15/16 Haziran'dan "çıkarılması imkansız bir ders çıkardığı" şeklindeki tespitlerimiz karşısında

aynen şunları söylüyorlar:

"İlkin şunu diyelim ki, İK 15/16 Haziran direnişinin başından beri komünist bir önderlik taşımadığını, 'işçi sınıfımızın kendiliğinden gelme mücadelesi' (Se, s.273) olduğunu ortaya koydu. Ve de hizibin 'bastırılma' sorununu kendiliğinden ayaklanma olduğu için bastırılması mümkün oldu noktasına bağlaması saçmalaktır. Buradan da çıkarak İK'nın bu bastırılma sorununu genelleştirdiği, yani komünist partisi önderliğinde de olsa bastırılabileneceğiyle meseleyi açıkladığını söylüyorlar. Şurası doğrudur: Komünist partisi önderliğinde de olsa ilk başta şehirlerde ortaya çıkan ayaklanmalar bastırılmaya mahkumdur. Çünkü bunu devrim ve karşı-devrim arasındaki güçler dengesi bunu doğurmaktadır.

Ancak dikkat edilmesi gereken şudur ki, bu bastırma ilk başta ortaya çıkan şehirlerdeki kırlara çekilmeyen ayaklanmalar için söylenmiştir. Yoksa kırılık alanlarda gelişen mücadeleyle desteklenerek şehirlerde ortaya çıkan ayaklanmalar için 'bastırılır' sorunu söylenmemiştir.

Ayrıca şunu da belirtelim ki, şehirlerdeki ayaklanmaları kırlara çekmek demek; ayaklanan insan gücünü kıra göndermek değildir. Bu kırlarda yürütülen çalışma örgütlenmenin yarattığı temelle şehirlerdeki ayaklanmanın desteklenmesidir. Yoksa ilkin şehirde ayağa kalk, baskı artınca da kıra geç orada iş yapmaya çalış. Soruna fokocu küçük-burjuva maceracı akımlar böyle yaklaşmaktadırlar. Menşevik hizibin mantığı da budur. Kırdaki temel atmayı baskı gelince kıra insan gücünü aktarmakla kırdaki kök tutulamaz. Sorun budur."

"Partizan" adına bu tavrı takınanlar, bizim bu konudaki değerlendirmemizin özünün yanından bile geçmiyorlar. Bizim bu bağındaki eleştirimizin özü açıkça şudur: 15/16 Haziran bir "devrim" hareketi değildir. O yüzden de ondan bu hareketin bastırılmasının

'devrimin ilk başlarda başarıya ulaşamayacağını gösterdiği' şeklinde bir ders çıkarmak yanlıştır. 15/16 Haziran, iktidarı ele geçirmeye yönelik bir işçi ayaklanması da değildir. Bu yüzden ondan 'işçi ayaklanmalarının kırlara çekilmez ise bastırılmaya mahkum olduğu' sonucunu çıkarmak da yanlıştır. 15/16 Haziran 'şehirlerde genel ayaklanma' değildir, bu yüzden de onun bastırılmasından 'şehirlerde genel ayaklanma ile iktidarı ele geçirme hayallerine büyük darbe indirdiği' sonucunu çıkarmak yanlıştır. Bütün bu sonuçlar ancak 15/16 Haziran'a onun sahip olmadığı nitelikleri ona atfetmekle mümkündür.

Biz bundan beş yıl önceki makalede bunu ortaya koyduk. İbrahim yoldaşın bir yandan 15/16 Haziran'ın kendiliğinden niteliğini, komünist önderliğin yokluğunu vb. görüp, diğer yandan bu gibi sonuçlar çıkarmasında ortaya çıkan çelişme üzerinde, sorunun bu yönü üzerinde fazla durmadık. Bunun İbrahim Kaypakkaya'nın sahip olduğu, savunduğu Halk Savaşı teorisini ispat için, gerçeğin zorlanması olduğunu söyleyerek geçtik.

"Partizan" menşevikleri, bizim eleştirimizin özüne tavrı takınmaları gereken yerde, başka sorunları tartışmayı tercih ediyorlar.

Şimdi bir de onların tercih ettikleri alanda sorunlara bakalım.

Menşevikler İbrahim Kaypakkaya'yı savunma çabası içinde şunu söylüyorlar:

"KP önderliğinde de olsa ilk başta şehirlerde ortaya çıkan ayaklanmalar bastırılmaya mahkumdur. Çünkü bunu devrim ve karşı-devrim arasındaki güçler dengesi doğurmaktadır."

Önce "Partizan" menşeviklerinin burada savunduğu görüş, dünyayı "kapitalist-emperyalist ülkeler/yarı-sömürge yarı-feodal ülkeler" biçiminde ikiye bölen, ve yarı-sömürge yarı-feodal dediği tüm ülkelere hiç bir ayrımsız Çin'deki biçimi ile halk savaşı askeri

stratejisini geçerli gören bir teoriye bağlı olarak savunulan görüşlerdir. "Mao Zedung Düşüncesi"nin İbrahim Kaypakkaya yoldaş tarafından da savunulmuş olan bu alandaki teorisine göre, bütün yarı-sömürge yarı-feodal ülkelere —hiç ayrımsız— devrimin yolu "halk savaşı", "kırlarda iktidarın parça parça ele geçirilerek, şehirlerin kırlardan kuşatılıp kurtarılması" yoludur. Bu ülkelere "devrim/karşı-devrim güç dengesi" —hiç ayrımsız— hepsinde, şehirlerde "devrim aleyhine", kırlarda devrim lehinedir. Hal böyle olduğundan da "ilk başta şehirlerde ortaya çıkan ayaklanmalar" bastırılmaya mahkumdur.

Bu teori bu şekliyle bütünüyle sakat, Çin devriminin yolunu hiç ayrımsız emperyalist ülkeler dışında ki tüm ülkelere genişlettiğinde şabloncu, zararlı bir teoridir.

İkinci olarak, bu teoriye bağlı olarak savunulan "ilk başta şehirlerde ortaya çıkan ayaklanmalar —tabii yarı-sömürge yarı-feodal ülkelere— bastırılmaya mahkumdur" şeklindeki tez; tersine çevrildiğinde, sanki emperyalist ülkelere şehirlerdeki her ayaklanma başarılı olmak zorunda imiş, ya da yarı-sömürge ülkelere kırlardaki ayaklanmaların bastırılması mümkün değilmiş vb. sonuçlara kapıyı açtığı noktada saçmadır.

Üçüncü olarak, bütün yarı-sömürge yarı-feodal ülkeler için yapılan "devrim/karşı-devrim arasındaki güç dengesinin" kırlarda devrim lehine olduğu şeklindeki tespit, tek tek ülkelere somut durumun, bizat sınıfların sınıf mücadelesindeki hareketlerinin incelenmesi zorunluluğunu gözardı eden, gerçeği kaba uydurma sonucunu veren bir tespittir.

Dördüncü olarak, bu tespit Türkiye için yapılırken, bunu yapan "Partizan" menşeviklerinin Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısının sağlam Marksist-Leninist bir analizinin olmadığı, böyle tespitlerin sağlam bilimsel bir araştırma sonucu olarak değil, şabloncu iddialar temelinde yapıldığı bilinmelidir. Biz şu anda Türkiye

devriminin askeri stratejisinin nasıl olacağını bilimsel bir temelde ortaya koyup ispatlayacak durumda değiliz. Çünkü böyle bir tespit için vazgeçilmez önşartlardan biri olan sosyo-ekonomik yapı araştırmasına sahip değiliz. "Partizan" da buna sahip değil. Ama bu onları büyük laflar etmekten alıkoymuyor. Biz bu bağtıda, Türkiye'de devrim/karşı-devrim güç dengesi üzerine konuşulan yerde, en azından sınıf mücadelesinin şimdiye kadarki gelişmelerinin, esas gelişme ve çatışmaların büyük şehirlerde olduğunu; Türkiye'de Çin'deki gibi bir toprak-tarım devrimi hareketinin hiçbir dönemde gözlemlenmediğini vb. olgu olarak tespit etmek gerektiğini hatırlatırız.

"Partizan" menşeviklerinin bu bağtıda bir de "kıra çekilme" ile ilgili yorumları var. "Partizanca" yoruma göre, kıra çekilmek demek, "kırık alanlardaki mücadeleyle desteklenen" demekmiş! "Partizan"ın çok "akıllı" yazarları bize bu bağtıda neden "kırık alanlardaki çalışmayla desteklenen" değil de "kıra çekilen" dendiğini de bir zahmet açıklasalar iyi olacaktır. İbrahim Kaypakkaya'nın böyle "savunulması" gerçekte İbrahim Kaypakkaya'yı Türkçe bilmeyen biri derekesine düşürerek savunmak, Stalin'in bir deyimi ile "ay dostluğu" yapmaktır.

Menşevikler bizim "15/16 Haziran işçi direnişini komünistlerin önüne işçi sınıfının reformizm ve revizyonizmin etkisinden kurtarılması, öncü kesimlerinin komünizm davasına kazanılması görevini acil görev olarak koymuştu... Ne yazık ki İbrahim Kaypakkaya yoldaş... bu dersi çıkarmadı" yönündeki tespitlerimiz hakkında da şunları söylüyor:

" Şunu belirtelim ki, 'İK'nın işçi sınıfının önemini yadsıdığını' söylemek siyasi sahtekarlıktır. Peki durum böyle olsaydı, neden İK işçi sınıfının en ileri öğelerinin birliği olan bir KP kurdu ve bunun tayin edici önemine sürekli parmak bastı?

İşte menşevikler işçi sınıfının kazanılması sorununu proletarya partisinin önemi sorunundan ayrı

düşünüyorlar. Onlar bunu işçiler içinde propaganda çalışmasına indiriyorlar. Oysa KP bu değil, işçi sınıfının ileri öğelerinin birliğidir. Sınıf ve parti meselesinden nasibini almıyan menşevikler sapla samanı birbirine karıştırıyorlar."

Menşevik "Partizan" yazarları takındıkları bu tavırları ile Komünist Partisinin "işçi sınıfının bir müfrezesi, sınıfın bir parçası, varlığının bütün kökleri ile ona sıkı sıkıya bağlı bir parçası" (Stalin, Leninizmin Sorunları, "Leninizmin Temelleri", s.88) olması gerektiği öğretisinden hiçbir şey anlamadıklarını belgeliyorlar. Onlar bir yandan Komünist Partisi "işçi sınıfının ileri öğelerinin birliğidir" diyor, ama diğer yandan bunun işçi sınıfı içinde yürütülmek zorunda olan ajitasyon-propaganda-örgütlenme çalışmasından bağımsız olabileceği anlamına gelen laflar ediyorlar. Biz şunu çok berrak söylüyoruz: Eğer henüz işin başındaysanız —ister yarı-sömürge yarı-feodal, ister çok gelişmiş emperyalist bir ülkede olun— henüz işçi sınıfının hareketi içinde ciddi bir çalışmanız ve etkiniz yoksa; henüz işçi sınıfının en ileri, en fedakar, öncü unsurlarını Komünizm davası için kazanmamışsanız; "en ileri kadrolarınızı kıra çekme" teorisi yapar, bunu da pratiğe uygularsanız; güçlerinizi işçi sınıfı içinde yoğunlaştırmazsanız, o zaman: "Ayrıca bir kez daha belirtelim ki, işçi sınıfının devrimde önderliği sorunu siyasi, ideolojik, örgütsel bir önderliktir. Bu Komünist Partisi aracılığı ile sağlanır" (Partizan'ın bildirisinden) lafları, Komünist Partisini gerçekten işçi sınıfı temeline oturtmamanın, işçi sınıfı hareketinden bağımsız, "kökleri sıkı sıkıya işçi sınıfına bağlı, işçi sınıfının bir parçası" olmayan, olması mümkün olmayan bir "Komünist Partisi" yaratmanın teorisini yapmak anlamına gelir.

"Partizan" menşevikleri İbrahim Kaypakkaya'yı savunma çabası içinde bu noktada, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın da teorik olarak savunup, pratikte de uygulamaya yöneldiği bir yanlış görüp düzeltme yönünde hareket edecekleri yerde; o hatanın sonuçla-

rının hem sosyal pratik tarafından kör olmayan göz-
lere sokulmuş olduğu şartlarda, hem de bu yanlış
teorik eleştirisinin de belli ölçülerde yapılmış olduğu
şartlarda, yanlışla sarılıp, o yanlış daha da sistem-
leştirerek savunmaya geçiyorlar. (*)

"Şehirlerde sınıf mücadelesi kırlara oranla çok daha
büyük hızla gelişmesine rağmen, şehirlerde ve işçi
sınıfı içinde çalışmanın tali olduğu söylenmeye devam
edildi" şeklindeki tespitlerimizle ilgili olarak ise men-
şevikler şunları söylüyorlar:

"Başta şunu belirtelim ki, şehirlerde çalışmanın
tali olması sorunu YD hizibinin anladığı çalışmayı
tatil etmek değildir. Çalışmada kavranan esas alan-
lardaki çalışmaya hizmet eder şekilde tali alanlarda
da yoğun çalışma demektir. Mekanik bir kafaya sa-
hip YD, esas-tali ilişkisinde ikinciye reddetme teo-
risi düşünüyor. Bu saçmalaktır. Ki, eskiden de
PDA'dan tutalım da her cinsten oportünist bu mev-
zide Marksist-Leninistlere saldırıyorlardı. Buna ta
o dönemde İK yoldaşın tavrı bellidir. "Şehirlerde
çalışmayı reddediyorlar" diye avazı çıktığıınca bağı-
ranların siyasi mücadelede aciz, iftiracı olduklarını
ortaya koyuyordu. Aynı koronun kara bayrağını
sallayan YD hizibi de tutturamayacaktır. Yine be-
lirtelim ki, çalışmalarda kırların esas çalışma alan-
ları olması sorunu devrim, karşı-devrimin güçler
dengesinde kırların devrimin güçleri açısından
daha da elverişli olmasında yatar. 12 Eylül faşist
cuntasıyla birlikte bu gerçek bir kez daha doğru-
lanmıştır. Şehirlerdeki çalışmalarda yenilen bazı
darbelerle birlikte pıhtı pırtıyı toplayıp kıra çekil-
meye hazırlanmanın anlamı nedir? Ama yok, oralar-
da kök salmadıktan sonra baskının yoğunlaşmasıyla
birlikte kıra çekilmek, toprağın derinliklerine kök
salmayan, yüzeyde toprağa zorla yapıştırılmaya ça-
lışan köksüz kuru bir kazığa benzer."

Menşeviklerin burada söyledikleri, siyasi mücade-
lede körlüklerinin ve acizliklerinin bir başka belge-

sidir. Onlar önce bize ait olmayan bir düşünceyi bize
aitmiş gibi göstererek siyasi sahtekarlık yapıyorlar,
ve bu siyasi sahtekarlık üzerine de "siyaset inşa edi-
yor"lar. Biz "esas-tali ilişkisini ikinciye reddetme teo-
risi" olarak düşünmüyoruz. Biz çok açık şeyler söy-
lüyoruz: 15/16 Haziran sonrasında "şehirlerde sınıf
mücadelesi kırlara oranla çok daha büyük bir hızla
gelişmesine" rağmen, şehirlerde ve işçi sınıfı için-
deki çalışmanın tali olduğunu söyleyip ona uygun
davranmak kesinlikle yanlıştır! Menşevikler, yaptığ-
ımız tespitle polemige girecek yerde, kendi yapıp
bize malettikleri görüşle polemige girmeyi tercih edi-
yorlar. Bu da anlaşılırdır. Çünkü menşevikler ülke-
mizde kırlarda sınıf mücadelesinin şehirlere oranla
daha büyük bir hızla geliştiğini ispatlayamazlar. Ter-
sini ispatlamak ise kolaydır.

Böylece "Partizan"cı menşeviklerin sınıf mücadele-
sinin gerçek gelişmesinden bağımsız bir "devrim/kar-
şı-devrim güç dengesi" anlayışına sahip olduğu da
çıktıyor ortaya.

Kaldı ki, bundan bağımsız olarak, henüz inşasının
başında olan bir Komünist Partisinin; ya da Komünist
Partisi inşa etme, Komünist Partisi olma iddiasıyla
ortaya çıkan Marksist-Leninist bir grubun, başlangıç-
ta bütün gücüyle şehirlerde, öncelikle sanayi prole-
taryası içinde çalışmasını yoğunlaştırması mutlak zo-
runluluktur. Bu bağtıda bunu tartışmıyoruz bile.

"Partizan" menşeviklerinin 12 Eylül'den çıkardık-
ları ders de ilginçtir: 12 Eylül de "kırların esas ça-
lışma alanı olması gerektiğini" göstermiş! Nasıl diye
sormayın. Cevabı kendinden menkûldür!!! 12 Eylül
yenilgisinden bu dersi çıkaranlar, pratikte işçi sını-
fını revizyonist-reformist önderliklere terketmenin,
işçi sınıfı yerine öncelikle köylülük içinde Komünist
Partisi inşa etmenin teorisini yapmaktadırlar. Sorun
bu kadar açıktır.

Bütün tartışma bağtıısında bizim menşeviklerin
tavrı; Lenin'in deyimi ile, yaptığı yanlışlara rağmen

bir "dağ kartalı" olan Rosa Luksemburg'un özellikle hatalarına sarılıp onları teorileştiren, ve Lenin tarafından bir Rus masalına atıfta bulunularak "tavuk"-lara benzetilen Lüksemburgistlerin tavrına benzemektedir." (Bolşevik Partizan No: 30, s.8-11)

*

Bu yazıyı kaleme aldığımızda, TKP/ML'in 15/16 Haziran bağintısında yeni bir bakış açısının olup olmadığını bilemiyoruz. Ancak elimizde bulunan '84-85 yıllarında yapılan değerlendirmeler ve özellikle 1986 sonu ve '87 içinde işçi sınıfı bağintısında söylenen sözler, yazılan yazılar var. Ve biz bu kaynakları temel alarak düşüncelerimizi ortaya koymaya çalışacağız.

"İşçi-Köylü Kurtuluşu"nun 1984 Haziran özel sayısında "15/16 Haziran Şanlı İşçi Direnişinin Derslerinden Bugün de Öğreniyor ve Mücadele Ediyoruz!" başlıklı yazıda İbrahim Kaypakkaya yoldaşın bilinen altı maddelik değerlendirmesi sıralanarak, bilinen siyasi tespitler tekrarlanmaktadır. Örneğin dördüncü madde olarak aktarılan yerde: "... bu direniş toplu ayaklanma ile iktidar olmayı düşleyenlerin ham hayellerine darbe vurdu" satırları sonrasında "feodalizmin mevcudiyeti" bağintısında "kırların önemi" belirtildikten sonra şöyle denilmektedir:

" Diğer yanıyla da; feodalizmin varlığı, aynı şekilde işçi sınıfının nispeten zayıflığı ve sanayinin güçsüzlüğünde de bir etken olarak rol oynar. Bu durum şehirlerde devrimin gücünü olumsuz yönde etkiler." (İKK Özel Sayı, Haziran 1984, s.5)(Altını biz çizdik)

Burada soruna, işçi sınıfının niceliği bağintısında yaklaşılmadığı çok açık görülmektedir. Çünkü ortaya konan "olgu tespiti", devrimin "şehirlerde başarısızlığı" ve "toplulu ayaklanmanın ham hayal" olduğunu kanıtlamak için yapılan bir genellemedir.

Ancak Haziran 1985'de kaleme alınan ve "İşçi-Köylü Kurtuluşu"nun 65. sayısında yayınlanan "İşçi Sınıfı Devrimin Önder Gücüdür; İşçi Sınıfının İdeolojik, siyasi, Örgütsel Önderliği Tesis Edilmeden Devrimin Zaferi Hayaldir" adlı uzunca yazıda ise çok daha farklı tellerden çalma isteği kendini ortaya koymaktadır.

Örneğin; TKP/ML'in geçmişine özeleştirel yaklaşma görünümünü veren ve bizim de katıldığımız: "...15/16 Haziran'ı anmak demek, ona her yıl methiyeler demek, işçi sınıfının ve emekçi halkın kendiliğindenci mücadelesi önünde secdeye kapanmak, bu mücadelelerin şakşakçılığını yapmak, ya da İ. Kaypakkaya yoldaşın sözlerini her yıl yeniden tekrarlamak demek değildir" değerlendirmesi sonunda, 15/16 Haziran'ı anmaktan ne anladıklarını şöyle dile getirmektedirler:

" 15/16 Haziran'ı anmak demek; onun direniş ruhunu mücadelemizde yaşatmak, kahraman işçi sınıfımıza, çilekeş ve fedakar köylülerimize, yiğit gençliğimize sonsuz bir güven duymak demektir.

15/16 Haziran'ı anmak demek; onun derslerini doğru kavramak, bu derslerin özüne vakıf olmak, bu dersleri bugün içinde bulunulan duruma yaratıcılıkla uygulamasını bilmek, bu derslerin ışığında bütün gücümüzle sınıf mücadelesinin engin denizine atılmak demektir.

Hiç kuşku yok ki, 15-16 Haziran demek, herşeyden önce çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı demektir. Çünkü, önüne dikilen tüm burjuva ve küçük-burjuva oportünist, revizyonist, reformist klikleri tepeleyerek 15-16 Haziran Direnişini yaratan toplumsal güç, işçi sınıfımızdır. Kahraman işçi sınıfımız, 15-16 Haziran direnişiyle, yumruğunu bir balyoz gibi karşı-devrimin suratına patlatmış, tüm burjuva ve küçük-burjuva revizyonist klikleri tepeleyip geçmiş, devrimin önder gücü olma vasıflarını en bariz biçimde, dost düşman herkesin gözleri önüne sermiştir. Dolayısıyla, işçi sınıfının ön-

derliği olmadan devrimi zafere ulaştırmanın imkansız olduğu gerçeğini, en bariz biçimde ortaya koymuştur.

Elbette ki işçi sınıfının önderliği, salt 'coğrafi' bir sorun değildir. Bu ideolojik, siyasi, örgütsel bir sorundur ve işçi sınıfı devrim üzerindeki önderliğini kendi öncü müfrezesi, kurmay heyeti, en ileri, en bilinçli ve en örgütlü kesimi olan kendi sınıf partisi, yani komünist partisi aracılığıyla tesis eder. Lakin, 'ben proletaryanın öncü kurmayım, onun sınıf bilinçli temsilcisiyim' diyen bir parti, hiçbir şart altında işçi sınıfı içindeki faaliyeti es geçemez, işçi sınıfını bilinçlendirmeye ve örgütlendirmeye daima gereken önemi verir. Hiçbir gerekçeyle, işçi sınıfını, onun sınıf temsilcisi olmayan, ya da onun çıkarını savunmayan akımların ve ideolojilerin esaretine terk edemez. Her türden yabancılık akım ve ideolojinin, proletarya saflarındaki etkinliğini kırmak ve doğru bir ideolojik, siyasi, örgütsel politika izleyerek, onu, süreç içinde kazanatları altında toparlamak için kesintisiz biçimde mücadele eder, onu eğitmeye, bilinçlendirmeye, örgütlendirmeye çalışır. Elbette ki bu, kısa vadeli, gelip geçici, günü birlik, aceleci değil; tam tersine son derece sıkı, sabırlı, kararlı, uzun vadeli ve istikrarlı bir çalışmayı gerektirir.

İşçi sınıfımız, sadece nitelik olarak değil, aynı zamanda nicelik olarak da, hiç de küçümsenmemesi gereken önemli bir potansiyel güce sahiptir. Nitekim, başta emperyalizmin uşağı karşı-devrimci klikler olmak üzere, tüm diğer sınıf güçleri, dün olduğu gibi, bugün de işçi sınıfının bu gücünden yararlanmaya, onu kendi sınıf menfaatleri doğrultusunda kullanmaya çalışmaktadırlar." (İKK, sayı 65, s.12-13, Haziran 1985)

Bizce burada, özellikle 1984 değerlendirmesiyle açıktan çelişen son paragraf, yeni bir olgu tespiti-nin ifadesidir. Ve ne hikmetse "İşçi-Köylü Kurtuluşu" yazarları 1984'te yayınlanan özel sayıdaki genel-

lemeye hiç atıfta bulunmamakta, özeleştiriyi yapmadan görüş değiştirme tavrı içine girmektedirler.

Ancak bu "görüş değiştirme" de bilinçli bir yaklaşımın ürünü olmayıp, objektif durumun dayatması sonucu söylenmek zorunda kalınan soyut sözlerdir. Bunun ise, her ne kadar kendilerine "Marksist-Leninist" deseler de, Marksist-Leninistlerin yöntemi olmadığı açıktır.

Diğer yandan yukarıda aktardığımız uzunca alıntı-da ortaya konan çelişkili anlayış bununla da sınırlı değildir.

Örneğin, bir yandan genel doğru olarak:

"... kahraman işçi sınıfımız... devrimin önder gücü olma vasıflarını en bariz biçimde, dost düşman herkesin gözleri önüne sermiştir"

denilmekte, fakat hemen bunu takip eden paragrafta da:

"Elbette ki işçi sınıfının önderliği, salt 'coğrafi' bir sorun değildir. Bu ideolojik, siyasi, örgütsel bir sorundur ve işçi sınıfı devrim üzerindeki önderliğini,... komünist partisi aracılığıyla tesis eder."

satırlarıyla çok kaba bir oportünizm sergilemektedir.

Bir yandan sınıfın devrimdeki önder özelliğinden söz edip diğer yandan bu önderliği Komünist Partisine indirgemek, okuyucuyu aptal yerine koymak demek değilse, sınıfın önderliği bağintısında Marksizm-Leninizmin revizyondan geçirilmesi, ve çok kaba eklektizm demektir.

Aynı yerde: "Elbette ki işçi sınıfının önderliği salt 'coğrafi' bir sorun değildir" denirken, ve önderlik meselesinin haklı olarak 'coğrafi' olamayacağı belirtilmesine karşın, 1986 sonu "Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu" kuruluş kongresinde TKP/ML adına konuşan bir sözcü aracılığıyla "matematiksel" görüldüğü konmuştur.

Bu kongre sırasında dile getirilen görüşleri Bolşevik Partizan No: 35'de eleştirmiştik. Ama yeri gelmişken bir kez daha belirtelim.

Örneğin, TKP/ML adına söz alan konuşmacı, "bundan sonra kadrolarımızın %60'ını kırlara, %40'ını da dört büyük kente yoğunlaştırmalıyız. Bu %40'ın da %80'ini büyük fabrikalar ve sendikalarındaki işçilerin örgütlenmesine yöneltebiliriz" derken, hiç kuşkusuz soruna 'coğrafi' değil ama; matematiksel yaklaşmaktadır.

Bu bağtıda Marksizm-Leninizmin klasiklerinin tavrı çok açıktır:

"Sosyal-demokratların siyasal çalışması Rusya'daki işçi sınıfı hareketinin gelişmesini ve örgütlenmesini ilerletmek, bu hareketi içinde bulunduğu yönlendirici bir düşünceden yoksun, dağınık protesto, "isyan" ve grev girişimleri durumundan çıkararak, BÜTÜN Rusya işçi SINIFININ, burjuva düzenine karşı yöneltilmiş, mülksüzleştirilmenin mülksüzleştirilmesine, ve emekçilerin ezilmesine dayanan toplumsal düzenin ortadan kaldırılmasına çalışan örgütlü bir mücadeleye dönüşmektedir. Bu çalışmaların temelinde yatan şey, Marksistlerin, Rus işçisinin, Rusya'nın bütün emekçi ve sömürülen halkının tek ve doğal temsilcisi olduğu konusundaki ortak inançlarıdır. (*)

Doğal, diyoruz, çünkü serf ekonomisinin can çekişmekte olan kalıntılarını gözönünde tutmazsak, Rusya'daki emekçilerin sömürülmesi her yerde kapitalist niteliktedir. Fakat, üretici kitlelerin sömürülmesi küçük-çaplı, dağınık ve gelişmemişken, fabrika proletaryasının sömürülmesi büyük-çaplı, toplumsallaşmış ve yoğunlaşmıştır. Birinci durumda, sömürü, hala emekçi halkın ve ideologlarının emekçi halkı ezen düzenin özünü kavramasına, bu düzenden çıkış yo-

lunun nerede ve nasıl bulunabileceğini kavramasına engel olan ortaçağ biçimlerine, çeşitli siyasal, hukuksal ve geleneksel tuzaklara, hile ve oyunlara dört elle sarılmıştır. İkinci durumdaysa, tersine, sömürü bütünüyle gelişmiştir ve hiçbir kafa karıştıran ayrıntı olmadan saf biçimi ile ortadadır. İşçi sermaye tarafından ezildiğini ve mücadelesinin burjuva sınıfına karşı verilmesi gerektiğini görmeden edemez. Ve acil ekonomik ihtiyaçlarının karşılanmasını, maddi koşullarının iyileştirilmesini amaçlayan bu mücadele, işçilerin mutlaka örgütlenmelerini gerektirir ve kaçınılmaz olarak, kişilere karşı değil, bir sınıfa, emekçi halka yalnız fabrikalarda değil, fakat her yerde baskı yapan ve ezen sınıfa karşı bir savaş durumuna gelir. İşte bunun içindir ki fabrika işçisi, bütün sömürülen nüfusun en başta gelen temsilcisinden başka bir şey değildir. Örgütlü, sürekli bir mücadeledeki bu temsilcilik işlerini yerine getirebilmesi için, onu "geleceğe ilişkin görüntülerle" heyecanlandırmak hiç de gerekli değildir. Gerekli olan birşey varsa, o da, ancak, onun kendi durumunu kavramasını, onu ezen düzenin siyasal ve ekonomik yapısını, bu düzendeki uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin zorunluluğunu ve kaçınılmazlığını kavramasını sağlamaktır. Fabrika işçisinin, genel kapitalist ilişkiler sistemi içerisindeki bu durumu, onu, işçi sınıfının kurtuluşu uğruna mücadelenin tek savaşçısı yapar. Çünkü yalnızca kapitalizmin gelişmesinin daha yüksek aşaması, büyük-çaplı makinalı sanayi, bu mücadele için gerekli olan maddi koşulları ve toplumsal güçleri doğurur. Kapitalist gelişme biçimlerinin geri olduğu bütün diğer yerlerde, bu maddi koşullar mevcut değildir. Üretim binlerce küçük işletme arasında dağılmıştır (ve bunlar en eşitlik yanlısı ortaklaşa toprak mülkiyeti biçimlerinde bile, dağınık işletmeler olmaktan çıkmazlar), çünkü sömürülenlerin çoğu

hala küçük işletmelere sahiptir ve böylece mücadele etmeleri gereken bu aynı burjuva düzene bağlanmışlardır. Bu durum, kapitalizmi ortadan kaldıracak toplumsal güçlerin gelişmesini geciktirir ve ona engel olur. Dağınık, kişisel, küçük-çaptaki sömürü emekçileri bir yere bağlar, onları böler, sınıf dayanışması bilinçli olmalarını engeller. Baskının nedeninin şu ya da bu birey değil, fakat bütün ekonomik sistem olduğunu kavramış olsalar bile, birleşmelerini engeller. Büyük-çaplı kapitalizm ise tam tersine, kaçınılmaz olarak bütün işçilerin, eski toplumla, belirli bir yerle ve belirli bir sömürücüyle olan bağlarını kesip atar; onları birleştirir, düşünmeye zorlar ve örgütlü bir mücadeleye girişmelerini olanaklı kılan koşullar içerisine çeker. İşte bu yüzden sosyal-demokratlar bütün dikkatlerini ve bütün çalışmalarını işçi sınıfı üzerinde yoğunlaştırırlar. İşçi sınıfının ileri temsilcileri, bilimsel sosyalist düşünceleri, Rus işçisinin tarihsel rolü düşüncesini noksansız olarak kavradıkları zaman, bu düşünceler yaygınlaştığı, işçilerin bugünkü dağınık ekonomik mücadelesini, bilinçli sınıf mücadelesine dönüştürmek için işçiler arasında sağlam örgütler kurulduğu zaman, — işte ondan sonra Rus İŞÇİSİ, bütün demokratik unsurların önderliğini yaparak mutlakiyeti yıkacak ve RUS PROLETARYASINI (BÜTÜN ÜLKELERİN proletaryasıyla yanyana) **açık siyasal mücadelenin düz yolundan MUZAFFER KOMÜNİST DEVRİME** götürecektir.

(*) Rusya'nın gelecekteki insanı mujik'tir — köylü sosyalizminin temsilcileri, sözcüğün en geniş anlamıyla popülistler böyle düşünüyordu. Rusya'nın gelecekteki insanı işçidir, Sosyal-demokratlar böyle düşünüyorlar. Bir elyazmasında Marksist görüş böyle formüle edilmişti.

(Lenin, "Halkın Dostları Kimlerdir", cilt 1, s.302-304, Ülke Yayınları, İstanbul-1978)

Görüleceği gibi, Marksizm-Leninizmin klasikleri önderlik sorununa çok farklı yaklaşım içindedir. Yani "İşçi-Köylü Kurtuluşu" yazarlarının inanmadan yazdıkları, sınıfın niteliği, en devrimci sınıf olması bağintısında. Yoksa gelinen yerde "İşçi-Köylü Kurtuluşu"nun yaptığı türden, günlük yaşamın zorlaması sonucu değil.

Yukarıda aktardığımız yüzde hesaplı "değerlendirme"lerin ve çıplak gözle görülen gerçeklerin sonucu, 1987'ye gelindiğinde "İşçi-Köylü Kurtuluşu" yazarları daha sık olarak işçi sınıfından bahseder hale gelmişlerdir; işçi sınıfı hareketi onları da kendinden daha çok söz etmek zorunda bırakmıştır.

İçinde yaşadığımız şu günlerde, TKP/ML'nin bugünkü oportünist hattının sözcülerinin daha çok işçi sınıfına ilişkin sorunları ve görevleri ele alıp işlemesi belli bir olumluluğu yansıtıyor olsa da; ortaya konan tahliller ve tezler bu kez de sübjektivizmin yeni bir görüntüsü olarak sergilenmekte, şematik-şabloncu revizyonist siyasi çizgiye körü körüne bağlanma tarzında bugüne kadar sürdürülen "dogmatizm"in yerine, bu kez de kitle kuyrukçuluğunun geçirilmesi, çokça günah çıkartılan kendiliğindenciliğin yeni bir ambalaj ile piyasaya sürülmesi ve örgütsel liberalizmi teorileştirmesi bağintısında yeni bir sapmanın sistemleştirilmesi çabaları olarak da olumsuzluğu yansıtmaktadır.

Yukarıda yaptığımız değerlendirmelerimize kaynaklık eden yazıların ilk ikisi, "İşçi-Köylü Kurtuluşu"nun 1987 tarihli 76. sayısında yayınlanan "Yeni Yıla Girerken Türkiye" ve "Netaş Grevini Selamlıyoruz" başlıklı makalelerdir.

Öncelikle "Yeni Yıla Girerken Türkiye" başlıklı makalede daha üstü kapalı ve "İşçi-Köylü Kurtuluşu" 79. sayıda "Günümüzün Şartlarını ve Görevlerini İyi Kavrayalım. Berrak Bir Çizgide Kararlılıkla İlerleyelim!" başlıklı yazıda açıkça ortaya konan bazı çok önemli tespitler üzerinde duralım.

"Yeni Yıla Girerken Türkiye" adlı yazıda:

" Objektif durum devrim lehine bir gelişme gösteriyor. Ancak devrimin sübjektif güçlerinin durumu halen iyi değil. Her ne kadar adım adım bir toparlanma, karamsarlık, umutsuzluk rüzgarını aşma sözkonusu ise de, halen gelişmelerin önünde olunamıyor. Duruma gerekli müdahale yapılamıyor. Bunun kesin olarak aşılması lazım. Isınan havalara, yükselen barometreye yetişmek lazım. Seyirci duruma son vermek gerek. İşçi sınıfı hareketi canlanıyor. Netaş'ta olduğu gibi işçiler yasalara, baskılara boyun eğmiyor, mücadele ile cevap veriyor. Bunun daha güçlü bir dalgaya yol açması muhtemel. İşçilerdeki bu kararlılık, sendika ağalarını zorluyor. Onları dahi "daha radikal" davranmaya zorluyor. Öğrenciler de daha atak! Son olarak Ankara, İstanbul, Bolu, Muğla, Salihli'de gündeme gelen öğrenci eylemleri, öğrenci hareketine yeni bir ivme kazandırdı. Devletin tehdit, şantaj ve baskılarına boyun eğilmiyor. Öğrenci gençlik hareketli. Üniversiteler kaynamaya yüz tuttu. Önümüzdeki günler bu daha da yükselecek.

Aydınlar da geçmişe nazaran daha canlı. Paneler, imzaya açılan dilekçeler gibi etkinliklerle, onlar da kendilerini ortaya koyuyorlar. Küçük üreticiler çeşitli protestolarla öfkelerini daha yoğun dile getiriyorlar. Köylülük canlanıyor. Kürdistan'daki gelişmeler hakim sınıfları daha büyük zorluklara itiyor. Kürdistan'da milli zulme karşı güçlü bir potansiyel var. Bu potansiyel adım adım da olsa harekete geçme eğiliminde." (İKK, sayı 76, s.8, Ocak 1987)

denilerek, bir "objektif durum" tespiti yapılmaktadır. Bu bölümde ele alınan sınıf ve katmanların, yansıyan çelişkilerin sıralaması: işçi sınıfı, öğrenci gençlik, aydınlar, küçük üretici, Kürdistan'daki gelişen milli çelişki ve ulusal direniş potansiyeli'dir.

Burada ilginç olan, sadece biçimdeki sıralanış değil, öz itibarıyla "küçük üreticiler çeşitli protestolarla öfkelerini daha yoğun dile getiriyor" türünden

abartma ve sübjektif "olgu tespitleri"dir de. Ve çok açık bir biçimde gerçekler zorlanarak, klasik çizgiye malzeme üretilmeye, sübjektivizm yeni bir kılıf ile sürdürülmeye çalışılmaktadır.

Diğer yandan ise, bu çelişme ve gelişmeler karşısında görev tespiti yapılırken, bu kez: "Birincisi, kırsal alandaki gerilla faaliyetini canlandırmalıyız" denilebilmektedir.(s.9) Bu bağtıntıda da nasıl gerilla savaşı verilmesi gerektiği açıklanarak şöyle denmektedir:

"Güçlerimizin ağırlığını kırsal alanlara yerleştirmeliyiz. Kürdistan sorununa özel bir önem vermeliyiz. Bu konuda özgüllüğünü bilince çıkarmalı, genel programımıza bağlı ve onun hizmetinde olan özel programlar doğrultusunda hareket etmeliyiz. Genel prensipler ve stratejik önermeleri tekrar etmekle yetinmemeli, onların her somut durumla ustaca birleştirilmesine, stratejinin doğru tahlillerle hayata geçirilmesine gerekli itinaı göstermeliyiz." (İKK, sayı 76, s.9)

Sonraki paragrafta ise şöyle deniyor:

" İkincisi, şehirlerde canlanan politikaya ve bu doğrultuda çeşitli katmanların yükselen hareketine duyarlı olmalıyız. Şehirlere yerleştirdiğimiz güçlerimizin büyük bölümünü büyük fabrikalara ve sendikalara yöneltmeliyiz. Fabrika ve sendikalardaki mücadelede diğer halk güçleriyle ortak hareket etmenin yollarını aramalı, sekter, kapalı kapıcılığa düşmemeli, geniş ittifak siyaseti izlemeliyiz. Sendikalar içindeki faaliyet sabır ve meşakkat isteyen bir faaliyettir. Aceleciliğe düşmemeli; derhal ele geçirme hayaline kapılmamalı, uzun vadeli bir perspektife sahip olarak sabırlı bir çalışma yürütmeliyiz." (s.9)

Burada öne konan görevler ve üretilen siyasi düşünceler bağtıntısında bizce şu noktalar öne çıkmaktadır:

* Özellikle işçi sınıfı hareketi bir canlanma gösteriyor olmasına, köylülüğün henüz toprak talebine dayalı bir hareketi gözükmemesine karşın, hala birincil görev partinin sınıf içinde örgütlenmesi olmayıp, kır-larda gerilla faaliyetini canlandırmaktır.

* Gerilla faaliyeti sorununda da "genel prensipler ve stratejik önermeleri tekrar etmekle yetinmemeli" sözleri ardına gizlenerek, görevin ulusal çelişki bağ-tıntısında ele alınması gerektiği üstü kapalı ortaya sürülmektedir.

* "Somut durum" ve "stratejinin doğru tahlillerle hayata geçirilmesi" tezleriyle, stratejinin kabuğu maske gibi korunurken, somut durum adına yeni stratejiler utangaç ve oportünistçe hiçbir özeleştir-i yapılmadan hakim kılınmaya çalışılmakta ve eklektizm profesörü olmaya aday bir tavır sergilenmektedir.

* İşçi sınıfı içinde çalışma hala ikincil görev ola-rak ele alınırken, bu kez, sınıf içinde yürütecekleri çalışmada "fabrikalar ve sendikalar-daki mücadelede diğer halk güçleriyle ortak hareket etmenin yollarını aramalı" dendiikten sonra "sekte, kapalı kapıcılığa düşmemeli, geniş ittifak siyaseti izlemeliyiz" denerek yeni ittifak anlayışları henüz içeriğinin ne olacağı belirtilmeden "görev" olarak önlerine konmaktadır.

* Her ne kadar "yeni" düşünceler üretiliyorsa da, "Şehirlerdeki politikamızın güç toplama, fırsat kolla-ma olduğunu bilince çıkarmalı..." denen ve devam eden satırlarda da yukarıda belirttiğimiz içi boşaltıl-mış "strateji" tekerlemesi sürdürülüp, bu "strateji"de tavizsiz olan ve kendilerine TKP/ML içindeki "dogma-tik kanat-eğilim" denenlere uzatılan zeytin dalı çok açık gözükmektedir.

Yukarıda ele aldığımız ve bir dizi "yeni" anlayışın üstü kapalı ortaya sürüldüğü yazıya oranla, "İşçi-Köylü Kurtuluşu" sayı 79'da ilk sayfada gözük-en "Günümüzün Şartlarını ve Görevlerini İyi Kavraya-lım. Berrak Bir Çizgide Kararlılıkla İlerleyelim!" baş-lıklı yazı daha "cesur" ve o ölçüde de daha ilginç

yeniliklerle doludur.

Bu yazıda sırasıyla proletarya, gençlik, köylülük ve ulusal hareket bir kez daha ele alınmakta ve belli saptamalarda bulunmaktadır. Örneğin 76. sayıda köylülük somutunda, küçük üreticinin "protestoları" bağ-tıntısında bir abartma izlenirken, bu kez genel bir ifade ile: "Köylülük büyük bir sıkıntı içinde ol-masına ve için için homurdanmasına rağmen hareket-sizliğini sürdürüyor" (İKK, sayı 79, s.1, Mayıs 1987) denilmektedir. Devamla özellikle Kürt köylüsünün ulu-sal temelde bir "tepki" içinde olduğu öne çıkartılmak-tadır.

Bu ise doğal olarak, belirlenecek görevlerde de-ğişiklikleri içermesi kaçınılmaz olan bir saptamadır.

Bu konuya ilişkin olarak: "Kürdistan'da milli çeliş-kinin, yani faşist Türk devletiyle Kürt milleti ara-sındaki çelişkinin önemi ve çatışma şiddeti artmıştır" demekle yetinilmeyerek, hemen 3. sayfada "Yorum" başlıklı yazıda:

" Kürdistan'da güçlenebilmek için buradaki özgül durumu hesaba katmak gerekiyor. Bugün Kürdis-tan'daki milli ve sosyal mücadele gerçeğini belir-leyen başlıca çelişkiler şunlardır: 1- Hakim ulusla ezilen ulus arasındaki çelişki, 2- Feodalizmle geniş köylü yığınları arasındaki çelişki, 3- Proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki, 4- Kürdistan bur-juva ve toprak ağalarının kendi aralarındaki çeliş-kiler. Peki emperyalizmle Kürdistan arasında bir çelişki yok mudur? Elbette ki vardır. Bunu birin-ci çelişkiyle birlikte ele alabiliriz. (Emperyalizm + Hakim ulus egemen sınıfları + Kürt milleti hainleri) ile ezilen ulus arasındaki çelişki. Kürdistan'da şartlara göre birinci ya da ikinci çelişki ön plana geçebilir, baş çelişki haline gelebilir. Birinci çelişkinin önemi ve harareti giderek artmaktadır." (İKK, sayı 79, s.3, "Yorum")

ifadeleriyle düşünceler daha açık bir biçimde belir-tilmektedir.

Ve daha da önemlisi, ilk kez "Kürdistan" ve "Türk bölgesi" ayrımları yapılarak ikili sınıf tahlilleri yapılmaktadır. Buna göre:

" Kürdistan kırlarındaki sınıfsal karşıtlığı en genel görünümüyle şöyle formüle edebiliriz: TOPRAK AĞALARI, TEFEÇİ-TÜCCAR / YOKSUL VE ORTA KÖYLÜLÜK. Türk bölgesinde ise şöyledir genel görünüm: ÇİFTLİK BEYLERİ, ZENGİN KÖYLÜLER, TEFEÇİ-TÜCCAR / TARIM İŞÇİLERİ (Mevsimlikler dahil) ve KÜÇÜK ÜRETİCİLER. Her iki bölgede de bu genel sınıfsal karşıtlık kendisini köylü hareketleri şeklinde henüz mücadele arenasına çıkar-mıyor." (İKK, sayı 79, s.1)

Yukarıda aktardığımız sınıf tahlilleri ve çelişmelere yaklaşım ele alındığında, bir dizi önemli yeniliğin bu satırlarda dile getirildiğini görebiliriz. Örneğin:

* İlk kez ikili sınıf tahlilleri yapılmakta (Kürdis-tan ve Türk bölgesi olarak) ve bu tahlillere göre Kürdistan'da köylülüğün üretim biçimi yarı-feodal, "Türk bölgesinde" ise kapitalist olarak belirlenmek-tedir. Tabii bu da açıkça söylenmeyerek, "Arif olan anlar" misali satırlar arasına gizlenerek.

* Bu ikili tahlilin örgütsel ve programatik görev-lerinin ne olduğuna ise henüz girilmemektedir.

* Kürdistan'da baş çelişkinin ne olduğu bugün için açık bırakılmakla birlikte, ulusal çelişkinin ge-lişmekte olduğu, "önemi ve harareti"nin arttığı be-lirtilmektedir.

* "Türk bölgesi" için ise henüz böyle bir çelişki-ler tahliline girilmemekte, dolayısıyla baş çelişkinin ne olduğu söylenmemektedir.

Hiç kuşkusuz üzerinde durulacak daha bir dizi yan var adı geçen yazılarda. Biz sadece, bazı yeni gö-rüşleri öne çıkartıp, okuyucunun dikkatini çekmeye çalıştık. Fakat üzerinde titizlikle durulması gereken en önemli husus, geçmiş ve bugünün birbirinden

koparılması; "genel strateji"den sözederken bugüne kadar bilinen klasik tahlillere başvurulması (Yarı-sömürge yarı-feodal / Halk Savaşı / Şehirler tali vb.), "somut"tan sözederken ise, doğrudan strate-jik önemde tahliller ve görev tespitleri yapmalarıdır.

Bu çelişkilerin eleştirisi bir başka yazının ya da yazı dizisinin konularını içerdiği için, burada tek tek üzerinde durmayacağız.

İşçi sınıfı bağintısında geline yerde bugünkü TKP/ML önderliğinin oportünist hattı, kendini po-pülist-kitle kuyrukçusu ve kendiliğindencilik biçi-minde dışa vurmaktadır.

Bunun en belirgin örneği, "Netaş grevi" özgülün-de dile getirilenler ve 1 Mayıs mitinglerinin "Alman-ya"da nasıl olması gerektiğine ilişkin yorumlardır.

"İşçi-Köylü Kurtuluşu" sayı 76'da yeralan "Netaş Grevini Selamlıyoruz" başlıklı yazıda, içinde bulunulan ortamda işçi sınıfının ve sendikaların durumu in-celendikten, hakim sınıfların tavrı ortaya konup, "... NETAŞ işçileri kimi ispathyor? 'Mücadele bitme-di, yeni başlıyor', 'İşçinin onuru sermayeyi yenecek' şiarlarıyla harekete geçen Netaş işçileriyle berabe-riz" dendikten sonra: "Netaş greviyle her yönlü da-vanışmaya girmek gerekir" sonucuna varılmaktadır (abç). Gerekçesi ise:

"Türk devletinin grevci işçilere yönetik tehditle-rinin boşa çıkarılması için aktif bir şekilde müca-dele edilmelidir. Netaş'taki gelişmelerin özellikle Metal-İş kolundaki, genelde de diğer işkollarına yayılmasının muhtemel olduğunu gören hakim sınıf-lar Otomobil-İş sendikası üzerinde olduğu gibi yo-ğun baskılar uygulayacaklardır. Son tutuklama fur-yası bunun somut örneklerinden biridir." (İKK, sayı 76, s.10)

Birincisi, bu yazının tümü incelendiğinde görülebi-leceği gibi, eksik bir olgu tespiti sözkonusudur. Çünkü Netaş grevi somutunda T"K"P'den "İşçinin

Sesi"ne kadar modern revizyonist/sosyal-faşistlerin ve SHP ile Otomobil-İş yönetiminin grev karşısındaki tavrı ve yerleri eksiktir, hiç sözü edilmemektedir.

İkincisi, bu yapılmadan ortaya sürülen "Netaş greviyle her yönlü (abç) dayanışmaya girmek gerekir" türünden bir görev tespiti, niyet ne olursa olsun —çok iyiniyetli bir düşüncenin ürünü de olsa— kişi ya da örgütleri objektif olarak reformizmin ve revizyonizmin yedeğine düşürebilir.

Diğer yandan, ayrımsız bir biçimde yapılan böyle bir genelleme, grevler arasında da bir ayırım yapılmadan, talep ve örgütleniş biçimleri, hedefleri vb. irdelenmeden yapıldığında kitlelere yanlış bilinç taşınmakta ve ekonomik talepli grevler ile politik grevler, yasal çerçeveleri aşmayan grevler ile yasalara rağmen yapılan ve barikat savaşlarına yolaçan grevleri aynılaştırabilmenin yolu açılmaktadır.

Bizim Netaş grevine ilişkin görüşlerimiz 1 Mayıs özel sayısında olduğu ve yazımızın başında da konduğu için burada tekrarlamayacağız. Ancak, bizim ortaya koyduğumuz yaklaşım, "İşçi-Köylü Kurtuluşu"ndan aktardığımız yukarıdaki alıntıda yansıyan mantıktan tamamen farklıdır. Bize göre bir grev ya da bir başka mücadele biçimi —eğer tarafımızdan örgütlenmemişse— "her yönlü" ve her zaman desteklenmez. Onun içeriği ve önderlik eden güçler, talep ve hedefleri irdelenip ona göre görevler belirlenir.

"İşçi-Köylü Kurtuluşu" yazarlarının önerisi yukarıda ortaya koyduğumuz doğru tavrın tersine, kafa karıştırıp, "Grev herşey" diyen, onu bir "mücadele okulu" yapanın ne olduğunu anlamayan, bugün kıpırdanıp canlanma gösteren, yasalarla sınırlı ekonomik grev önünde —önderliği ve iç çelişkilerini de irdelenmeden— secdeye durmaya kalkan bir tavidir.

Bu anlayış, objektif durumun dayatmasının yanı sıra, geçmişte işçi sınıfı içinde çalışmayı küçümseyen anti-Marksist-Leninist anlayışlara tepkiyi de içerecek, bu kez işçi sınıfına yönelme gayretiyle atılan

adımlar olmasına karşın, bugün Türkiye devrimci hareketinde genel bir eğilim görünümü arzeden "işçilik" anti-Marksist-Leninist anlayışının bir yansıması biçimindedir. Ve "İşçi-Köylü Kurtuluşu" yazarları bir sapmadan kurtulayım derken, bir başka sapma yönünde adımlar atmaktadırlar.

Yeni bir sapmanın adım adım taşlarının döşendiği günümüzde bir noktaya daha şimdilik dikkat çekmekle yetinelim. Bu, köylülüğe ve işçi-köylü ittifakına yaklaşım meselesidir.

Özellikle son aktardığımız "İşçi-Köylü Kurtuluşu" sayı 79'da "Kürdistan" ve "Türk bölgesi" başlıklı kırdaki sınıf tahlilleri, gelişen işçi sınıfı hareketine yaklaşımlar, hala gündemde duran Demokratik Devrim ve bunun temeli olan işçi-köylü temel ittifakına ilişkin tahlillerle birleştirilmezse, bu sapmaya yeni bazı öğelerin katılması kaçınılmaz hale gelecektir.

Bugün pekçok siyasi hareketin ve geçmiş devrimci örgütlerin türevlerinin Amerika'yı keşfetmiş gibi "işçi sınıfına yönelmeyi" keşfedip hedeflediği(!) ve bunu işçilikle özdeşleştirdiği, köylülüğün demokratik devrimdeki yerini küçümseyip, reddetmeye kadar götürdüğü, işçi-köylü temel ittifakını ağızlarına bile almadığı bir ortamda; İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşa çok açık olan ve Leninist bir işçi-köylü temel ittifakı anlayışını yansıtan görüşleri, TKP/ML menşevikleri tarafından da, bir dizi konuda tahliller yapılmasına karşın, üzerinde fazla durulmadan geçiştirilmeye başlanmıştır. Hatta, sayı 79'daki "Günümüzün Şartlarını ve Görevlerini İyi Kavrayalım..." başlıklı yazıda, şu an hareketsiz olduğu tespit edilen sınıfsal müttefikin yerine yeni bir müttefik de bulunmuş gibidir. Şöyle deniyor yazıda:

"Proletaryanın genç, militan dostu, yani EN ÖN SAFLARDAKİ KAVGA KARDEŞİ GENÇLİK (abç) ileri demokratik bir çizgide (Ne demekse artık!!! —BN) tüm devlet güçleri ile karşı karşıyadır." (İKK sayı 79, s.1)

Gençliğin bugünkü demokratik üniversite mücadelesinin de "tüm devlet güçleri ile karşı karşıya" olduğu şeklindeki abartılmasını, ve kendiliğindencilğe övgüyü bir kenara bırakırsak; burada gençlik sanki bir sınıfmış gibi ele alınarak, proletaryanın "en ön saftaki kavga kardeşi" olarak tanıtılmaktadır. Bu sınıflarüstü ittifak siyasetinin Marksizm-Leninizm ile ilgisi olmadığı açıktır. Bu siyasetin belirleyicisinin 'nabza göre şerbet' anlayışı olduğunun açık olduğu gibi!

"Hareket" bu anlayışta herşeydir! Hareketli olan bugün işçi sınıfı ve Kürt milli hareketi yanında öğrenci gençlik olduğuna göre —ki gençlik hareketi denen hareket bugün somut olarak bu!— onu proletaryanın en ön saflardaki kavga kardeşi ilan etmenin bir sakıncası yoktur!

TKP/ML menşevikleri "İşçi-Köylü Kurtuluşu" üzerinden işte kendiliğinden hareket karşısında secdeye yatmanın bu ilginç örneklerini sergiliyorlar.

Hiç kuşkusuz, bundan sonraki yazıları bu gözlemimizde ne ölçüde haklı olup olmadığımızı kanıtlayacaktır.

Bol bol kırlara kadro kaydırmak ve gerilla savaşından söz etmek, işçi-köylü temel ittifakına ilişkin politikaların ne olması gerektiğini yansıtan düşünceler değildir. Sorun, iki sınıfın ittifakı ve Demokratik Devrimdeki programatik hedeflerinin bir bütünün iki parçası olarak kaynaştırılmasıdır. Bu yönde kafa yorulup, buna denk düşen siyasetler üretilemezse, o zaman Kürdistan'da geliştiği vurgulanan ulusal hareketin yedeğine düşülebileceği gibi, bir kısmının yaptığı üzere, sadece işçi sınıfının kendiliğinden hareketinin de yedeğine düşülebilir.

Amaç, komünistlerin iradesi dışında gelişen ne işçi sınıfının kendiliğinden hareketinin, ne de ulusal hareketin kuyruğuna takılmaktır. Tersine, her iki hareketi de Komünist Partisi önderliğindeki ik-

tidarı hedefleyen işçi-köylü temel ittifakına dayanan demokratik devrim mücadelesinin potasında eritmektir.

Bu politikadaki herhangi bir bulanıklık, bir Komünist Partisini kaçınılmaz olarak rotasından çıkarıp, ya reformizm ve revizyonizmin, ya da ulusal hareketlerin kuyruğuna takıverir. Eğer eleştirdiğimiz TKP/ML gibi örgütler söz konusu ise, —ki bunlar isimleri dışında zaten gerçek Komünist Partiler değillerdir— o zaman bu tür örgütlerin herhangi bir reformist-revizyonist ya da ulusal hareketin yedek gücü olma olasılığı çok daha yüksek demektir.

SONUÇ:

Buraya kadar bir dizi örnek somutunda yanlış anlayışlarını eleştirdiğimiz TKP/ML'in, ayrılıktan beri inatla sürdürdüğü oportünist çizgi, yeni bir görüntü kazanma durumundadır.

Bu görüntüde yeralan bir kısım tanımlama ve tahliller bizlerin daha ayrılık öncesi TKP/ML II. Konferansı ile ayrılık sonrası daha da sistemli bir biçimde ortaya koyduğumuz Marksist-Leninist görüşlerin sulandırılmış tekrarı türündendir.

Bundan altı yıl önce benzer tahlilleri ortaya koyduğumuzda bizleri "troçkist YD hizibi" olmakla suçlayanların, bugün hiçbir özeleştirme yapmadan parça parça çizgi değiştirme tavırları, özellikle TKP/ML'nin tabanındaki kadro ve taraftarlarca dikkatle izlenmelidir. Onlar "önder"lerinden bu noktalarda hesap talep etmelidir. Diğer yandan Bolşevik Partizan'ın bugüne kadar ortaya koyduğu Marksist-Leninist tezleri önyargısız inceleme, tartışma ve kavramanın, bugün değişik görüntüler altında da çıksa, tüm anti-Marksist-Leninist sapmalara karşı Marksist-Leninist panzehir olduğunu bilince çıkarmalıdır.

Bizler, eksiklik ve hatalarımızın bilincindeyiz ve

bize getirilecek her türlü yapıcı eleştiriden öğrenmeye de hazırız. Ve bunu birçok kez pratiğimizde ispatladık. Fakat karalama ve demagojilere karşı tavrimız ise tıpkı geçmişte olduğu gibi hep aynı kalacaktır. Çabamız, açık ideolojik-siyasi mücadele ve bu mücadele sonunda Marksizm-Leninizm bilimini eylem kılavuzu edinen Bolşevik Parti saflarında birliktir ve yukarıda yaptığımız eleştiriler bu amaca bağlı eleştiriler olarak algılanmalıdır.

Biz, bugün TKP/ML önderlerinin öne çıkardığı ve birer olgu olan üç hareket; çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının kendiliğinden hareketi, öğrenci gençliğin akademik-demokratik hareketi ve ulusal hareketin doğru bir rotaya sokulabilmesi için kesinlikle ilk kavranacak halkanın sınıf içinde Komünist Partisinin örgütlenmesinden geçtiğini bir kez daha vurgulamak istiyoruz.

* Bu en başta ve herşeyden önce proletarya modern toplumda sonuna dek devrimci tek sınıf olduğu ve kendisi dışındaki tüm ezilen ve sömürülenlere önderlik edip, sosyalizmi kuracak tek sınıf olduğu için gereklidir. Bu proletaryanın Demokratik Devrimde de ideolojik, siyasi, örgütsel; pratik önderliğinin sağlanması için mutlak zorunluluktur.

* Faşist Türk devletinin soykırım ve ulusal zulmü işçi sınıfı içinde teşhir ve tecrit edilmeden, Türk işçileri arasında Büyük-Türk şövenisti anlayışlar yıkılmadan, sınıfın gönüllü birliği sağlanmadan ulusal mücadele sınıf mücadelesine tabi kılınamaz.

* Devrimci örgütlerin sosyal-şöven çizgilerinin etkileri sınıf içinde kırılmadan, sınıfın devrimci birliği sağlanamaz.

* Sınıf içinde Büyük-Türk şövenisti anlayışlar tecrit edilse bile, bugün kendine "İşçi Partisi" vb. diyen bir dizi sosyal-faşist ve milliyetçi, ezilen ulus temsilcisi olduğunu söyleyen örgütlerin etkisi kırılmadan sınıfın demokratik devrimdeki önderliği sağlanamaz.

* Gençliğin akademik-demokratik ve devrimci mücadelesini küçük-burjuva devrimcisi ve revizyonist-reformist hareketlerin yedeğine düşürmemek ve öncelikle güçlü bir proleter hareketin önderliğini yaratmak için de ilk iş kadroların proletarya içinde yoğunlaştırılması olmalıdır.

* Yürütülmek istenen gerilla savaşını salt askeri bakış açısının etkisinden kurtarmak, gerilla savaşının da proletaryanın iktidar mücadelesinin bir aracı olduğunu pratikte yaşama geçirmek için öncelikle proletarya içinde çalışıp proleter savaşçıları kazanmak, bunların gerilla savaşı sürecinde politik önderliğini gerçekleştirebilmek için de öncelikle proletarya içinde çalışılmalıdır.

* Ve daha önce de vurguladığımız gibi, işçi-köylü temel ittifakını yaratabilmenin bir aracı olarak da, proletaryaya diğer sınıf ve tabakaların sorunlarını taşıyıp, bu sorunların devrimle çözüleceğinin ve çözecek öncü gücün de proletarya ve onun en yakın müttefikinin köylülük olduğunu kavratmak için de proletarya içinde çalışma birincil olmalıdır.

* Ve bugün, tüm hakim sınıf klikleri ile sosyal-faşistlerin en fazla el atıp, taban tutmaya çalıştıkları alan olduğu, onlarla doğrudan hesaplaşmanın, ve bunların yandaşları sendika ağalarını teşhir ve tecrit etmenin gerekli olduğu gözönünde tutulursa, yine işçi sınıfı içinde çalışmanın birincil olması gerektiği ortaya çıkar.
